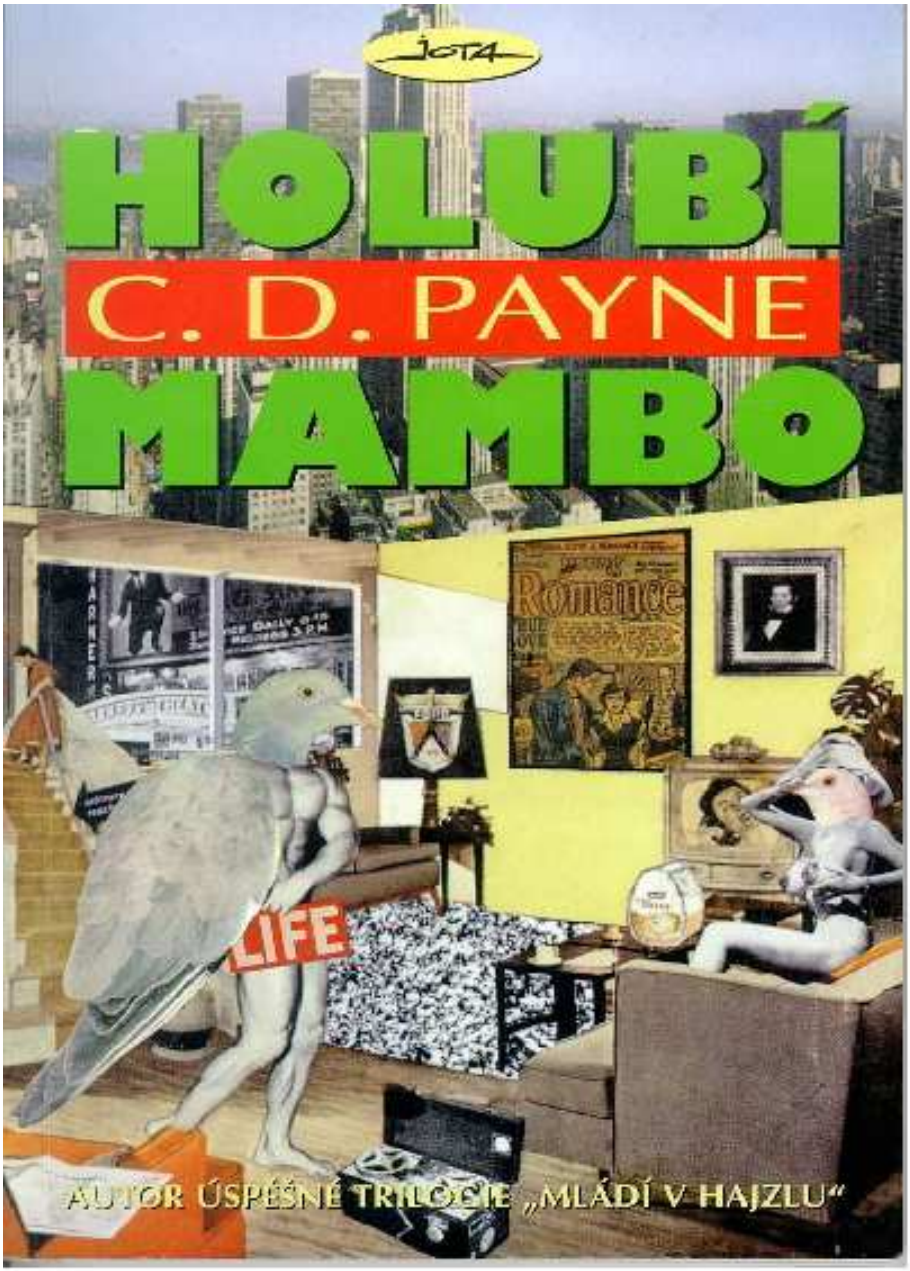

JOTA
HOLUBÍ
C. D. PAYNE
MAMBO
Romance
LIFE
AUTOR ÚSPEŠNÉ TRILÓGIE „MLÁDÍ V HAJZLU“

C.D.Payne

Holubí Mambo

Kapitola 1

"Už jste slyšeli, co se v poslední době povídá?" zeptal se Petřík, a jako by se nechumelilo, dal si práska z automatické násavky. "Že prý jsme holubi."
"Já teda určitě holub nejsem," prohlásil Gadžo bez sebemenšího zaváhání a protáhl si křídla. "Viď že nejsem, Robine."
"To víš, že nejsi," souhlasil jsem. "Ani já nejsem.. Nechápu, odkud bere Petřík takové nehoráznosti."
Petřík si odkašlal a dřív, než promluvil, utrousil pár semínek prosa. "Hele, Robine, přestaň už nořit ten svůj zoban do sherry, zamysli se přímo hlavou a odpověz mi na tohleto: Pokud nejsme holubi, proč nás teda krmí Prvotřídním holubím zobem?"
Kroužek s identifikačním číslem mi jemně zacikal na noze, jak jsem se tak podrbal pod krkem. "Prvotřídním holubím zobem nás krmí v rámci vědeckého experimentu," řekl jsem. "Jsme přece vědečtí pracovníci, co rozšiřují obzory vědomostí."
"Pfu," odfrkl Petřík, když vyfukoval kouř. "A co má tenhle experiment podle tebe dokázat?"
"Nejspíš to, že lidem holubí zob celkem svědčí," odpověděl jsem. "Pro mě je docela přijatelný, zvlášť když ho můžu zapíjet chutným suchým sherry."
"Pro mě taky," přidal se Gadžo.
"Kromě toho," poznamenal jsem, "proč by doktor Milbrene dával holubovi jméno Robin? Vždyť by to bylo absurdní."
"A proč ti vůbec říká Robin?" zeptal se Gadžo.
"Myslím, že ho k tomu inspiroval načervenalý odstín mého peří," vysvětlil jsem mu. "Robinus je, pokud vím, latinsky rudý."
"A proč mi pak říká Gadžo?" nepřestával se zajímat můj přítel. "Nemohlo by to být třeba kvůli mému nádherně bělostnému peří?"
"Přesně tak," odpověděl jsem. "Gadus je latinsky bílý. Stejně jako Petrus znamená v místním nářečí ‚značně při těle´."
"Tvoje klasické vzdělání je stejně nedomrlé jako tvůj chcípácký vzhled," odpověděl Petřík a důstojně zabafal.
"Péťo," vyjel na něj Gadžo, "zase tu automsavku celou oslintáš!"

"No jo, vždyť jí neubude. Jen nech peří na hlavě." Petřík přemístil svou sádelnatou zadnici na vedlejší bidýlko. Je to statný, stříbřitě šedý chlapík, neuvěřitelně nenasytný, pokud se jedná o tabák, slunečnicová semena a především - tedy alespoň jak on si představuje - o vzdělání.
"Copak to dnes hulíme?" zeptal jsem se a přihnul si ze své nápojky se sherry.
"Čestrpolky," odpověděl Gadžo a kroužky kouře se mu od zobanu vznášely nad Petříkovu hlavu.
"Sakra, já raději kramelky," řekl jsem. "To by mě teda zajímalo, jaký druh asi kouří Sam Spade?"
Přenádherná Maryanna, naše oblíbená pomvědka, nám v poslední době čte Maltézského sokola. Potřebuje to do školy jako povinnou četbu. Nějak to souvisí s americkou literární historií, což je prý podle Petříka lokální varianta jakéhosi duševního onemocnění, které se projevuje kolísavými náladami, egocentrismem, sklonem k dramatizování a přehánění. V každém případě jí ta choroba moc sluší. Má jemné, zlatavé chmýří, štíhlá křídla takřka bez peří a zajímavě se ji vzdouvá dvojitě rozeklaná hruď.
Maryanna nám teď předčítá, abychom zapomněli na Valdu, našeho spoluklecníka, který nedávno natáhl brka. To vám byl ale šok. Jednoho rána jsme se probudili a ten ubožák ležel na dně klece na zasviněném papíru pařátama vzhůru, vytuhlý jak sépiová kost. Později jsem slyšel doktora Milbrenea, jak říká Maryanně, aby provedla pitvu jeho kardiovaskulárního systému a centrifugovala mu játra. Představuji si to jako nějaký slavnostní pohřební rituál. Taky mě na tu slávu mohli pozvat.
Právě čteme to místo, kde záhadný Joel Cairo nabídl Samovi pět tisíc dolarů za sošku černého ptáka a pak na něho vytáhl kvér. Naštěstí se pan Spade šikovně ubránil a uvedl toho chlápka do bezvědomí. Strašně rád bych se věnoval úžasné kariéře detektiva, ačkoli si nejsem tak úplně jistý, co takové povolání vlastně obnáší. Současní spisovatelé jsou na slovo skoupí, mají-li přesně definovat,o čem je řeč. Kolik může být takových "pět tisíc dolarů"? A nakolik je "apartmán 1001 v hotelu Coronet" podobný laboratorní kleci z nerez oceli? Doufám, že to autor v nejbližší době hodlá trochu víc ozřejmit.
Dnes jsem celý nervózní. Petřík zase zabral automatickou násavku sám pro sebe. Nechápu, proč má každý z nás svoji vlastní nápojku

sherry, ale o cigaretovou násavku se musíme všichni dělit. Petřík rozvíjí teorii, že doktor Milbrene se do našich životů pokouší vnést element stresu.Ale proč by to dělal? Vždyť on je pro mě něco jako táta. Doktor Eli Milbrene je světově proslulý profesor biologie na Kalifornské univerzitě v Berkeley. Petřík, Gadžo a já jsme elitní dobrovolníci, kteří mu pomáhají s výzkumem v rámci pokusné skupiny C. Naším úkolem je kouřit cigarety, pít sherry a konzumovat Prvotřídní holubí zob. Pokusná skupina B z vedlejší řady se musí spokojit s tím, že zobat a kouřit můžou pouze střízliví. Individua skupiny A jsou na tom ještě hůř. Smějí se pouze cpát Prvotřídním holubím zobem a pravidelně se procházet po střeše za účelem, kterému se říká "nadýchat se čerstvého vzduchu". Nechápu, proč se jim říká "kontrolní skupina". A přitom zrovna oni mají nad svým vlastním životem tak malou kontrolu.

Život členů skupiny D je jeden nekončící flám. Hulí, slopou a cpou se úžasnými delikatesami, jako jsou fritované garnáty, koktejlové jednohubky, oříšky, grilovaná vepřová žebírka a čokoládové dorty. Často slyšíme, jak to v tom svém rohu laboratoře roztáčejí.

Valda, ještě dřív než umřel, nám tvrdil, že zaslechl něco o skupině E, která je umístěná v klecích ve vedlejší místnosti. Žijí si prý na stejně vysoké noze jako skupina D, ale mají k tomu ještě další stimulaci ve formě společného soužití obou pohlaví. Ale nejspíš to bylo jen Valdovo tajné přání. Vždycky se měl k Julii, vědecké pracovnici Ačáků, co bydlí přes uličku s Darlou a Blankou. Jsou to všechno nenápadně opeřená děvčata a docela milá, když se ovšem trochu snaží, ale s mou milovanou Mariannou se vůbec nedají srovnávat.

Když jsem jí tak po včerejším věčerním čtení seděl na rozkošném prstíku a ona mně jemně hladila hlavu, ucítil jsem, jak mi tělem prostupuje bodavá rozkoš. Bylo to příjemné, ale trochu vyčerpávající. Že by to byla láska?

Gadžo právě upustil velké slunečnicové semínko Petříkovi přímo na hlavu a uvolnil místo u automsavky.

"Po Gadžovi jsem na řadě já," oznámil jsem.

"Běžte se vycpat," durdil se Petřík a teatrálně si cákal sherry na rozčepýřenou kebuli.

***

Gadžo říká, že dnes kouříme marlbožky, což je značka, při které začnu upírat ocelově tvrdý pohled směrem k západnímu horizontu. Ono to není tak snadné, jak to zní, zvláště když má člověk oči umístěné na opačné straně hlavy.
Každý z nás má nějaké zvláštní nadání. Já jsem třeba schopen kráčet tak, že se mi hlava příliš nepohybuje. Petřík zase umí vypít celou dávku sherry z nápojky a zůstat přitom vzpřímeně sedět na bidýlku.A Gadžo přelouská písmena na nálepkách cigaretových kartonů. Dříve dokonce četl naprosto nepochopitelné nápisy na tričkách pomocných laborantů, ale nechal toho, aby nerozčiloval Petříka, který - přestože je analfabet - se považuje v naší skupině za intelektuála. Pro takového samozvaného hlavouna to určitě musí být frustrující, když zjistí, že z nápisu "Mladí vochcápci světa, spojte se k všeobecnému plenění" je stejně vedle jako všichni ostatní.
Doktor Milbrene právě dokončil každodenní obhlídku laboratoře. "Názdárek, kluci," řekl, když se zastavil u naší klece a udělal si pár poznámek do svého notesu. "Tak jak se dnes máme? Nějaké známky nezvládnutelného třesu nebo dusivého kašle?"
Pan doktor se až dojemně stará o naše blaho. Je to vskutku člověk z lidu, přestože jeho jméno už delší dobu figuruje na nejužším seznamu kandidátů na Nobelovu cenu. Kdykoli zazvoní v laboratoři telefon, čekám, že to bude mezistátní hovor ze Stockholmu. Většinou je to ale jen Eldon, náš umaštěný laborant z ranní směny a omlouvá se, že už zase zaspal.
Dneska hulím od rána ostošest, protože mám nervy nadranc. Včera večer totiž došlo v apartmánu Sama Spadea k tomu, že se ten slizoun Joel Cairo popral s hezkou Brigid O´Shaughnessyovou. Jejich hádka se zvrhla násilí, a tak museli přijet dva detektivové a všem pak vyhrožovali zatčením! Teď pana Spadea sleduje jakýsi zapšklý mládenec s pistolí.
Petřík tvrdí, že puberťáci jsou cena, kterou platí rodiče za radosti plození. Tohle musím ještě pořádně zvážit, než si něco začnu s Maryannou. Včera jsem jí seděl na rameni a mazlil se s jejím navoněným hedvábným ouškem. Nádhera!

Sakra, v trysce zase zůstal trčet kus tabáku. Násavka je teď ucpaná. Jestli se tady ten nemožný Eldon do dvou minut neobjeví, pak mu tu jeho línou kůži budu muset trochu opracovat zobákem, až nám příště otevře klec!
"Ahoj Robine," ozvalo se z klece Áčáků.
"Ach, zdravím, Darlo," odpověděl jsem roztržitě.
"Zní to, jako bys byl dneska střízlivý, Robine."
Má pravdu. Jsem dnes tak rozrušený, že jsem dokonce zapomněl na své sherry. Hned jsem se to snažil napravit životodárným hltem.
"Na střeše bylo dnes tak nádherně," pokračovala. "Šedý opar se rozplynul a bylo vidět až ke Zlaté bráně."
"A byla otevřená?" zjišťoval jsem a snažil se působit dojmem, že mě to opravdu zajímá.
"Co jestli bylo otevřené?" zeptala se.
"Nemá smysl se s ním vybavovat," ohrnula nos Blanka. "Je to starý opilec. Všichni jsou to jen banda omezených ochlastů, táhne z nich kouř a neznají nic jiného, než tu svou klec."
"Rajská hudba," poznamenal Petřík. "nějaká prudární číča nás tu bude pokrytecky kádrovat."
"Tak tak," řekl Gadžo. "Dejme si raději neco k pití."
Otočili jsme se zády k našim dámám a usádlili se u nápojek s sherry. Kousek dál přes uličku se Déčáci hlasitě pustili do křoupání voňavých škvarků. Řekl bych, že mimo zdi této útulné laboratoře možná existuje i nějaký jiný svět, ale nejspíš má Gadžo pravdu. Nás se to vlastně vůbec netýká.

***

Zažili jsme pěkný šok. Brigid O´Shaughnessyová zmizela! Včera večer se ztratila na cestě k bytu Effi Perinové. Chudák pak Sam Spade: nejdřív mu zastřelí partnera, pak se zamiluje do klientky v tísni a ta mu teď zmizí. A skoro všichni kolem se mu snaží hodit na krk nějakou tu vraždu.
Když jsme dočetli, nechal jsem se unést momentálním citovým pohnutím a políbil jsem Maryannu. Náhle mi k hlavě přitiskla svůj měk-

ký dráždivý zobáček. Ještě nikdy jsem nepocítil tak silné vzrušení. Když pak namočila laboratorní ručník a snažila se otřít stopy ohnivě rudého zbarvení svého zobáku z mého horečnatě rozpáleného čela, měl jsem co dělat, abych se vůbec udržel na nohou. Jaké vrcholné okamžiky nás dva asi ještě čekají. Kéž by tu člověk mohl mít trochu víc soukromí.
Když nám zhasli, seděl jsem na bidýlku a přemýšlel o svém budoucím společném životě s Maryannou. Samozřejmě bychom museli dostat větší klec s poličkou na Maryanniny učebnice a psacím stolem, na kterém budu provozovat svou detektivní praxi. Gadžo s Petříkem můžou bydlet ve vedlejší kleci a chodit k nám na sherry. Tak mě napadá, že by mě ani příliš nepřekvapilo, kdyby nám laskavý doktor Milbrene věnoval jako svatební dar přemístění k déčákům. Ty vepřové škvarky musí být naprosto úžasná věc, když se o ně člověk dělí se ženou svého srdce.
Laborant díky bohu naplnil zásobník cigaretové násavky dostatečným množstvím kramelek bez filtru. Není nad pořádného práska ničím nefiltrovaného nikotinu, nic tak nepročistí hlavu a nezklidní nervy. Eldon, přestože ho trochu zdržuje obvázaný palec, musel už dvakrát doplňovat. Má na sobě ušmudlané tričko, na kterém je - jak mě potají informoval Gadžo - nápis: "Extra menu, nebo Nobelovu cenu? Vyberte si."
"Neuvěřitelně záhadné," zašeptal Gadžo.
"Takřka neproniknutelné," souhlasil jsem.
"O čem si to tam vy dva špitáte?" chtěl vědět Petřík.
"Jen jsme si tak říkali, jak to dnes těm našim dámám sluší," odpověděl Gadžo diplomaticky.
Darla a Julie se na nás přes uličku usmály. Blanka nás mrazivým pohledem studovala přes mříže klece.
"Degeni, jako jste vy," poznamenala, "stojí v cestě realizaci našich přirozených instinktů vybudovat si skutečné hnízdo."
"Dneska se cítím nějak divně," poznamenal Gadžo a přihnul si sherry z nápojky.
"Já taky," zašeptal jsem. "Jímá mé úzkost a neklid. Jsem úplně rozložený. A když tak roztouženě pozoruji milovanou Maryannu, je to ještě horší."
"Je velice přitažlivá," souhlasil Petřík. "Až na ty nohy."

"Já mám k jasně červeným slabost," prohlásil Gadžo a obdivně si prohlížel své vlastní hrbolalé, karmínově zbarvené dolní končetiny. "Nohy má Maryanna bohužel odporné. Všiml sis včera, když měla na sobě ty otevřené sandály?"
Musím se přiznat, že jsem si toho všiml. Má neuvěřitelně bledé a hladké nohy. Není na nich jediný hrbolek nebo uzlík, na kterém by mohlo oko se zalíbením spočinout. Ale nikdo přece není dokonalý. Člověk se nesmí zabývat nedostatky milované osoby. Ani já nemám takovou výšku a široká ramena, jak by bylo záhodno. A nejsem takový krasavec jako Déčák Zeb (celým jménem Zebulon), který se svým tmavým lesklým peřím vypadá jako filmová hvězda.
"Robinovy nohy jsou velice přitažlivé?" poznamenala Darla. "Jsou úžasně červené a hrbolaté. A taky pěkně šupinaté."
Má samozřejmě pravdu. Je od ní moc milé, že si toho všimla. Jen doufám, že i Maryanna je tak všímavá.

***

Něco je v nepořádku, zoufale v nepořádku. Ten odporný Caspar Gutman právě podal panu Spadeovi otrávený nápoj, když tu PRÁSK a dveře do laboratoře se rozlétly. Maryanna upustila knihu a překvapením vyskočila, protože do laboratoře se nahrnulo půl tuctu maskovaných, černě oděných násilníků.
"Zůstaňte, kde jste, a ani hnout!" zařval chlapík a mával čímsi, co - jak mi pak Petřík vysvětlil - byl automatický revolver.
"Kdo jste?" neohroženě se dožadovala vysvětlení má láska.
"Pé zet en!" vyštěkli útočníci jednohlasně.
"Ach ne!" zvolala Maryanna. "Snad ne Práva zvířat navěky!"
"Ano!" ujistil ji ten chlápek. "Právě osvobozujeme tuto laboratoř!"
"To přece nemůžete!" prosila moje milovaná. "Šest postagraduálních studentů založilo na tomto projektu celou svou akademickou kariéru!"
Muž se posměšně uchichtl za svou podivnou, jemně síťovanou maskou, kterou mi Petřík později identifikoval jako černou dámskou punčochu. "To mi teda zlomí srdce. Spoutejte tu trapičku zvířat!"

Dvě ženské se vrhly na Maryannu, která se jim snažila uniknout. V zápalu boje pak všechny spadly na naší klec. Rozzuřeně jsem přiskočil k mřížím a zabodl zobák do neopeřeného masa.
"Auauau!" vykřikla jedna z těch ženských. "Něco mě kouslo!"
"Ptáčku, nech toho!" vyjekla její spolupachatelka a sevřela mou milovanou do klinče. "Jsme přece na tvojí straně!"
Zobl sem ještě silněji a ucítil, jak vystříklo cosi teplé slaného.
"Pomóc!" zaječela ta ženská. "Chce mi amputovat ruku! Vodpráskni ho, Tede!"
"Ne!" vykřikla Maryana a přestala se bránit. "Robine, přestaň!"
Ze všech sil jsem ještě jednou prudce štípl zobákem a pak uvolnil sevření. Ženská zavzlykala a stáhla své zraněné křídlo z mého dosahu.
"Sakra, krvácím!"
"To ti patří!" stihla ještě přidušeně špitnout moje milovaná, než jí jeden z chlapů přelepil sladký zobáček tlustou páskou. Gangsterka pak surově spoutala hedvábná Maryannina křídla šlauchem automatické násavky.
"Dobrý, a teď přikrejte ty klece," přikázal jejich ozbrojený šéf Ted. "Začněte je vynášet."
"Co, co se to děje?" zapípal Gadžo, který se spolu s Petříkem ustrašeně třásl pod krmítkem s holubím zobem.
Dřív, než jsem mohl odpověděl, strčili naši klec do černé kabely, takže jsme už nic neviděli a jen cítili, jak se náš jediný domov prudce houpe a kymácí.
"Zemětřesení!" zaječel Gadžo a všezahrnující neklidnou temnotou se ozývalo jen panické třepotání křídly.
"Žádné zemětřesení," vydechl Petřík, který při každém zhoupnutí ztěžka narážel do mříží. "Někam nás nesou."
"To je neuvěřitelná drzost," zařval Zeb z klece Déčáků. "Ještě jsme přece nedojedli škvarky."
"Obávám se toho nejhoršího," zastenal Petřík. "Všechny nás povraždí."
"Robine, kde jsi?" ozval se odněkud zdaleka hlas, který zněl jako Darlin. "Robine!"
"Jsem tady!" zapípal jsem, ale odpověď už jsem nedostal. "Neboj se!"

Náhle nás sevřel závan mrazivého vzduchu. Pak se s kovovým duněním zabouchly jakési dveře, ozval se ohlušující mechanický rámus a dali jsme se do pohybu.
"To je únos!" vřeštěl jsem.
Už je to tak. S hrůzou jsem si uvědomil, že nás vyrvali z náruče našich milovaných přesně tak, jako neohroženého Samuela Spadea bolestně oloupili o jeho nejmilovanější Brigid.

Kapitola 2

"Kvůli cigaretě bych zabil," zabručel Gadžo.
"Kvůli frťanovi bych okloval svou vlastní babičku dohola," přidal se Petřík.
"Já bych kvůli jednomu pitomému slunečnicovému semínku obětoval veškeré své pozemské statky," zapřísahal jsem se.
"Vždyť žádné pozemské statky nemáš," opáčil posměšně Petřík."A kde jsou k čertu všichni laboranti? Tady to vypadá, že se tu léta neuklízelo."
"Jo," souhlasil Gadžo a ustrašeně se rozhlížel kolem sebe. "Kdy nám tu přitopí? Nohy mám jak led a peřím na ocase mi profukuje mrazivý průvan."
Choulili jsme se ve tmě pod umouněnou kovovou bednou, na jejímž boku bylo - aspoň podle Gadža - napsáno "Americká pošta". Uplynulo jen pár okamžiků od chvíle, kdy únosci šlápli na brzdy, vytáhli nás necitlivě z naší klece a odstřihli z nohou kovové kroužky. Nalezli zpět do své bílé motorizované škatule a zmizeli s našimi přáteli v mlhou zahalených temnotách, zatímco nás zanechali osudu nehostinné noci.
"Robine, mám nutkavou touhu vrátit se domů," přiznal se Gadžo.
"Není se co divit," odpověděl sem. "To my všichni. Je to přece přirozené."
"Hele," řekl Petřík. "Shora začíná padat jakási tekutina."
"Možná je to domácí suché sherry!" zvolal jsem.
Jako na povel jsme vyběhli a rozevřeli zobáky směrem k nebi. Byl jsem zklamán, když mi odporná tekutina zalila oči a natekla do krku.

"Voda na koupání!" zvolal Petřík nevěřícně.
"Normálně nás přece takhle uprostřed noci neumývají," zaprotestoval Gadžo. "Proč se sakra nedrží toho zatraceného harmonogramu?"
Prudce jsme se rozkašlali a raději jsme spěšně ustoupili zpátky pod bednu, neboť sprchování začalo být čím dál intenzivnější.
"Pomozte mi, kluci," zanaříkal Gadžo, "něco velikého mi uvízlo na prstě."
Petřík začal hbitě klovat a z Gadžovy levé nohy uvolnil hrudku světlé barvy.
"Co je to?" zeptal se náš silně znepokojený společník. "Je to živé?"
"To je přece cigaretový špaček!" vykřikl jsem.
"Máš pravdu, Robine," řekl Petřík. "Škoda, že ho někdo rozšlápl na placku."
"Ale i tak bychom ho mohli vykouřit," řekl vzrušeně Gadžo.
"To bychom mohli, kdybychom našli způsob, jak ho zapálit," odpověděl Petřík. "Nikde tady nevidím automatickou násavku."
"Tak moment," přemýšlel jsem nahlas. "Eldon si přece zapaloval cigarety sirkou!"
"To je ono," řekl Gadžo. "Potřebujeme sirku!"
"Promiňte, pane," zvolal jsem na drobnou postavičku ptačího vzhledu - nejspíš to byl holub - která si to štrádovala kolem. "Nerad vás obtěžuji, ale ..."
"To mluvíš se mnou?" zabručel kolemjdoucí a natřásal si umolousané peří.
"Ano, nemáte náhodou sirku?"
"Jasně, tvůj ksicht a rackovu zadnici, Hahaha."
Když se ten stupid přerývaně rozhihňal, vyměnili jme si s Gadžem a Petříkem významně pohledy.
"No, pane, asi jste mi zcela nerozuměl," řekl jsem. "Potřebujeme sirku, abychom si zapálili cigaretu."
"Je to nezbytně nutné," doplnil Gadžo.
Maník se přestal smát. "Vy, šašci, zřejmě nejste zdejší, co?"
"Ne," odpověděl jsem. "Jsme z Berkeley."
"Ach tak, vysokoškoláci," zašpičkoval. "To mě mohlo hned napadnout."
"Mám nejasný pocit, že sirky asi nemá," řekl Petřík.
"Pane," zavolal jsem na něho, "neřekl byste nám, kde to jsme?"

"Jste ve velkoměstě, hoši. V San Francisku."
"San Francisko!" vykřikli jsme.
"A jak se dostaneme do Berkeley?" zeptel se Gadžo.
"Velice těžko," odpověděl cizinec a znovu se rozřehtal nad svým vlastním ostrovtipem.
"Ten chlap je zřejmě imbecil," zašeptal Petřík.
Rozhodl jsem se, že to ještě jednou zkusím. "Pane, neřekl byste nám, kde bychom mohli sehnat Prvotřídní holubí zob?"
"Jasně. V zahradní restauraci hotelu Palace. Tam prý mají prvotřídní zobku."
"Skvělé," odpověděl jsem.. "Dá se tam dojít i pešky?"
"Řek bych, že jo," zamyslel se. "Dva bloky na východ a jeden na sever. Ale bude rychlejší tam zaletět."
"Jenže my neumíme lítat," vysvětlil jsem mu. "My totiž nejsme žádní holubi."
"Tak vy nejste holubi, jo? Snažíte se předstírat, že jste hrdličky, nebo co? Musím vám říct, že taková hrdlička vlastně není nic jinýho než holub, kerej mluví spisovně."
"Tomu nerozumíte," odpověděl sem. "My vůbec nejsme ptáci. Jsme lidé."
"Á sakra," zabručel a nevěřícně pokýval hlavou. "S tímhle městem to jde opravdu z kopce."
"Co je to kopec?" zeptal se Gadžo zvesela.
"Panebože!" zvolal ten pták a odletěl do deště.

***

Po zběsilé noci jsme se všichni cítili jaksi nesví. Protože jsme nebyli schopní zapálit si toho vajgla a dostávali jsme čím dál větší hlad, rozhodli jsme se pro malý experiment. Snědli jsme ho. Tabák ještě docela ušel, ale papír a tu podivnou hmotu na konci jsme skoro nebyli schopni spolknout. Ty voňavé fleky, co mi nabarvily zobák, mi aspoň připomněly mou ztracenou lásku, milovanou Maryannu.
Podle mého odhadu už doktor Milbrene mou nejmilejší našel a odvázal. Doufám, že profesor přežije ten tragickej zlom ve své celoživotní

práci. Musíme nějak navázat spojení se svými přáteli, najít cestu zpět a popohnat ty kruté vetřelce z PZN před soud.
S přibývajícím rozbřeskem se kolem našeho úkrytu začalo sunout čím dál víc krabic na kolech. Z oblohy pořád ještě kapala protivně ledová koupelová voda. Kolem začaly proudit zástupy lidí, z nichž někteří drželi nad hlavou jakési neblaze vyhlížející malé klece na tyčce, a jak jsem si závistivě všiml, pár jich kouřilo cigarety. Vrtalo mi hlavou, proč se téhle úžasné kratochvíli neoddávají všichni. Kéž by existoval způsob, jak požádat bližní o přátelskou službičku ve formě cigára pro mě a mé přátele! Nebo aspoň hlta sherry z nápojky. Je to divné, ale zdá se, že se nám snadněji komunikuje s ptáky a jinými nižšími formami živočichů.
Gadžo právě sebral cosi gumového z chodníku a pokusil se to sníst. Podle nezaměnitelné vůně usuzuji, že se jedná o stejný materiál, co žvýkal Eldon, když se bláhově pokoušel přestat kouřit. Tenkrát mi připadalo divné, že tu hmotu není schopen pořádně rozkousat tak, aby ji mohl spolknout. Teď se zdálo, že Gadžo má stejný problém. Jen doufám, že ta látka nezačne projevovat nějaké další nečekané vlastnosti.
"Podívej na to," řekla jedna kolemjdoucí. "Támhle ten bílej holub žvejká žvyksnu a dělá bubliny."
"Nezastavuj se," pronesla její společnice. "Je to nejspíš nějakej trik od profesionálních kapsářů."

***

Nikdy jsem si neuvědomil, že svět je tak plnej lidí! San Francisko se jimi jen hemží. Jsou nejrůznějších tvarů, velikostí, věku i barvy. A jak jsou sprostí! Šinou si to vpřed a očekávají, že my malí jim prostě uskočíme z cesty. Šokovalo nás, jak jsou otrlí! Po cestě k naší dlouho odkládané snídani v hotelu Palace (Gadžo si musel chvíli lehnout, aby si odpočinul po tom namáhavém boji, než se mu konečně podařilo žvýkačku spolknout) jsme viděli, jak obrovská piksla na kolech rozmašírovala šedé zvíře podobné ptáku, nejspíš to byl holub. Krabice se

ani nezastavila a nezdálo se, že by té tragédii kdokoli kromě nás věnoval sebemenší pozornost.
"Možná že ten chlap má jen vyražený dech," řekl Gadžo ohromeně.
"Vždyť ten chudák je zarovnaný na pět milimetrů," odpověděl Petřík, když si prostudoval placatou mrtvolu. "Ten už to má za sebou."
"Péťo, honem!" vyjekl jsem. "Uhni někam!"
Petřík takřka v posledním momentě odskočil před další rachotící obří bednou na kolech, plnou lidí visících na tyči.
"Musíme jít jen tehdy, když jdou velcí lidé," poučil jsem své přátele. "Všimněte si, že jim ty velké škatule zastaví."
Na cestě do hotelu jsme se zastavili před rezavou žlutou krabicí. na níž ležely vystavené ranní noviny.
"Gadžo, píše se tam něco o útoky na naší laboratoř?" zeptal jsem se. "Je už Maryanna zachráněná?"
Gadžo se pozorně podíval a přečetl palcový titulek přes celou přední stranu: "Značné překročení rozpočtu při výrobě nové stíhačky."
"A nespletl ses?" chtěl vědět Petřík. "Vzpomínám si, že jsem o tom už dávno slyšel z Eldonova tranďáku."
"Přesně tak to tam stojí. O útoku ani zmínka. Vypadá to, že pro ně nejsme trhák na první stránku. Jsem z toho dočista vedle."
"Já jsem z toho ještě víc vedle než ty," ozval se Petřík. "Jsem ztracený v cizím městě, jsem mokrý, je mi zima, smrdím, jsem plný parazitů, ani oka jsem nezamhouřil, bolí mě nohy a všechny nervové buňky v těle neustále skučí po cigáru a kapce něčeho ostrého."
"To nic není," přisadil si Gadžo. "Já trpím stejně jako ty, a navíc mě ještě v břiše tlačí ten obrovský kusanec žvýkačky."
"Nechte toho, kluci," řekl jsem a nepolevoval v chůzi. "Vyřešíme to u snídaně."

***

Hotel Palace, jak jsme zjistili, je obrovská šedá kamenná budova tyčící se impozantně nad spěchajícími zástupy provlhlých lidí.
"Řek bych, že jsme na místě," povídám. "Doufejme, že nám ještě dají snídani."

Energicky jsme následovali postaršího muže podivnými otáčivými dveřmi a přikrčili se za miniaturní strom v lesklém pozlaceném květináči.
"Hmm, to je ale krása," zvolal Gadžo . "Sáhněte si na tu plyšovou podestýlku."
"Velice nóbl," souhlasil Petřík. "Kudy se dostaneme k holubímu zobu?"
"Tudy myslím," řekl jsem a ze všech sil jsem se snažil, aby mě okolní přepych nedostal na kolena.
Prosmýkli jsme se dveřmi do velké místnosti prosycené lákavými vůněmi. Obrovský skleněný strop se třpytil exotickými barvami vybroušených drahokamů. Uprostřed skutečného pralesa miniaturních stromků v květináčích seděli tu a tam elegantně nastrojení lidé u malých stolků potažených látkou a strkali si do úst lesklé kovové nástroje. Od stolu ke stolu se neslyšně pohybovali bíle odění laboranti a roznášeli lahve, nejspíš sherry. Čtyři černě oblečení zřízenci hladili v rohu lesklé dřevěné krabice tenkými tyčkami a vydávali libozvučné vlny tichého skřípání.
Byla to elegance sama, ale my jsme měli oči jen pro dlouhý stůl s bílým ubrusem u zdi kousek od nás. Skvostně se tam vyjímaly lahůdky, které by zlákaly i ty nejpřežranější gurmány z Déčáků. V mžiku jsme byli pod stolem a hodnotili situaci.
"Kašlu na holubí dietu," prohlásil Gadžo. "Už nikdy víc. Doufám, že se doktor Milbrene nebude zlobit."
"Myslím, že to za dané situace pochopí," řekl jsem.
"Ale jak se tam nahoru dostaneme?" zeptal se Petřík. "Panebože, kdybych tak uměl lítat."
"Kdyby jsou chyby," přisadil si Gadžo.
"Nezkoušej na mě ty své banální fráze," opáčil Petřík.
"Budeme se muset pomocí zobáku vyšplhat nahoru po ubrusu," řekl jsem. "Jdeme na to, chlapi."
Výstup byl nesmírně namáhavý, protože jsme nebyli zvyklí na fyzickou zátěž, ale netrvalo dlouho, a dokonce i Petřík dostal svou objemnou zadnici na sněhobílý povrch s matně lesklými talíři obloženými hromadami šťavnatých lahůdek. Nikde ani zrníčko prosa. Zabořili jsme do těch laskomin zobáky.

"Ach tyhle křupavé, kořeněné kousky, to je ale dobrota," volal Gadžo a žvýkal tenké nahnědlé proužky.
"Mohu plně doporučit tady tu lepkavou hmotu," řekl Petřík a hltal malé černé bobulky.
"Tenhle vychlazený kluzký sajrajt v duhových skořápkách můžete klidně vynechat," otřásl jsem se hnusem. "Je to opravdu odporný."
Ochutnal jsem cosi bezbarvého. Bylo to mnohem chutnější. Možná trochu moc slané, ale skvělé.
"Fúj!" ozval se čísi hlas.
Zvedli sme hlavu od lahůdek. Postarší ženská s chcíplým huňatým zvířetem kolem ramen na nás ukazovala dlouhým kovovým nářadím.
"Pomóc!" zaječela. "Támhle po stole poskakují holubi!"
"To je hnus," prohlásil její společník, stařec, jemuž na hlavě nezůstalo skoro žádné peří. "Na uzenáči stojí hnusná opeřená krysa!"
Petřík se ve snaze vypadat nenápadně schoval za vysokou hromadu nazlátlých koulí. Seskočil jsem z uzenáče a až po prsa se namočil do mísy s teplou žlutavou hmotou. Gadžo se samým zděšením nemohl ani pohnout, zíral na rozčilený pár a začal se dávit.
Na druhé straně místnosti se rozletěly dveře a z nich na nás vyběhl laborant s hrůzně vypadající tyčí, na konci roztřepenou do štětin.
"Padáme odsud!" vykřikl jsem.
Petřík se pustil střemhlav ze stolu. Gadžo se dál dávil a těžce oddychoval, až se mu nakonec podařilo vyplivnout kus růžové žvýkačky přímo do talíře té ženské.
"Panebože! To je jeho žaludek!" zaječela ta ženská a liskla sebou o podlahu jako kus šutru, zrovna, když se blížil laborant s rozevlátou tyčí nad hlavou.
Shodil jsem Gadža ze stolu a skočil za ním. Prchali jsme ke dveřím. Petřík si to funěl za námi, následován ječícími laboranty, několika zběsilými hladiči krabic a protikrysovsky naladěným společníkem té ženské, co ztratila vědomi. Proběhli jsme otáčecími dveřmi a vrhli se do bezpečí mezi nohy překvapených kolemjdoucích.
Prchali jsme ulicí, zahnuli za roh a běželi dál tak dlouho, dokud se Petřík nezhroutil celý bez sebe na betonový chodník.
"Už nemůžu ani na krok," zasípal.
"V pořádku, Péťo," řekl jsem. "Myslím, že jsme v bezpečí."

"Proč jsou lidé tak sobečtí?" stěžoval si Gadžo. "Sníme toho tak málo a oni toho mají tolik. Proč?"
"To nevím," odpověděl jsem. "Asi jsme někde udělali chybu. Možná věděli, že patříme k Céčákům a že na tohle jídlo nemáme nárok."
"Přesto ale mohli být trošku velkorysejší," řekl Petřík, když se mu podařilo popadnout dech. "Prý jsme opeřené krysy!"
"Jedno vám ale řeknu," povzdechl si Gadžo. "Někdy se stydím, že patřím k lidské rase.

Kapitola 3

"Tak mám pocit, že vidím fata morgánu," řekl Gadžo a zamrkal.
Sklíčeně jsme se tísnili pod další z poštovních schránek a doufali, že se nám podaří v kolemjdoucích rozpoznat Sama Spadea nebo jeho sekretářku Effi Perinovou, kdyby se tu náhodou někde vyskytli. Shodli jsme se na tom, že vypátrat tohoto vynalézavého detektiva je jediný způsob, jak najít své přátele a dostat se domů. Žádný muž podobný lvu s velkou kostnatou čelistí a žlutošedýma vodorovnýma očima se tu však nikde v okolí nevyskytoval. Ale zato na nás přestala kapat ta protivná sprcha.
"K jaké iluzi tě vede přelud, který vidíš?" zeptal se Petřík.
"Věřte nebo nevěřte, mám pocit, že vidím sáček," odpověděl Gadžo. "Zelenooranžovohnědý sáček."
Podle naší zkušenosti mohla tato lákavá kombinace barev znamenat jediné.
Spěchali jsme ulicí k velkému prostranství, kde chodník náhle zmizel a ze země bujně rašily měkké zelené nitky. Na kamenné lavičce seděla žena, mnohem starší a objemnější než Maryanna, a sypala ptačí zob na širokou plošinu tvořenou jejím obrovským klínem. Nadšený dav ptákům podobných zvířat, nejspíš holubů, se slétal k obědu na její starý umolousaný svetr.
Celí vyhladovělí jsme vyšplhali po její nohavici a probojovali si cestu po pružném povrchu měkkého klína k potravě.
"Hej, nechte toho postrkování!" zaprotestoval jeden z ptáků.
"Dejte si majzla, vy tři!" zasyčel další.

"Ale, ale, přece se nebudete prát," uklidňovala situaci žena a rozsypala kolem nás další vydatnou hrst zobu. "Je dost pro každého."
Coby právoplatní členové Cečáků jsme se s Petříkem a Gadžem pustili hltavě do jídla. Měli jsme na to přece nárok!
Jak jsme si tak nabírali, vyloupávali a polykali, jel kolem mladík na malém prkýnku s kolečky, zastavil se a posadil se na lavičku hned vedle té ženy. Jasně zelené peří na hlavě měl vytvarované do ostrých bodlin a zobák měl propíchnutý lesklým zlatým kroužkem.
"Co to tady s těma holubama děláte?" zeptal se.
"Krmím své přátele," odpověděla žena.
"A nebolí vás to?" zjišťoval.
"Samosebou, že ne," odpověděla. "Řekla bych, že je to docela příjemné. Ale tebe to muselo bolet, když sis nechal propíchnout nos, ne?"
"Ne, byl jsem při tom celou dobu zfetovanej. Udělala mi to moje koc do ruda rozpáleným hřebíkem."
"To muselo být nesmírně nepříjemné," řekla žena. "Co budeš dělat s dírou v nose, až budeš tak starý jako já?"
"To už budem všichni bydlet na Marsu," odpověděl. "Pod dýchacím přístrojem se to schová."
"Aha," řekla. "Je vidět, že sis to předem promyslel. Jsem ráda, že tvoje rozhodnutí nebylo impulzivní."
"Moje kočka má ptáky ráda," pokračoval po chvíli. "Měla jednu andulku, ale ta jí zahla."
"Ptáci jsou boží tvorové," řekla naše dobrá víla. "Neměli by se zavírat do klece."
"Přesně tohle jsem Francině povídal, ale ona je z toho pořád eště vedle. Jestlipak víte, že v tomhle městě je tolik holubů jako lidí? To je fakt. Čet sem to v jedný knize."
"Moc by mě to nepřekvapilo," odpověděla. "Teda aspoň ten počet holubů. A všiml sis, že naši holubí spoluobčané se navzájem snášejí mnohem lépe než lidé?"
"Asi jo. Zdá se, že nemaj žádný starosti. Taky bych chtěl bejt pták."
"Já taky, mladý muži. Já taky."

***

Nacpali jsme se tak jako ještě nikdy předtím (kdo ví, kdy se zase příště dostaneme k něčemu na zub?) a vydali se na procházku pod zastíněnými stromy. Náš neomylný čich nás přivedl k další kamenné lavičce, kde seděli dva muži a kouřili. Štěstěna nás ani tentokrát neopustila. Jeden z mužů odhodil ještě hořícího vajgla. Dřív než ho mohl zašlápnout, Gadžo vyrazil a uchopil ho do zobáku.
"Hele, Filipe," řekl ten druhý muž, "támhleten holubí albín kouří tvou cigaretu."
"Máš recht, Ede," odpověděl první. "A zdá se, že si na ní pochutnává. No dívej na to, teď jí předal svýmu kámošovi."
"Vzpomínáš si, Filipe, na doby, kdy se kouření považovalo za cosi extra?"
"Jo. Herci a milionáři si vypalovali zobáky s ležérní elegancí."
"No a kdo kouří dneska? Sádelnatí turisti ze západu v kostkovanejch košilích a ti chytřejší z holubů na náměstí Union Square."
"No a my, samozřejmě. Hele, nebuď žgrd, Ede. Támhle ten tlustej by si taky šíleně rád dal práska. Přenech my svý cigáro."
Ed podal cigaretu Petříkovi, který se slastně zhluboka potáhl. Gadžo a já jsme se dělili o vajgla a muži si mezitím znovu zapálili.
"To by mě zajímalo, o které další nemoci se bude tvrdit, že je z kouření," poznamenal Filip.
"Nejspíš zjistí, že ti z kouření upadne péro."
"V ten moment přejdu na gumový bombóny."
"Soudě podle tvých potřeb bych doporučoval cucavý, ty, co vydržej v puse celej den."
"Asi máš pravdu, Ede. Aspoň že si nemusíme dělat hlavu s výsledkem jakýhosi experimentu. Tudle sem viděl v televizi, že nějací šašci na ochranu práv zvířat přepadli laboratoř v Berkeley. Vypustili všechny pokusný zvířata - pokud si dobře vzpomínám, byli to holubi."
"Jó? A co když jsou to voni?"
"Né, ti přece měli na noze kovový identifikační kroužek. Škoda. Universita prej nabízí za jejich vrácení mastnou odměnu."
"Dívej se Filipe. Začali nám tu tancovat."

"Vypadá to úplně jako holubí mambo, Ede. Řek bych, že si za to zaslouží odměnu."
Zatímco jsme se jim marně snažili prostřednictvím složité pantomimy sdělit, že kroužky z nohou nám odstranili ti kriminálníci, muži zapálili tři cigarety a každého z nás obdarovali.
"No tak, Filipe. Je načase vrátit se do práce."
"Zase budeme ujišťovat ty venkovský balíky, že to víno, co si vybrali, prozrazuje skutečnýho znalce."
"Snaž se nevypadat příliš podezřele, Filipe. Slyšel jsem, že prej je tady tendle tejden na deset tisíc policejních šéfíků."
"Mohu se vás zeptat, pane vrchní," řekl Filip přísně, "jestli je ten pstruh čerstvý?"
"Jistě, pane," odpověděl Ed "Včera mu vyšetřili moč a otisky prstů mu brali dokonce až dnes ráno."
"A co to telecí?"
"Nevinné ve všech bodech obžaloby!"

***

Padla na nás noc. Po dlouhém dnu stráveném ve velkoměstě jsme byli pořád ještě prokřehlí zimou, ztracení a bez domova. Výsledek celodenní námahy byl zoufalý: vyhrožovali nám, honili nás, ignorovali, šlapali po nás, strkali a kopali do nás. Dokonce i těch pár samaritánů, kteří nám pomohli, se o nás vyjadřovalo jako o holubech, a někdy i hůř. Je svět opravdu tak krutý?
"Jak je možné, že o nás všichni mluví jako o holubech?" zeptal se Gadžo, který byl nucen uhasit svou nepřekonatelnou žízeň ve špinavé louži koupelové vody na chodníku.
"Možná vědí něco, co my ne," spekuloval Petřík.
"Je to jen slepý předsudek," trval jsme na svém. "Předsudek a nevědomost. Kdo je ten největší intelektuál, kterého známe?"
"Já!" navrhoval Petřík.
"To těžko," odpověděl jsem. "Tohoto označení si zasluhuje jedině doktor Milbrene. A jak nás tenhle světově proslulý vědec oslovoval?"
"Říkával: Ahoj, kluci," odpověděl Gadžo.

"Přesně tak," povídám. "Oslovoval nás jako lidi. Podle jeho vědeckého názoru jsme lidé. A mně tahle informace plně postačuje."
"Mně taky," řekl Gadžo. "To se mi ulevilo. Kromě celé té mizérie se o mě ještě pokoušela hluboká krize ztráty identity."
"Cítím vůni sherry," prohlásil Petřík.
"Já taky," řekl Gadžo. "Vychází odtamtud."
Pár kroků od Náměstí Union Square nás dovedlo k velice lákavému podniku s blikajícími žárovkami nad vchodem, z něhož se ozývalo rytmické cinkání a výbuchy smíchu. Otevřenými dveřmi byla vidět chodba se zarámovanými obrázky zakaboněných mužů s čísly na prsou. Mnozí z nich svírali ve svých mohutných, svalnatých křídlech tlusté dřevěné tyče.
"Že by útočiště před mrazivou nocí?" zamyslel se Gadžo.
"Možná ano, možná ne," zachovával si svou skepsi Petřík. "Jen si vzpomeňte, co se stalo dnes ráno v tom hotelu."
"V takových situacích musíme použít psychologii," řekl jsme. "Mám plán."

***

"Panebože," řekl rudolící muž na vysoké stoličce bez opěradla, "podívejte, co se nám to tady vyrojilo."
"Dneska už si asi další sherry nedám, Harry," řekla postarší ženská chlapovi v bílé košili, který stál za mohutným dřevěným pultem. "Už mě začínají jít voči šejdrem. Mám pocit, že vidím tancující holuby."
"Jen si klidně dej eště jednu," uklidnil ji ten muž a nalil jí z lahve hnědou tekutinu. "Já je vidím taky."
"Musíme zůstat pohromadě," zašeptal jsem a v pravidelných intervalech jsem vykopával nohama a kýval do toho hlavou. "A snažte se držet rytmus!"
Všichni v místnosti ztuhli a koukali na nás, včetně toho pomačkanýho chlapa bez peří, který vydával cinkavé zvuky u velké dřevěné bedny.
"Dneska mi to fakt šlape," prohlásil a přešel do rychlejšího tempa. "Dokonce sem přilákal i pár holubů z ulice!"
"De ti to, Jožko," připojila se ta obstarožní ženská. "Seš fakt třída."

"Ať si říká, kdo chce co chce, "ozval se podsaditý muž, který v ruce třímal krajáč se zlatohnědým mokem s přetékající mýdlovou pěnou.
"Noční život v San Francisku nemá na světě vobdoby. Dokonce i holubi tu sou tanečníci vod narození."
"Hej, Harry," zavolala ta ženská. "Podej mi pár slámek. Támhle ty zlatý."
Muž za pultem jí podal tři lesklé tyčky z umělé hmoty. Žena si přidržela své neuvěřitelně mladistvě vyhlížející peří na hlavě, sehnula se a opatrně podala každému z nás jednu tyčku do zobáku.
"A teď to, Jožko, rozbal," řekla.
"Jasně, Effi," odpověděl Jožka.
"To je Effi Perinová," vydechl Gadžo a upustil svou slámku.
"Panebože, ta se ale spustila," poznamenal Petřík, a aniž změnil rytmus, posunky pobízel Gadža, aby zvedl svou slámku ze země.
"Možná že to neni ta stejná Effi," zašeptal jsem a horlivě pokračoval v tanečních variacích, přičemž jsem točil slámkou jako Petřík.
"Škoda že nemaj malý cylindry," řekla Effi. "Bylo by to jako v tom představení v El Maroccu tenkrát v třiatřicátým."
"Ať si říká, kdo chce co chce," nechal se slyšet mohutný chlap upíjející mydliny, "Byla to ta nejkrásnější doba na světě."
"Jó , Bille, ta ze všech nejkrásnější," souhlasila Effi. "Celý den sem fachčila a celou noc protancovala. Kdy sme vlastně spali, Bille? Spali sme vůbec?"
"Tenkrát sme přece vůbec nespali, Effi. Nikdo tenkrát nespal. Život byl tehdy úžasnej."
Když hudba dohrála, lidé odložili sklenice a hlasitě tloukli křídlem o křídlo.
"Ať si říká, kdo chce co chce," řekl Bill, "tohle sem eště neviděl."
"Úžasný," souhlasila Effi. "Mnohem lepší, než filmy s malou Shirley Tempelovou."
"Vemte ty kluky sem k baru," zaburácel Bill. "Já jim koupím pár buráků."
V mžiku nás vyzvedli na lesklý dřevěný pult, na kterém byly louže neuvěřitelně chutných tekutin a plno bílých nádob s hořícími cigaretami. Konečně jsme našli zaslíbenou zemi!
Všichni jsme ignorovali buráky, které nám nabízel Bill, a zatímco Petřík ukořistil Effinu lakyštrajtku, Gadžo a já jsme ponořili zobáky

do její sklenice. Nápoj v ní byl neuvěřitelně sladký a možná příliš vychlazený, ale nebylo pochyb, že je to skutečně ono: sherry!
"Tak se na to podívejte," užasle vydechla Effi. "Něco takového jsem jakživ neviděla."
"Ať si říká, kdo chce co chce," prohlásil Bill, "tak dobře sem se nebavil už léta!"

Kapitola 4

Někdo mi vrážel obrovské kovové klíny do mozku, jeden za druhým s mučivou pravidelností. Pak jsem nabyl vědomí a zjistil jsem, že to byl jen sen, akorát že z nějakého důvodu ty strašné rány kladivem pokračovaly i nadále.
"Myslím, že jsem oslepl," zasténal Gadžo. "Všechno vidím hnědě."
"Je to středně hnědá barva jakoby přerušovaná nepravidelnými žebry?" upřesňoval Petřík.
"Jo, tak nějak by se to dalo popsat. Ale tak mě bolí oči, že to nemohu určit přesně."
"Já to taky vidím," odpověděl Petřík. "Není to tím, že bys oslepl."
"Kde, kde to jsme?" slyšel jsem skřehotat svůj hlas.
"Mě se neptej," řekl Gadžo. "Poslední, nač si pamatuju, je, že jsem srkal sherry a do toho ti staroši v šedým zpívali cosi o tom nádherným světě."
"To byli přece ti šéfové od policie," řekl Petřík a přikryl si oči křídlem.
"To byla ale veselá kopa?" poznamenal jsem a zoufale jsem se snažil zaujmout takovou pozici, abych měl hlavu níž než kolena. "Proč byli tak rozdovádění?"
"Copak si nevzpomínáš? Vsadili se přece s barmanem Harrym a vyhráli padesát babek," vysvětloval Petřík.
"A proč vlastně?" zeptal jsem se. Každá jednotlivá slabika, kterou jsem vyslovil, mi rozdrnčela hlavu další vlnou bodavé bolesti.
"Vsadili se, kolik jsme toho schopni vypít."

"Ach ano, už jsi vzpomínám," řekl jsem. Mlha se začala pomalu zvedat. V zobáku jsem měl jako v polepšovně. "Harry se vsadil, že nevypijeme celou sklenku krémového sherry."
"Ukázalo se, že se sekl," řekl Gadžo. "Škoda jen, že tam nebyl náš nebohý spoluklecník Valda. To bychom pak byli schopni urazit celou láhev."
"Myslím, že se nám to podařilo i tak," řekl Petřík. "Nikdy už nebudu tančit mambo."
"Cítím tady cigaretu," nasál Gadžo. "Lakyštrajtky, řekl bych."
"Dobré ráno, moji malí umělci," pronesl povědomý hlas. Hnědý strop se náhle rozpůlil a nad námi se skláněla Effina hrůzostrašně flekatá a napuchlá tvář s lakyštrajtkou visící z koutku příšerného zobanu. Její mladistvé bujné peří na hlavě se náhle změnilo v opelichaná šedá peříčka.
"Tak jak se mají mí úžasní tanečníci? Hm, vypadá to, že nic moc. Vy kluci vypadáte stejně mizerně jako já. Nebo že byste byli holky? Na tom stejně nesejde. Tak pojďte."
Jednoho po druhém nás vytáhla z naší hnědé cely z vlnité lepenky a jemně nás postavila na oprýskaný stůl. Nedaleko stál bez hnutí očividně umělá lidská hlava s Effiným zlatohnědým mladistvým peřím. Rozkašlal jsem se a zvedl se mi žaludek z pohledu na tu nejmenší, nejnarvanější a nejzaneřáděnější místnost, jakou jsem kdy viděl.
"Nejsme tu pravda jako v zazobanejch Pacific Heights," řekla a típla cigaretu do talíře posázeného špačky, "ale úplnej kanál to zas taky není." Chvíli šmátrala po kapsách svého dlouhého beztvarého županu a pak vytáhla tři čerstvé lakyštrajtky z balíčku na stole, strčila si je do pusy a připálila si zlatým zapalovačem.
"Tady máte, kluci. Zakuřte si, než splaším něco k snědku. Snažte se je neupustit. Panu Patelovi vadí, když nám na pokojích hoří."
"Mějte oči na stopkách, někde tu musí být Sam Spade," zašeptal Gadžo, když vyfukoval kouř.
"Jestli se schovává někde tady v místnosti," odpověděl Petřík a slastně si pochutnával na cigaretě, "musel by to být trpasličí hadí muž."
Odněkud z hromady vytáhla Effi kulatý kovový předmět a zapojila ho do zdi.
Během pár vteřin začal smrdět a rudě žhnout.

"Kampak jsem asi zašila pánev?" pronesla a rozhlížela se po pokoji. "Ach tady. Kdo by to řekl, že za tuhle elegantní kapradinu." Vytáhla malou černou pánvičku odkudsi za ježatou olezlou kytkou a položila ji na rozpálenou plochu. Pak vzala z šuplíku, který přetékal spodním prádlem, dva oválné předměty, rozťukla je šikovně o opěradlo židle a vyprázdnila jejich slizovitý obsah do horké pánve. Ozvalo se mohutné prskání.
Pan Patel je zásadně proti vaření na pokojích," řekla, když míchala bublající směs kovovým ramínkem na šaty. "Proto vás, kluci, musím požádat, abyste tuto hostinu uchovali v tajnosti. To víte, že bych si radějc dala něco naproti v hotelu Clift, ale zrovna teď mám hluboko do kapsy. Včera v noci sme to pěkně roztočili. Ale nic si z toho nedělejte. Ten popel klepejte tady do popelníku. Vy ste ale čistotní kuřáci. Škoda, že toho chlastu tolik nevydržíte. Když sme včera končili, vypadali ste - odpusťte, že to tak říkám - pěkně na sračku. Do rána by vás zblajzla nějaká kočka, tak se s váma hodná tetička Effi vláčela domů v bedně od ginu. Tak, myslím, že je to hotový. Teď to, chlapci, típneme, ne?"
Effi zamáčkla naše cigarety, kydla trochu té míchaniny z pánve na špinavý papírový talíř a postavila ho před nás.
"Tak jezte, kluci," řekla. "A nemusíte z toho bejt naměkko, technicky vzato tady o kanibalismus nejde."
Opatrně jsem ochutnal. Zjistil jsem, že jde o stejnou žlutou houbovitou hmotu, do které jsem se namočil včera v tom hotelu. Kývl jsem na kamarády a všichni jsme se hltavě pustili do jídla.
"Sem ráda, že ste měli včera možnost seznámit se s Billem," řekla naše hostitelka. "Je to sympaťák, co? Abych řekla pravdu, mám na něho zálusk. Doufám, že mě pozve na rande. Je to pěkná dřina, někam to ukočírovat, protože chlapi sou dneska tak bázliví. Všimli ste si toho? Když sou úplně mladí, sou před holkama celí nesví. Pak se dostanou do stádia, kdy berou všechno jako smrt, ale pak zase začnou bejt stydlivý. Stanou se z nich přecitlivělí pětasedmdesátiletý panici. Takže ženská to musí pěkně zavonačit, aby se k nim vůbec dostala. Snadno se vylekaj, všimli ste si?"
"O čem ta ženská mluví?" zeptal se Gadžo a snídani měl rozmazanou po celém zobáku i na hlavě.
"O sexu," odpověděl Petřík.

"Ach tak," řekl Gadžo stydlivě.

***

Po snídani nám Effi opět zapálila cigaretu a otočila knoflíkem černé krabice hned vedle umělé lidské hlavy. Veliké okno na černé bedně rozsvítilo a v něm se objevili dvourozměrní lidé v tenkých obepnutých šatech, kteří skákali nahoru a dolů do rytmu taneční hudby.
"Je čas na ranní cvičení," řekla Effi, posadila se na židli a pozorovala hýbající se lidičky v bedně. Všiml jsem si, že tahá z cigarety přesně podle rytmu. Rozhodli jsme se ji v tom následovat.
"Hohoho, vám to ale jde, kluci," řekla. "Máte fakt talent. Ale nepřehánějte to. My kuřáci nejsme stavěný na příliš namáhavý aerobik. Věřili byste, že sem míval tělo jako tydle holky?" Zasmála se a vykašlala oblak modrého kouře. "Ale nechtějte ani vědět, co všechno sem pro to musela dělat."
Když jsme si zakouřili a zacvičili, vypnula Effi krabici a otevřela jediné okno v místnosti - bylo dlouhé a úzké a byly jím vidět odrbané budovy na druhé straně ulice. "Tak, kluci, bylo to s váma hezký, ale jak asi tušíte, pan Patel je zásadně proti chování zvířat na pokoji. A vaše tetička Effi se musí oblíct a dostat do přijatelný formy. Dejte na sebe pozor, až pudete odsud. Sme teď kamarádi, jasný? Tak se vraťte, kdykoli budete mít chuť."
Naše hostitelka nás vyšoupla na římsu, zavřela za námi okno a stáhla roletu. Taková milá úpaní, pomyslel jsem si, na chvíli oslněn ranním sluncem. Možná že je to přece jen skutečná Effi Perinová.

Kapitola 5

"Ta ženská se nás snaží zavraždit!" zaječel Gadžo.
"nechápu, kde se v ní bere ta neuvěřitelná krvežíznivost," vykřikl Petřík "Překvapuje mě, že nenakukuje pod roletou, aby se radovala z toho, jak padáme šest pater vstříc jisté smrti."
Trčeli jsme na úzké okenní kamené římse a čirá hrůza nás přikovala k uprášenému sklu. Hluboko, hluboko pod námi v hrozivé propasti se pohybovaly krabice na kolech a sem tam ze sebe vydávali rozzlobené skřeky.
"Robine, cítím, jak mi ujíždějí nohy," zabědoval Gadžo.
"Drž se, člověče," řekl jsem. "A nedívej se dolů!"
"Tohle je poprava," pronesl smutně Petřík. "Poskytla nám cigaretu a poslední jídlo. Pak nás doprovodila k místu definitivní záhuby. Rozsudky smrti jsou podepsané Bohové stvrdili náš osud. Jsme ztraceni!"
"Proboha, Péťo, sklapni!" hlesl jsem.
"Točí se mi hlava, Robine," zanaříkal Gadžo. "Už se tu o moc déle neudržím!"
"Dobré ráno, holubi," zapípal tenký, vysoký hlásek. "Pěkný výhled, co? Tam dole je Sutter Street."
Vzhlédli jsme. Nahoře na okně seděl malý tvor, který připomínal ptáka. Byl převážně zelený, ale zářil rozmařilou paletou barev od jasně žluté, oranžové, přes rudou až k fialové. Jestli se něčemu podobal, pak to bylo jedno z těch Eldonových extravagantnějších batikovaných trik.
"Ahoj ptáku," vydechl Gadžo. "Nemohl bys nás snést dolů na zem? Prosím!"
"Pánové, já jsem papoušek, nikoli nákladní pelikán. Po hutném obědě mám sám co dělat, abych se udržel ve vzduchu. Proč si tam dolů neslítnete sami?"
"My nemůžeme," vysvětloval jsem. "My nejsme holubi, ale lidi."
"No jo, slyšel jsem, že se to teď často stává," řekl. "Že prý osobnost je z jednoho procenta dána geneticky a z devadesáti devíti procent jde o omyl. Já sám jsem si na čas představoval, že jsem profesionální psychiatr. Naštěstí se ukázalo, že tahle fixace byla jen přechodná, díky bohu."

"A nemůžete nám nějak pomoct?" žadonil jsem.
"No, mohu vám nabídnout skromnou radu."
"Jakou?"
"Mohli byste skočit na tu širokou římsu pod oknem a dojít po ní za roh až k požárnímu schodišti. Pak to můžete vzít dolů po schodech."
Gadžo se opatrně nahnul a nakoukl dolů. "Jsme zachráněni!"
"Ale pozor," pokračoval pták, "má to jeden háček."
"A to?" zeptal se Petřík podezíravě.
"Támhle dole v aleji se potuluje kočka. Veliká, nebezpečná a hrůzostrašná."
"Co je to vlastně kočka?" zeptal jsem se, plně rozhodnut si to jednou provždy vyjasnit.
"Kočka - pro ty, kdo sem nedávno přistáli z Marsu - je lstivá gaunerka, kterou seslal sám ďábel, aby tady číhala na ty málo ostražité. Skrývá se v temných místech, kdykoli připravena skočit na mladé, staré, nemocné či jinak postižené. Kočkám je třeba se vyhnout na sto honů, a to platí především pro opeřené občany neschopné letu."
"A co nám tedy zbývá?" zeptal se Gadžo.
"Navrhuji skočit na římsu, tam si uděláte pohodlí a počkáte, dokud nezjistím, jestli už třeba neodešla.

***

"Jmenuji se Dulka, křestním jménem An," řekl papoušek, když připlachtil na římsu. "Jen mi prosím neříkejte Sigmunde Frocku."
"A proč bychom to dělali?" zeptal jsem se, když jsem představil sebe a své přátele.
"Protože to je mé pravé jméno," odpověděl a přátelsky pokýval hlavou, aby skryl rozpaky. "Zvedá se mi z něho žaludek. Byl to taky jeden z důvodů, proč jsem odešel."
"A odkud?" zeptal se Gadžo.
"Z domu, jestli se tomu tak vůbec dá říkat. Dřív jsem žil ve středisku duševní hygieny na Fillmore Street. Byl jsem tam na plný úvazek jako pták pro zlepšení nálady. Velice nevděčná role, to vám tedy řeknu.

Byla to banda neutišitelných ufňukanců. Mohli rozdávat pesimismus po kilech. Přesto jsem dělal, co jsem mohl."
"A co jste dělal?" zajímal se fascinovaně Petřík.
"Ále, vyprávěl vtipy, pískal, zpívat, trousil rady."
"To chcete říct, že skutečně umíte mluvit s lidmi?" zeptal jsem se. "Teda i s jinými, než jsme my?"
"No jasně. Lidská mluva není složitá, jakmile se jednou naučíte dostatečně si lámat jazyk. Samozřejmě ale musíte dodržovat kontextuální dionanci. Lidé začnou být trochu nervózní, jakmile to, co říkáte, dává příliš velkej smysl. Mají představu, že jen oni mají patent na racionální myšlení. Nechtěl jsem se vás ale dotknout."
"My to tak neberem," řekl Gadžo.
"A jak jste si udržovat tuhletu, hm, "kontextuální disonanci"?" chtěl jsem vědět.
"No, tak třeba se účastním sezení. Sedím si na bidýlku, už nemůžu vydržet ty monotónní kecy, tak povídám: "Tak se s tím prolhaným parchantem rozveď, dokuď jsi ještě k světu." Klientka i terapeut se na mě překvapeně podívají. Pak se začnu vzhlížet zrcadle a pokračuji. "Nukleární válka je pro ptáky nebezpečná." tady vidíte kontextuální disonanci v praxi. Ale mezitím klientka zaslechla aspoň jednu rozumnou radu."
"To zní jako nesmírně zajímavé zaměstnání," řekl Petřík. "Proč jste odešel?"
"Obvyklé důvody," odpověděl pan Dulka. "takzvaný syndrom "burn-out" - když vás zkrátka přestane zaměstnání bavit. A ještě mizerný žrádlo k tomu. Dostali se do finančních problémů a museli začít šetřit. Jednou ráno, když jsem tak seděl nad plesnivým mexickým zobem, jsem řekl klientovi se sebevražednými sklony, aby se vzchopil nebo opil a konečně se picl. To odpoledne jsem pak během řešení jedné rodinné krize vyletěl dveřmi ven."
"A nepoznal jste tam kočku jménem Francina?" zeptal se Gadžo.
"Kočku? Vždyť jsem vám říkal, jak je to s kočkami."
"No, možná to nebyla přímo kočka, ale určitě se jmenovala Francina." Pan Dulka se zamyslel: "To jméno mi nic neříká. Měli jsme tak klientku Františku, ale ta se oddělala. Personál to tehdy velice potěšilo. A kdo má být ta Francina?"

"Slyšeli jsme o ní, že ztratila andulku," vysvětloval jsem. "jen se tak ptáme, jestli jste ji náhodou nepotkal?"
"Bohužel," řekl pan Dulka. "moc rád bych potkal přítelkyni. Není to nic moc, být sám na celém širém světě."
"Nevíme jistě, jestli ten ztracený pták byla zrovna samička," poznamenal Gadžo.
"To je jedno," řekl Pan Dulka. "v tomto městě na tom zas tak nezáleží."

Kapitola 6

Chvějeme se po celém těle. Bez skleničky se ten život nedá vydržet. A přitom se nám žádná velká naděje, že bychom v brzké době uhasili žízeň, nikde nerýsuje. Aspoň že ten pan Dulka s námi zůstal. Říká, že my, kteří jsme unikli z klece, bychom se měli držet pohromadě. Zoufale toužíme dostat se domů, ale zdá se, že on je docela spokojený, i když je v tomto obrovském, příšerném městě úplně sám. Jasně, pro něho je to jednodušší, když si může lítat. Někdy mám pocit, že to už nevydržím ani vteřinu. Chce se mi samým zoufalstvím vřeštět. Nechápu, přoč nemají automsavky na každém rohu. Jak to ti lidé mohou bez cigarety vydržet?
Nejenže nám pan Dulka zachránil život, ale chrání nás před kočkami a uvedl nás do exotických končin Čínské čtvrti, kde jsme se pochutnali na úžasných opečených nudlích (vysbírali jsme si je z obdivuhodné zásobárny kulinářských laskomic, které zde říkají "kontejner"), a dokonce nás zásobuje kuřivem, bez něhož bychom asi nepřežili. Probírá lesklé kovové nádoby před vchody do domů a hledá v nich ještě doutnající vajgly. Pak z nich zoufale taháme, dokud se již skoro vyhaslý popel znovu nerozhoří. Jednou dokonce našel obrovskou hnědou cigaretu, která však bohužel byla příliš těžká, než aby ji uzvedl. Stáli jsme pak na chodníku, chvěli se celém těle a v hlavě nám bušilo při pohledu a to, jak se ta nejskvělejší kouřka našeho života téměř na dosah křídla pomalu mění v popel.

"Možná byste měli znovu zvážit, jestli přece jen nezkusíte létat," poznamenal pan Dulka a zamyšleně popotáhl z blondoázky, kterou Petřík oživil. Choulili jsme se ve sluncem zalitém vchodu kousek od obrovského plakátu s nahou ženskou, uprostřed jejíchž odhalených neopeřených prsou blikaly červené žárovky. (Musím co nejdřív zjistit, jestli je Maryanna také takto vybavená; něco tak přitažlivého by snad mohlo vynahradit ty její nemožné nohy.)
"Už jsem vám přece říkal, pane Dulko, že jsme lidé, ne ptáci. Proto musíme najít Sama Spadea a vrátit se do Berkeley."
Při obědě jsme se s naším novým přítelem podělili o chmurné prožitky posledních několika dnů. Netušil, jak se do Berkeley dostat, ale kdybychom se rozhodli, že si třeba jednoho dne chceme zaletět do Stanfordu, mohl by nás seznámit s jedním kardinálem, který má spoustu kontaktů.
"Lidé přece nemohou létat," opakoval Gadžo. "Ale je fakt, že tohle chození je hrozně nepraktické. Podívejte se na moje nohy. Je to hrůza. Potřeboval bych pohodlné boty. A možná nějaký teplý kabát."
Pan Dulka se rozkašlal, zalapal po dechu a podal vajgla zpátky Petříkovi. "To je něco naprosto příšerného," řekl. "Nechápu, jak můžete vdechovat tyhle odporné jedy."
"Jakmile si na to jednou zvyknete, je to velice příjemné," ujistil jsem ho.
"A taky možná klobouk," pokračoval Gadžo ve svých úvahách. "A ještě šálu. Takovou pěkně vlněnou, jako měla Effi."
"Obtěžkaný tím vším nebude nikdy schopen vznést se nad zem," řekl pan Dulka.
Petřík zabafal zamyšleně z cigarety. "Zdá se, že na křídla přece nejsou tak atrofovaná jakou těch kolem nás."
"Hele, Péťo," řekl jsem, "nezačínej s tím nanovo."
"Já přece netvrdím, že jsme holubi. Akorát říkám, že někteří lidé, dejme tomu nepatrná menšina, jsou možná obdaření schopností létat."
"Určitě je jich míň než vrahů," poznamenal Gadžo.
"Létání je snadné!" zvolal pan Dulka. "Je to věc intelektuálního náhledu."
"Je pravda, že moje intelektuální perspektiva je v současné době značně pesimistická," přiznal se Petřík. "Denně očekávám, že tohle bude můj poslední den."

"Já bych se ani moc nedivil, "přisolil si pan Dulka. "Příliš mnoho chození může navodit silné deprese. Pánové, dovolte mi, abych vás naučil létat! Bude to sranda."
"Nezlobte se pane Dulko," řekl jsem, "ale ještě nikdy jsem neviděl, že by člověk létal. Prostě to nejde. Ale i tak vám děkujeme."
"Myslím, že uděláme nejlíp, když si půjdeme koupit pohodlné boty," odpověděl Gadžo. "Něco na měkké podrážce, případně s ortopedickou vložkou."
"Tak já to teda beru," řekl Peřík a mohutně si šlukl z ukořistěné cigarety. "Kde s tou školou létání začneme?"

***

"A teď pozor. Takhle natáhněte křídla," řekl pan Dulka a předváděl správný postoj.
Petřík vyfoukl oblak kouře a napnul svá rozcuchaná křídla.
"A teď zamávejte," řekl instruktor.
Oba začali mávat křídly. Zatímco učitel se svižně vznesl do vzduchu, žák se vrávoravě a bezmocně zapotácel.
"Jak vysoko jsem se vznesl?" ptal se Petřík.
"Asi tak roztočovi po kotníky," odpověděl Gadžo.
"Vyplivněte tu cigaretu?" nařídil pan Dulka.
"Proč?" chtěl vědět Petřík.
"Protože když máme dostat hrocha do vzduchu, jde o každý gram."
Petřík uraženě předal vajgla Gadžovi.
"Tak a teď se postavíme po větru, budeme třepetat křídly a rozběhneme se. Pak ucítíte, že nohy opouštějí chodník, ale vy budete i nadále pravidelně mávat křídly."
"I nadále pravidelně mávat křídly, dobře," opakoval Petřík.
Rozběhli se po chodníku. Pan Dulka zamával křídly a půvabně se vznesl do vzduchu. Petřík ztěžka zasupěl, nemotorně odskočil na pět metrů a spadl jak široký tak dlouhý.
"Potřebuju se napít," prohlásil. "Rozumný člověk by se ani neměl pokoušet létat, když je takhle střízlivý."

***

"Chtělo by to vícestupňovou raketu," zabručel pan Dulka a poškrábal se na hlavě. "Něco jako pomocné raketové motory." Hlasitě zapískal a z nedaleké budovy se sneslo hejno maličkých, ptákům podobných tvorů.
"Petříku," řekl pan Dulka, "seznamte se s bratry Pěnkavovými."
"V případě tísně, pěnkaví písně," zacvrlikal největší z miniaturních ptáků.
Pan Dulka umístil tři dobrovolníky z hejna pěnkav pod Petříkovu hruď a další čtyři pod jeho zadnici. "Tak chlapci, až dám signál, začnete co nejvíc máchat křídly."
"A já taky?" zeptal se Petřík pochybovačně.
"Vy především," řekl pan Dulka. "Tak jdeme na to, připravit, pozor, teď."
Pěnkavy zatřepetaly zoufale křídly, Petřík zamával a jako zázrakem se celý ten chumel odlepil od země. Zvedl se o pár centimetrů, zakolíbal se nejdřív doleva a pak doprava. Po pár vteřinách napínavého letu vyhořelo všech sedm pomocných raketových motorů a experimentální letoun se v chuchvalcích peří zřítil k zemi. Kupodivu to přežili všichni zúčastnění, včetně omráčené pěnkavy vespod valné hromady.
"Kde pěnkava nic nezmůže," zapípal slabým hláskem, "rumpál jistě pomůže."
"V každém případě jsem dokázal, že člověk může létat," vítězoslavně zamumlal Petřík a odvalil se celý ztuhlý z další rozpláclé pěnkavy.
"Teď se musíme porozhlédnout po nějakých botech. A taky po něčem k pití."
"Vím o jednom takovém místě," řekl pan Dulka.

Kapitola 7

Pracně jsme se museli vyhýbat chodcům a krabicím na kolech, ale konečně jsme se doploužili k vysoké budově zužující se do špičky, která mizela někde vysoko v oblacích. Pan Dulka před námi přelétával z drátu na stožár, z větve na větev, a tak nás provedl skupinou stromů až k nenápadné jámě maskované roštem z železných tyčí. Postavili jsme se vedle něho na betonový okraj jámy. Odkudsi z hloubky nás ovanul silný proud teplého vzduchu.
"Tak teď pozor, Petříku," poučoval ho pan Dulka. "Vlezete si na tu mříž větrací šachty a budete mávat křídly."
"To se mi ňák nezdá," odpověděl Petřík a tahal z čuresantky, kterou našel u kanálu pod chodníkem.
"No tak, Péťo," říkám. "Letectví si žádá oběti. Nezapomeň, že létání je tvým osudem."
"Tyhle kecy si strč do volete," odsekl, s povzdechem předal svou cigaretu Gadžovi a odevzdaně vkročil na železné mříže.
"Zamávejte křídly," pobízel ho pan Dulka. "Ten teplý vzduch vás bude nadnášet."
"Už mě nadnáší," zamumlal Petřík, ale křídly nezamával. "Vznáším se přímo v sedmém nebi." Stál tam bez hnutí v teplém proudu vzduchu, na tváři podivný výraz a zobák se mu zkřivil do výrazu až téměř chlípného chtíče.
"Péťo, co to tam děláte?" chtěl vědět pan Dulka. "Roztáhněte křídla a rozložte pěří na ocase do oblouku!"
Petřík zcela ignoroval rady svého instruktora a měkce si to našlapoval do středu mříže. "Ach ano, tady je to ještě silnější. Kluci, pojďte si to taky vyzkoušet."
Mrkl jsem na Gadža, ten pokrčil rameny, odhodil cigaretu a vstoupil na mříž. Následoval jsem ho.
Závan teplého vzdychu mi začal proudit kolem těla. Náhle jsem se cítil úplně bezstarostný a plný optimismu. Šumivé uklidňující zvuky dodávali horkému dechu podzemí neodolatelné kouzlo. Zvláštní vlny vzrušení mi zaplavovali tělo, každý záchvěv smyslné rozkoše mi vzdáleně vybavil nádherný dotek Maryannina rudého zobáku.

"No teda," malátně pronesl Gadžo, "to je něco."
"Má to nesporně blahodárný vliv na nervovou soustavu," souhlasil jsem a přisedl si blíž ke středu.
"Mystikové odedávna připisovali jehlanu magické vlastnosti," poznamenal Petřík. "Zavřete oči a nechte se tou silou unášet."
"To je ono," řekl jsem. "To je dozajista ono."
"Sakra, to je lepší než chlast," řekl Gadžo. "Pane Dulko, hejbněte tou svou zelenou zadnicí a přisedněte si k nám. Něco tak úžasného byste si neměl nechat ujít."
"Pánové, vaše duševní zdraví je podlomené, silně podlomené," povzdechl si papoušek a smutně nás pozoroval. "Takhle dobrovolně se stát kočičí večeří a ještě na to být hrdý!"

***

Závist nás drtí. Gadžo si sehnal boty. Pěkné šněrovací polobotky, které mu padnou jak velikostí tak barvou. Vykračuje si v nich šťastný jak blecha a obdivuje svůj odraz na velkém kusu alobalu. Bylo by namístě, aby škobrtl a srazil si vaz. Nikdo z nás neví, jak si poradit s tkaničkami.
Gadžo narazil na vyhozenou obuv, právě, když doloval vrstvu ztuhlého sýra z porce raviol z kontejneru v North Beach. Nejenže kovové víko kontejneru nebylo zavřené, ale mírně zkosená zeď, o niž byl opřený, umožňovala i nám chodcům snadný přístup. Dokonce jsme našli flašku s několika doušky docela lahodného načervenalého nápoje. Nebylo to sice bohužel sherry, ale i tak to příjemně umocnilo přetrvávající malátnost z naší roštovací extáze. Museli jsme ji opustit, neboť pan Dulka trval na tom, že za chvíli už pojde hlady.
"Nohy mám jak v bavlnce," zvolal Gadžo a zobákem se snažil odstranit z bot nalepené kousky zaschlého těsta z raviol. "Doufám, chlapci, že nenastydnete od noh."
"My už to nějak zvládnem," řekl jsem.
"Půjdeme si zatančit do nějakého nočního podniku, aby nás tam zase nalili?" zeptal se Gadžo a nemotorně se pokusil o pár tanečních kroků v rytmu mamba.

"Můžeme," připustil jsem, "ale určitě ne do toho Effina baru."
"A čím by nás tam nalili?" blekotal pan Dulka.Přestože náš přítel i nadále odsuzuje tabák, červenému nápoji přišel celkem rychle na chuť.
"Přece božským mokem," odpověděl Petřík. "Sherry."

***

Do baru jsme se nakonec nedostali. Když jsme si to štrádovali k ulici poseté vábivými nočním podniky, projel kolem nás na trobkovitém kovovém dvoukoláku párek mladíků s krátce zastřiženou hlavou a vzdutými záhyby nadměrně velkého oblečení.
"Hele, Toby," řekl jeden z nich, zastavil a ukázal prstem. "Zapsals támhle toho špicovního bílýho holuba v dětskejch botách?"
"By mě zajímalo, kdo ho takhle vyparádil," řekl jeho společník. "Chytnem ho."
Oba chuligáni odhodili svá vozítka a rozběhli se k nám.
"Jsme v kélu, pánové!" vyjekl pan Dulka. "Letíme pryč."
Vyděšeně jsme s Petříkem prchali alejí, zatímco Gadžo škobrtal za námi. Statečný pan Dulka dělal, co mohl, aby mladíky odlákal.
"Táhni vode mně, ptáku!"ohnal se po něm oběma rukama ten vyšší.
"Policie! Zavolejte policii!" vřískal pan Dulka a kroužil jim kolem hlavy.
"Lapni toho holuba!" zařval ten druhý neurvalec, když se blížil ke Gadžovi. "Ať nám nepláchne!"
V záchvatu nejvyššího zoufalství jsem se s Petříkem přitočili k našemu vyděšenému příteli a společnými silami jsme ho zuli a protlačili úzkou dírou v kamenné zdi. Narvali jsme se za ním do zatuchlé tmy a z bezpečné vzdálenosti pozorovali, jak si ti dva násilníci přičupli a snažili se nahlédnout dovnitř.
"Vidíš je tam, Toby?"
"Ne, nevidím vůbec nic. Ale ty hajzlové tem někde musej bejt. No pojď sem, ptáčku. Mám e tvý botičky."
"Jen ti je chceme nazout. Neboj se nás."

"Táhněte k čertu, blbečci," slyšeli jsme pana Dulku, a by si udržel kontextuální disonanci, dodal: "Pěstování duševní hygieny začíná v kolébce. Odprejskněte, šašci!"
"Ten hajzl si vo to říká," řekl jeden z těch ničemů. "Vrátíme se pro praky a toho zelenýho sejmem."
"Jo, možná se nám to jeho fajnový peří podaří někde střelit."
Chvíli poté, co oba hrubiáni odešli, vletěl dovnitř pan Dulka. "Rychle, pánové, musíme se odsud odstat. Budou zpátky co nevidět."
"To je ale škandál," kvílel Gadžo. "Deset tisíc poldů ve městě, a když je člověk opravdu potřebuje, tak ani jeden v dohledu."

***

O dvacet minut později jsme zažili další šok. Když jsme se vrátili k našemu příjemně šustícímu roštu, zjistili jsme, že ho okupují dva drsní venkovští balíci, bazstarostně se rozvalují v teplém vánku a usrkávají z lahví zabalených do hnědýho papíru. Kousek dál stály zaparkované kovové dvoukoláky s vysoko navršenou hromadou umolousaných hader.
"Heleď, Macku, máme tady návštěvu," řekl jeden z nich.
"Kdo to je, Same?" zeptal se jeho partner a zhluboka si lokl. "Řekni, že nejsme doma."
"Je to pár holubů, Macku. Jeden z nich kouří žváro."
Vždy ostražitý Petřík při našem zoufalém úprku pohotově ukořistil odhozenou vestku.
"Tak to prr. Tady jsou nekuřáci," blekotal Sam.
Petřík tomu pitomci nevěnoval ani pohled a podal cigaretu svému stále ještě sklíčenému bosému kamarádovi.
"Pane Dulko," řekl jsem, "nemohl byste tyto drzé vetřelce požádat, aby odsud odešli?"
"Můžu se o to pokusit," odpověděl pochybovačně a spustil: "Ptáci mají rádi soukromí. Prosím odejděte, nezvaní hosté. Můj strýček má starej bourák. Prosím odejděte."
"Ty , Same, užs někdy slyšel vo holubovi, kerej by mluvil?"
"To přece není holub, Macku. To je támhle ten barevnej chcípák."

"Kde?"
"No támhle na stromě. Von se ten posera nejspíš bojí. Ale mluví mu to pěkně."
"De mu to líp než tobě, Same. Možná by si dal hlta. Nechceš se napít, kámo?"
"Ptáci rádi něco do zobáku. Můj strýc je v Baltimoru na služební cestě."
"Tak mu nalej, Macku. A nalej i jeho strejdovi."
"Ale ten je přece v Baltimoru, Same."
"Máš pravdu, ale možná se tu někde v křoví schovává jeho teta."
Mack vytáhl z hromady hader plochou misku, položil ji na betonový okraj a oba muži odlili krapet ze svých lahví. Petřík, Gadžo a já jsme přispěchali, div jsme se nepřerazili, a pan Dulka ze námi slétl jako blesk.
"Ale, ale, Same, copak to tu máme. Vopravdický ptačí flamendři."
Růžová tekutina byla nechutně nasládlá, ale měla sílu. Uvolnili jsme se a nasáčkovali se do uklidňujícího tepla roštu. Pan dulka zůstal vyčkávavě stát u prázdné misky.
"Jediná věc, kterou jsem kdy v životě měl," bědoval Gadžo a natřásal peří, "byly ty botky. A lidi mi je ukradli. Proč? Proč proboha jsou lidi tak krutí, Robine?"
"nejsou všichni tak krutí, Gadžo. Tihle chlápci například jsou docela milí."
"Škoda že ten tlustej holub kouří, Same. Jinak by z něho byla dobrá bašta."
Celí vyděšení jsme se stáhli do bezpečné vzdálenosti.
"Jo, Macku. Neznám nic lepšího, než je pěkně rozříznout a vopéct je na vohni. Cpali sme se jima celou tu dobu, co sem tábořil pod dvěstěvosumdesátkou. A holoubata sou eště lepčí."
Cosi mi v hlavě přeskočilo. Vyběhl jsem směrem k nateklému, špinavému, červenému kotníku a ze všech sil jsem do něj zaštípl zobanem. Mack vyjekl bolestí a ve stejnou chvíli se Gadžo s Petříkem pustili do jeho společníka. Pan Dulka zahájil vzdušný útok.
"Holubí zabijáci!" ječel Sam, vyškrábal se na nohy a vrhl se k svému dvoukoláku. "Zachraň se, kdo můžeš!"
Mack kulhal za svým kamarádem, zatímco pan Dulka oba opilce pronásledoval a útočil na ně ze vzduchu.

"To jsme ji to dali," řekl Gadžo a pohupoval se spokojeně na roštu. "Dobrá práce, Robine."
"To je teprve začátek!" řekl jsem a srdce mi stále ještě bušilo. "Ukážeme tomuto zatracenému městu, že s námi takhle cvičit nebudou!"
"To poslední prohlášení bych ještě zvážil," řekl pan Dulka. "Pro dnešek bylo už těch dramatických situací ažaž. Hele, někdo tady zapomněl flašku."
Náš večírek té noci už nic nenarušilo. Neukázala se tam ani žádná kočka, a to dobře udělala. Později v noci začala zase z nebe kapat studená sprcha, tak jsme se rozhodli, že strávíme noc v automatu na noviny. Vyslali sme pana Dulku, aby se dostal dovnitř otvorem na vracení mincí dovnitř, kde měl za úkol uvolnit mechanismus. Pak jsme všichni zatlačili na sklopná dvířka a naskákali dovnitř. Bylo tam útulně a hlavně jsme byli v suchu. Říkali jsme si, že pokud by nás chtěla napadnout nějaká kočka, musela by za toto privilegium zaplatit padesát centů. Pan Dulka se usadil ve sportovní části a okamžitě usnul. My ostatní jsme si lehli na dopisy čtenářů.

Kapitola 8

Nadešlo již třetí ráno a my jsme v tomto obrovském městě stále jen zoufalí uprchlíci. Sam ani Effi se pořád ještě neukázali, stejně tak jsme nepotkali žádnou z obětí únosu z laboratoře. Škola létání pokračovala na širokém prostranství pod čtyřmi deskovitými budovami tyčícími se vedle nesmírného množství zasviněné koupelové vody, která zeleně zářila v oparu pošmourného dne. V jednom rohu prostranství se válela neuspořádáná hromada mohutných betonových trubek, která chrlila vodu do zpětné tůně. Pan Dulka zastával názor, že jde možná o starou čističku vody, která se buďto už nepoužívá, nebo prodělala bombardování. Na jejích mechem porostlých zdech se v nevýrazném slunci povalovali další neotesanci obojího pohlaví se zaparkovanými dvoukoláky.

Gadžo a já jsme se dělili o umolousaného vajgla, zatímco pan Dulka připravoval neochotného letce k plachtění, tedy k dalšímu počinu, jenž měl vyvrátit předsudky o účinku zemské přitažlivosti.
"Petříku, dřív, než budete létat, musíte se naučit plachtit," řekl pan Dulka, právě, když balancovali na hraně nízké betonové zídky. "Tak a teď roztáhněte křídla."
Pětřík odhadoval pohledem nebezpečí, jeř pro něho představoval beton pod zídkou, a neslyšně zvedl svá křídla.
"Není divu, že vám létání nejde," zvolal pan Dulka. "Vždyť vy máte rozpětí asi jako kanárek. Co se to stalo s vašimi péry?"
"Maryanna nám je každé úterý stříhala," vysvětloval Petřík.
"Celkem bch už zase snesl zástřih," řek jsem a pocítil hlubokou touhu už jen při samotné zmínce o mé milované. "Stejně tak Gadžo. Začínáme všichni vypadat značně zpustle."
"Žádné stříhání už nebude." oznámil papoušek. "Už nikdy žádné stříhání nebude! To peří potřebujete. Musíte se zbavit té hanebné závislosti na proradné Dalile. Pojďte, podíváme se, jestli by se pro Petříka nenašla někde nějaká křídla.

***

"Co to je?" zeptal se Gadžo. Nedaleko od chlící čističky vod ležela strašlivá hromada zakrvavěného peří a různých zbytků vnitřností.
"Lépe položená otázka by zněla, co to bylo?" řekl Petřík a potřásl hlavou.
"Byl to racek," ozřejmil nám situaci pan Dulka. "Všiml jsem si ho dnes ráno, když jsem sháněl cigarety pro Petříka."
"Jaký netvor má na svědomí takhle krutě nemravný čin?" dožadoval jsem se vysvětlení.
"Byl to sokol." řekl pan Dulka.
"Maltézský sokol," vydechli jsme jedním dechem.
"Zas až tak ho neznám," odpověděl pan Dulka. "Říká se mu sokol stěhovavý a bydlí na střeše hotelu Mark Hopkins. Netušil jsem, že mívá chuť i na racky. Většinou se cpe holuby."

Rozhlédl jsem se po svých kamarádech a odkašlal si. "No, tohle nás naštěstí trápit nemusí. A jak takový sokol vypadá? Září zlatě a je posetý drahými kameny?"
"Toho jsem jsem opravdu nevšiml," odpověděl pan Dulka. "Ale je velký a jde něho strach. Je to ten největší a nejstršnější pták, jakého jsem kdy viděl. Však to sami poznáte, až se s ním setkáte osobně."
"Já se s ním nechci setkat!"vyhrkl Petřík.
"To je další důvod, proč se naučit létat," řekl pan Dulka a vybíral nejvhodnější péra. "Bez lítání jste pro něho příliš snadnou kořistí."

***

Znovu jsme Petříka vysadili na nízkou zídku. Jeho pahýlovitá křídla nyní zdobily hrůzné pozůstatky nebohého racka.
"Připadám si jako idiot," řekl.
"Vypadáš jako Jack Rozparovač," poznamenal Gadžo.
"Doufám, že tam ta pera budou drže," řekl pan Dulka a pečlivě zastrkával pár odstavajících brk. "Tak, Petříku, nachystat křídla, poskočte vpřed a nechte se unášet."
"Jen aby ho to neuneslo příliš daleko," uchecht se Gadžo.
"Potřebuju se napít," prohlásil Petřík.
"Všichni sdílíme vaše touhy," řekl pan Dulka, "Ale musíte je potlačit. Zrovna teď potřebujeme, abyste se vzchopil a skočil z té zídky."
"Podle mého soudu se dostatečně vzchopil už jen tím, že tam nahoru vůbec vylezl," poznamenal Gadžo.
"Do toho, Petříku," zvolal jsem na něho. "Zvládneš to!"
Nás kamarád zvedl křídla, zavřel oči a vstoupil se svým opeřeným nákladem do prostoru. Navzdory všeobecnému očekávání nežuchl dolů jako kus kamene, ale snášel se a přistál po směru víc než sedm metrů od zdi.
Gadžovi upadlo žváro od zobáku. Zírali jsme jeden na druhého v němém úžasu. Byli sme svědky zázraku: usedlý, otylý, nešikovný a intelektuálně přetížený Petřík letěl!
"Kde to jsem?" zeptal se Petřík a třel si zobák.

"Bravo, Péťo!" vykřikl pan Dulka. "Bylo to úžasné plachtění. Prvotřídní!"
"Vždyť to nic nebylo," řekl Petřík skromně. "Někteří lídé jsou prostě rozenými letci."
Při svém druhém plachtění odlétl Petřík ještě o tři metry dál. Při pátým klouzavém letu sklonil jedno křídlo a udělal oblouk. Při devátém zatřepotal křídly, vytočil oblouk a pak další a přistál na stejné zdi. To už nebylo plachtění, ale skutečný let.
"Pane Dulko," řekl Gadžo, "tady máte dalšího dobrovolníka. Držte mi palce, kluci."
"Já se taky hlásím," řekl jsem.. "Pojďte si rozebrat z toho racka zbytek peří."

***

Když jsme se vrátili v krví potřísněném cvičebním úboru, byla naše zeď plná slušně oblečených lidí, kteří vytahovali obědy z hnědých pytlíků a krmili se v teplém poledním slunci.
"Panebože, Tome," řekla jakási ženská a ukázala prstem na Gadža. "Ten racek je celej od krve."
"Myslím, že to není racek," odpověděl její společník. "Připadá mi jako bílý holub, převlečený za racka. Možná je zraněný - i když se mi to nezdá - ale v každém případě kouří cigaretu až k filtru."
Gadžo vyplivl smradlavýho vajgla.
"Ať tak, či onak, pěkně mi to znechutilo ten salát z krevet," řekla a odložila sendvič. Petřík a já jsme se na něho vrhli. "A tady jsou další zakrvavení holubi," zaječela a seskočila ze zdi. "To je přímo invaze!"
"Nebuď tak přecitlivělá, Barbaro," řek tan chlap a hodil kus svého sendviče Gadžovi. "Je to jen další z hříček matky přírody."
"Hele, zavři klapačku, Tome," řekla ta ženská. "vy liberálové jste všichni stejní."

Kapitola 9

Tomu byste nevěřili! Já letím. No technicky vzato jde spíš o plachtění, ale v každém případě se pohybuji prostorem, aniž bych se dotýkal nohama země. Stejně tak Gadžo. Oblouky nám pořád ještě dělají potíže, pevné předměty se před námi objevují s nečekanou úporností a při každém přistání nás málem zničí zemská přitažlivost. Jsme domlácený až na kost, ale naše duše jásá a vznáší se v nebesích. Je to nádherný způsob, jak dosáhnout emocionálního uzemnění.
Transformace našeho vědomí je hluboká a všeprostupující. Před pár dny jsem byl ortodoxním dvounožcem, který se díval na svět z perspektivy asi tak brouka. Mou největší touhou bylo najít pohodlné boty, jež by mi nikdo neukradl. Dnes jsem nebeským tvorem, který plachtí doposud nepoznaným, nicméně náhle dosažitelným prostorem.
Když rozprostřu křídla, cítím, jak mě mocná síla pudí vzhůru. Petřík tvrdí, že je to "schopnost létat", která se do nás vlévá z rackových ostatků. Dvě záhady zůstávají zatím nevyřešené: Jak dlouho ještě bude tato síla v rackových perech přezívat? A proč ještě tenhle úžasný nadnášející fenomén neobjevilo víc lidí?
Nic není stejné jako předtím, nic nedává smysl. My, novopečení obyvatelé velkoměsta, umíme létat. Tak proč ale není obloha nad San Franciskem plná lidských letců s připnutými raccími brky, s cigárem v zobáku a usrkávajících sherry. Přiznávám, že jsem zmaten. Proč se moderní městský život tak vzpírá rozumu?

***

"Tati! Tatínku!"
Jakýsi hlas zničehonic přerušil naši debatu o problémech létání a navigace, kterou jsme vedli nahoře na stromě a dělili se přitom o jednu z těch nedehtových špinek. Příroda je velice ohleduplná, když nám pilotům začátečníkům připravila tolik příhodných cvičných větví.
"Tati! Konečně jsme tě našel!" zapípal mladý, ptáku podobný tvor, podle všeho racek, který slétl na větev vedla Gadža.

Gadžo polekaně podal cigaretu Petříkovi a zároveň s kouřem vydechl: "My, my se známe?"
"Tati, to jsem, Kenny! Copak mě nepoznáváš?"
Ale jo, chlapče," řekl Gadžo, nervózně se zmocnil vajgla a zhluboka popotáhl. "Co se děje?"
"Mamka se málem usoužila k smrtí! Měli jsme v plánu zaletět na piknik do Alcatrazu a tys měl sehnat platýse. Co se stalo, tati? Jak to, že jsi celý zakrvácený?"
"To je krev toho platýse," řekl Gadžo. "Musel jsem na toho frajera použít trochu hrubé síly."
"Tak už si leť po svých, Kenny," řekl pan Dulka."Táta má teď nějakou práci."
"Tati, co je to za ptáky? Jak to, že tihle racci vypadají trochu jako - nezlobte se, že to říkám - jako holubi?"
"Co je to za hlouposti," řekl Gadžo. "Jsou to, hm, tvoji strýčci. Tohle je strýček Robin a tohle strýc Petřík. Tenhle je pan Dulka. To tvůj strýček není."
"Asi bych měl říct, že jsem rád, že vás poznávám. Tati, co to máš v zobáku?"
"To je cigareta, Kenny," řekl Gadžo. "Myslím, že bys měl poslechnout pana Dulku a už si letět po svých."
"A co mám říct mámě?"
"Řekní jí, že to bylo krásné, ale bylo toho dost. Všechno tak krásné musí jednoho dne skončit. Řekni jí, že jí přeju hodně štěstí z že doufá, že si najde někoho, hm ... kompatibilnějšího."
"Ale tati, racci přece tvoří páry na celý život!" protestoval Kenny.
"Nesmíš věřit všemu, co se říká," vyfoukl Gadžo oblak kouře.
"Přece nebudeme otroky biologického determinismu," souhlasil Petřík. "A teď už zmiz. Tenhle strom je vyhrazen pro dospělé."
"Dobrý, vždyť už jdu," řekl Kenny. "Ale máma bude pěkně nakrknutá."
"Ona se z toho vyspí," odpověděl Gadžo. "Přeji ti hodně štěstí v životě, synku. A dej si pozor na sokola z Mark Hopkins."
"No jo," řekl mladý racek a zhnuseně odletěl ke vzdálenému konci zálivu páchnoucí koupelé vody.
"Možná jsme měli tomu ubožáčkovi říct, jak skončil jeho otec," zamyslel se Gadžo.

"Tak na to už je teď trochu pozdě," poznamenal jsem.
"Musíš se s tím smířit, kamaráde," řekl Petřík. "Jednou jsi zkrátka ženatý muž s rodinou."
"Hmm," řekl Gadžo s vajglem visícím z koutku zobanu."Zajímalo by mě, jak ta šťabajzna vypadá. S rackovou jsem to ještě nikdy nedělal."
"Vždyť tys to ještě nedělal vůbec s nikým," upozornil ho Petřík.
"No jo," povzdechl si Gadžo. "Ani mi to nepřipomínej."

***

Létání je pěkná dřina, ale zcela určitě stojí za to. Svým způsobem nás uspokojuje stejně jako povalování se na vyhřátém roštu. Samosebou se stále ještě trochu bojíme výšek, zvláště Gadžo, takže se doposud nějak extra vysoko nepouštíme. A co je na tom nejlepší? Už nemusíme ztrácet čas trapným hledáním cigaret pod chodníkem. Petřík vypracoval speciální motivační techniku ke zlepšení našich leteckých dovedností, která funguje přímo zázračně. Jednoduše přisvištíme a vytrhneme lákavou a voňavou špinku lidem přímo od pusy. Je to možná trochu hulvátské, ale takový už je holt život ve velkoměstě. V každém případě mi připadá, že lidé jsou spíše překvapeni, než uražení. Mám pocit, že por většinu z nich je to zajímavý akrobatický kousek, něco jako naše synchornizované mambování.
Dnes odpoledne přisel Gadžo na geniální způsob, jak naložit s vajgly. Ladně jsme se vznesli z cedule ZÁZAK PARKOVÁNÍ a odhodili své ještě hořící špačky za krk dvěma známým zlodějům bot na dvoukoláku. Toby zaječel, chytil se za košili a narazil do zapadrkované krabice na kolech. Ten druhý zařval, přitiskl dlaň na místo, kde mu začaly doutnat šaty, vyrazil zuřivě vpřed a zastavil se až před jedním z poldů, která mladíka udeřil tlustou holí.
"Dej mu ještě jednu!" zařval pan Dulka z našeho výhodně umístěného stanoviště na nedalekém kandelábru.
Polda nadšeně vykonal rozkaz, stejně jako pár jeho uniformovaných společníků.
"Dej tam kontextuální disonanci," zašeptal jsem

"na mě vůbec nic nedejte," zaskřehotal papoušek. "Ten pták je na prozaku!"

Kapitola 10

Došlo k tragické nehodě a je to všechno moje vina.
Dnes ráno jsem trval na tom, že se nenápadně protlačíme do obrovské budovy ozdobené vlajícimi prapory, kde - aspoň podle Gadža - probíhala výstava počítaců. Řekl jsem si, že bychom mohli mít štěstí a třeba tam potkat doktora Milbrenea, který prý u svého počítače ve své kanceláři často trávil dlouho hodiny pařením, ať už to znamená cokoli. Neviděli jsme tam nic, co by stálo za paření, ale ani páření - jen pár nudných mašin, asi deset milionů lidí a žádný z nich nebyl doktor Milbrene.
Nakonec jsem se dostali do velikého sálu, kde něco předváděl kostnatý chlápek v brýlích. Ani tam jsme doktora nenašli. Zalezli jsme pod stůl a Petřík zakopl o kabel, který se vyškubl z jedné z těch šumících mašin. V ten moment jsme zaslechli, jak publikum vydechlo úžasem. Nakoukl jsem ven, abych se podíval, co se děje a všiml jsem si, jak ten kostnatý chlápek rudne.
"To je ale divný," řekl. "Tento software prošel úspěšně beta-testem u více než milionu uživatelů. Něco takového se ještě nikdy nestalo!"
V tu chvíli se pod stolem zablesklo a letící tělo mi podrazilo nohy. Když jsem se opět sebral e země, zjistil jsem, že tou opeřenou střelou byl Gadžo. Kdyz opadl štiplavý kouř, hleděli jsme s hrůzou v očích na našeho postiženého kamaráda. Tam, kde měl ještě dnes ráno mohutný červený pařát, překvapivě zelo pusté nic.
Jeho pravá noha zmizela, bim ho! V mžiku se vypařila. Zřejmě asi stoupl na nějakou drátěnou nástražnou léčku. Anebo se možná počítač z přílišného paření zapařil.
Pod vedením pana Dulky se nám podařilo odtáhnout našeho zraněním omámeného kamaráda bludištěm chodeb plných lidí ven z budovy a přes ulici do parku. Teď se snažíme zvládnout paniku a vymyslet, co uděláme dál.

"řek bych, že už to mám spočítané," vzdychl Gadžo rozložený na zelených nitkách pod stromem.
"Je to velice pravděpodobné," souhlasil Petřík zasmušile. "Bez nohy přece nemůžeš dlouho přežít. Určitě tě sežere nějaká kočka."
"Co je to za hlouposti," řekl jsem. "Postaráme se o tebe, Gadžo. Moc tě to bolí?"
"Jestli mi někdo z vás rychle nepřinese cigaretu, tak mě to opravdu začne bolet."
Během pár vteřin jsem byl zpátky s kramelkou King Size, kterou jsem si spěšně vypůjčil od jednoho překvapeného počítačového fandy.
"Krvácím ještě?" zeptal se Gadžo, když vypouštěl oblak modrého kouře.
"Vždyť jste vůbec nekrvácel," odpověděl pan Dula a bedlivě prohlížel Gadžův pahýl. "Žár toho výbuchu vám ránu načisto vypálil."
Gadžo se zahleděl do nebes a hladově popotáhl z cigarety. "Byli jste skvělí, přátelé," řekl. "Díky za ten krásný čas, co jsme byli spolu."
"Jen klidně lež," řekl jsem. "Zas budeš v pořádku."
"Můj čas nadešel," odpověděl. "Už vidím znamení."
"Jaké znamení?" zeptal se Petřík a viditelně ožil. "Vidíš jasné bílé světlo? Že prý ty halucinogenní ohňostroje na druhém konci bývají velice efektní."
"Ne, vidím Valdu," řekl Gadžo. "Našeho starého souklecníka."
"Ale Valda je mtrvý," podothl jsem. "Naše milovaná Maryanna mu přece zcentrigugovala játra."
"Samozřejmě že je mrtvý, "Gadžo na to. "Právě proto ho vidím. Přišel, aby mě tam u nich uvítal."
"Kdo je Valda?" zvědavě se zeptal na Dulka.
"Je to náš bývalý spoluklecník z Berkeley," řekl Petřík. "Pokud si dobře vzpomínám, měl slabost pro Julii. Gadžo, podle čeho soudíš, že jde o Valdu?"
"No, zaprvé kouří," odpověděl nás kamarád a na tváři se mu rozhostil výraz skutečné smířenosti s osudem. "Ahoj Valdo!" zavolal.
"O co jde, racci?" ozvala se překvapivá odpověď. "Odkud znáte mé jméno?"
Udiveně jsme vzhlédli, když k nám Valda slétl a přistál vedle našeho kamaráda. Velice nás uklidnilo, že v nebi se smí kouřit.

"Valdo," řekl jsem, "říká ti něco věta ‚Extra menu, nebo Nobelovu cenu´?"
Valda překvapením upustil cigaretu. "Panebože! Vytrhněte mi péro z volete, jestli náhodou nespím. To jsou moji dávno ztracení kámoši!"

***

Valdův nepravděpodobný popis toho, jak vstal z mrtvých:
"Bylo to úplně jinak, než se zdálo. Vůbec nebylo po mně, ale jen jsem vyspával opici. Další, co si pamatuju, je pohled na sladkou Maryannu, jak se ke mně blíží s tím největším nožem na světě. Kdepak, Robine, neměla v úmyslu nařezat mi pár kytek na hrob. Ta ženská mě chtěla rozřezat. Tak jsem zpanikařil a vyletěl oknem ven. To byl další šok, který jsem toho dne prožil - teď myslím to létání. Nějak jsem si to v první chvíli neuvědomil a pak jsem náhle byl šest pater nad zemí s ostříhanými křídly, která by neunesla ani na kost vychrtlou mouchu. Jen zázrakem jsem ten pád přežil. Pak jsem se rychle musel zvetit a prchat před Maryanou. Ta ženská se totiž pustila za mnou! Ukázalo se, že má jednoznačně vražedné sklony. Naštěstí jsem vlezl mřížkou do kanálu. Musím si dát čmouda, abych mohl vyprávět dál."
"Starý dobrý Eldon," pokračoval Valda, když se vrátil s čerstvou cigaretou a navázal nit ve svém vyprávění. "jako laborant stál za pendrek, ale já blbounovi vděčím za svůj život. Nejdřív jsem se schovával v kanálu, kde mě skoro sežrala smečka vyhladovělých krys, a pak jsem se rozhodl, že nemám na výběr a musím se vrátit domů. Však víte - laboratoř byla ten jediný domov, který jsem znal. Mojí jedinou nadějí bylo, že tu šílenou Maryannu už zavřeli do ústavu pro duševně choré, zabásli ji nebo že dostala padáka. Tak jsem se schoval do křoví, dokud jsem nespatřil Eldona, jak si jde dát na oběd práska. Zatímco kouřil jednu z těch svých směšných cigaret, vlezl jsem nepozorovaně do jeho batohu. Eldon na to nepřišel, tak jsem se v jeho ruksaku dostal zpátky do laboratoře, kde na mě čekal další příšerný šok. Slyšel jsem, jak doktor Milbrene ječí na Maryannu kvůli tomu, že nezcentrifugovala moje játra. Řekl, že se můj útěk neblaze projeví na jejich vědeckých výsledcích. Pak taky řekl, že jestli bude muset komentovat tuto ne-

srovnatelnost v poznámkách své studie, pak ji uvede plným jménem. V tomto bodě se zhroutila a zapřísahala ho, že do té doby, než mě najde a provede laboratorní pitvu, nebude mít pokoje. Při těch slovech mi ztuhla krev v žilách. Uvědomil jsem si, že můj domov pro mě přestává být tím, čím byl dříve, i když tam můžu mít cigarety, stravu a alkohol zdarma. Hrůzou jsem se ani nehýbal, vnitřnosti mi ztuhly děsem a já zůstal v ruksaku."
"A pak jste v něm s Eldonem odjel do San Franciska?" zeptal se pan Dulka.
"nakonec ano," přikývl Vlada. "Ale to jsem ještě musel zažít mnoho traumatizujících momentů cestou. Hodiny a hodiny jsme trávili na jednom místě, kde hráli tak hlasitou hudbu, až jsem myslel, že mi snad prasknou bubínky."
"Eldon pravděpodobně zkoušel v garáži se svou skupinou Ufňukaní idioti," řekl Petřík. "Že prý jsou strašní."
"Příšerní," potvrdil Valda. "Bylo to, jako když vám do ruda rozžhaveným sekáčkem na led mlátí do ucha."
"Jsem přesvědčen, že Maryanna ti nechtěla ublížit," řekl jsem. "Musíš si uvědomit, žes byl součástí důležité věděcké studie. Neměls právo odcházet."
"Přesto jsem odešel," řekl Valda, "a jsem tomu rád. Akorát mi někdy chybí ty automsavky a nápojky na sherry. Už týdny jsem střízlivý."
Svorně jsme mu vyjádřili svou soustrast.
"Eldon musí bydlet někde v San Francisku," vyslovil jsem nahlas myšlenkové pochody. "kdyby se nám ho podařilo najít, mohli bychom se vrátit do laboratoře v jeho ruksaku."
"To byste mohli, kdybyste byli na hlavu padlí," poznamenal Valda.
"Musíme se vrátit zpátky," řekl jsem. "musíme všichni, zvláště pak Gadžo s ohledem na svůj zdravotní stav. Jsem přesvědčen, že se to nedorozumění nějak vysvětlí. Maryanna a doktor Milbrene by nám nikdy neublížili. Prostě by to niky neudělali."
"Klidně se, Robine, vrať, jestli chceš," řekl Valda. "Ale já tady zůstávám. Fifi mě potřebuje."
"Kdo je Fifi?" zeptal se zvědavě Gadžo.
"Tak se zvedni z té své zadnice, ty jednonohej simulante," odpověděl Valda a vyplivl špačka, "a já ti ji ukážu."

***

Věřte tomu nebo ne, Vlada žije s osobou ženského pohlaví. Poté co přesvědčil Gadžu, že i ti, kterým amputovali nohu, mohou létat, vzal nás k sobě domů, aby nám představil svou paní. Letěli jsme za ním podél břehu zálivu plného koupelová vody k místu, kterému se říká Pierside RV Park. Na vysokém sloupu nad přeplácaným elektrickým poutačem byl namontovaný miniaturní domek na kolečkách s okny z pravého skla, terasou před obývákem a čímsi, co Petřík identifikoval jako střešní satelit.
"Vy fakt máte televizi?" zeptal se závistivě Gadžo.
"Ne," přiznal se Valda a procházel se pyšně svým obydlím ve výšinách, "Al doufáme, že jednoho dne se snad zmůžeme i na ni."
Přistáli jsme na malé plošince přede dveřmi a následovali našeho přítele dovnitř. Uvnitř bylo trochu těsno, ale pohodlně. Pan Dulka prohlásil, že pestré žluté závěsy na oknech dodávají interiéru domácký ráz. A taky Gadžovi, který se učil balancovat na jedné noze, posloužily jako držák na zoban.
"Ahoj pusinko," zavolal Valda, "přivedl jsem na návštěvu pár přátel."
"Valy, nejsem zrovna ve stavu, kdy mohu přijímat hosty," vyštěkl ženský hlas z vedlejší místnosti. "Přece víš, že sedím na vejcích. A mám pocit, že právě začínám pelichat."
"Nerozčiluj se drahá, "uklidňoval ji Valda. "Jsou to mí staří prátelé. Vlasně ti nejstarší. Byli jsme spolu na universitě v Berkeley."
Zvědavě jsme nahlédli úzkými dveřmi a pak jsme v tichých rozpacích odvrátili pohled.
Valda zpozoroval, že nás to vyvedlo z míry. "Je to tak," řekl a ztišil hlas. "Ona je holub. No a co?"
"Nic, Valdo," řekl jsem. "Je velice ... přitažlivá."
"Nádherný pták," připojil se pan Dulka. "Je to váš první vrh?"
"Jo," odpověděl Valda a viditelně potřeboval cigaretu a panáka. "Člověk se tak chvíli rozhlíží kolem a pak, bum ho, najednou má dům, ženu a děti na cestě."
"Je to naprosto přirozené," prohlásil pan Dulka. "A zdraví prospěšné. Všichni vám závidíme."

"No jo, tak nějak to asi bude," řekl Valda. "Nechcete se podívat na terasu? Je odsud skvělý výhled na záliv."
"Jasně," řekl jsem.
"Těšilo nás," zavolal Gadžo do vedlejšího pokoje.
Z peřím vystlané komory, která vypadala jako hnízdo, se neozvala žádná reakce. Vypochodovali jsme ven a pomohli Gadžovi na terasu. V dálce uhánělo zelenou koupelovou vodou zálivu obrovské plavidlo s vysokou hromadou červených krabic, Pod námi se ve vyrovnaných řadách na dřevěném molu leskly zvětšený kopie Valdova domku.
"Měli byste už sundat ty smradlavý raccí péra," řekl Valda. "Netvrďte mi, že je pořád ještě potřebujete."
"Je v nich přece ukryta schopnost letu," zaprotestoval Gadžo.
"Ale prd," řekl Valda. "Schopnost létat je ukryta ve vás samotných. Vaše vlastní pera jsou už teď dostatečně dlouhá. Zahoďte je a buďte tím, čím vás chce mít Pánbůh."
"A čím nás vlastně chce mít?" zeptal se Petřík a neochotně začal vytrhávat pomocnou leteckou výstroj.
"Jó to bych taky rád věděl," řekl Valda. "Ale o to teď nejde. Hele, jsme teď čtyři plus ten papoušek. To by na ten úkol mohlo stačit."
"Na jaký úkol?" zeptal jsem se. "Jako že najdeme Sama Spadea?"
"To zrovna ne, ty tupane," odfrkl Valda.

Kapitola 11

Seděli jsme na sloupu elektrického vedení naproti obchodu s alkoholem, jehož si Valda všiml na okraji China Town. Nejen že byly dveře neustále dokořán, jako by každého vítaly ke vstupu, ale osvětlená výkladní skříň se leskla mnoha řadami malinkých lahviček s alkoholem přesně té velikosti, která by nám nedělala potíže.
"Tak, chlapi," řekl Valda, "všichni víte, co máte dělat. Ať nedojde k žádnému kiksu. Dejte znamení, až budete hotov, pane Dulko."
Papoušek přikývl a vystřelil do tmy. Vletěl přímo do obchodu, poletoval kolem hubeného postaršího muže za pultem osvětleným záblesky bezpečnostní kamery a řekl: "Hele, pane, máte otevřený poklopec."

My ostatní jsme využili dočasné nepozornosti prodavače a vplachtili jsme dovnitř, abychom si vybrali vhodné zboží. Při pokusu přistát na skleněné polici jsem špatně odhadl rychlost, přesmekl se přes plánovaný cíl a vystavené lahve se rozletěly na všechny strany. Rychle jsem se vzpamatoval, uchopil jednu z nich, a když jsem se rozletěl ke dveřím, srazil jsem se s Valdou, kterého jsem odhodil přímo na Petříka. Odstředivá síla přinutila objemného letce (kterého nedávno Valda přejmenoval na "létající cihlu") k nouzovému přistání na nejbližším vodorovném povrchu, čímž byla hlava překvapeného prodavače. Muž uchopil hůl schovanou pod pultem, ohnal se po Petříkovi, minul ho a uštědřil neuvěřitelně silnou ránu své vlastní lebce pokryté šedým peřím.
Petřík odskočil ze svého hroutícího se bidýlka, uchvátil láhev z výkladní skříně, švihl si to kolem Valdy a bokem narazil do Gadža, což způsobilo, že náš postižený kamarád ukořistěnou láhev upustil. Petřík za zoufalého máchání křídly vyletěl ze dveří, zatímco Gadžo spirálovitě padl k zemi, naprosto neschopen čehokoli jiného. V ten moment přiběhl ze zadní části obchodu další muž s nebezpečně vyhlížejícím kvérem. Pan Dulka zasvištěl kolem jeho hlavy a křičel: "Nestřílejte! Nestřílejte!"
Muž vystřelil a ze stropu odpadlo kus omítky. Upustil jsem mu svou lahev přímo na hlavu. Muž znovu vystřelil a výkladní skříň se s efektním výbuchem vysypala. Když obrátil pušku směrem ke Gadžovi, který letěl celý omámený na podlaze, Valda se mu střemhlav vrhl do obličeje, puška vystřelila, ale v ten moment se do místnosti vřítila šedá koule a odtáhla Gadža ven. Já jsem vypálil za nimi. Pan Dulka mě v letu předehnal, puška opět vystřelila a na stěně vedle mě explodovaly další lahve. To už jsem byl venku a letěl jsem jako o život, zatímco kolem mě svištěly kulky.

***

"To chce panáka," řekl dosud omámený Gadžo.
"To podepíšu vlastním pérem," zabrblal Petřík. "Hned ti dám, ale nejdřív musím vymyslet, jak oddělat tenhle zatracený uzávěr."

"Co je vůbec v těch lahvích?" zeptal se Kenny a pokupoval se uprostřed větracího roštu.
"To je sherry," řekl Petřík a kloval do uzávěru. "Věř tomu, že je to něco lepšího než tahleta mříž."
"Tak už to otevři," žádal racek a natřásal se nad teplým proudem. "Hele, Gadžo, můžu si od tebe dát práska?"
"No jasně," řekl Gadžo a podal mu skoro novou melpelku, kterou Valda před chvílí vyfoukl podnapilému poldovi.
Kenny vdechl, zakuckal se, usmál se a znovu vdechl. "To není špatné, to vůbec není špatné. vy to teda umíte roztočit. Cože jste to říkali, že jste?"
"Jsme lidi," vysvětloval Valda a horečnatě ozobával uzávěr své lahve.
"Já jsem si hned říkal, že nejste žádní racci. To je dobře, že jste odložili to maskování. Někteří od nás z hejna by možná něco takového nevzali jako legraci. Mrzí mě, co se ti stalo s nohou, Gadžo."
Gadžo se tetelil v teplém vzduchu a na svého zachránce se unaveně usmál.
"Rádi bychom ti poděkovali, Kenny," řekl jsem, "za to, žes zachránil Gadžovi život."
"Rádo se stalo," odpověděl a vyfoukl kouř.
"Moc to neoslintej, Kenny," řekl Petřík a stále pracoval na uzávěru.
"Jasně. Omlouvám se." Podal cigaretu panu Dulkovi, který se otřásl hnusem a předal ji mně.
"Petříku, prosím tě, hoď sebou," zaškemral Gadžo. "Mám nervy úplně nadranc."
"Máš štěstí, Gadžo, že ti nerozstříleli zadnici," odpověděl Petřík. "Ještěže jsem byl natolik duchapřítomný a odvážný, že jsem stihl uzmout tuhle láhev."
"Už jsem jednu flašku měl," zaprotestoval Gadžo, "dokud mně ji jeden velkej nekňuba, kterej neumí lítat rovně, nevyrazil!"
"Tenhleten velkej nekňuba právě přišel na to, jak otevřít tuhle láhev," odsekl Petřík a ukazova Valdovi, jak se dá uzávěr odkroutit. "Tak bych prosil trochu vděčnosti. A nevybryndej to!"
Gadžo se zhluboka napil, pak opatrně vrátil láhev Petříkovi, který - poté co v ní smáčel zobák - ji předal zase mně. Mezitím Valdovo životodárné víno kolovalo mezi panem Dulkou a Kennym.

"Hohó, to je ale skvělé," řekl Kenny. "Na moment mě omluvte, pánové."
Za pět minut se racek vrátil s novou lahví v každém pařátu.
"Kenny!" zvolal Gadžo. "jak jsi je proboha sehnal?"
"Ti dva chlápci měli plné ruce práce s přitloukáním prken přes výkladní skříň," vysvětloval Kenny, "tak jsem tam snadno proklouzl."
"Kenny, začínáš být docela užitečný," řekl Petřík. "Tvoje přítomnost, zdá se, není tak úplně na obtíž."
"Díky, Péťo," odpověděl racek. "Ale zajímalo by mě, jestli třeba nevíte, co se stalo s mým tátou?"
Z večírku náhle vyprchalo veselí.

***

Kenny vzal tu smutnou zprávu o svém otci jako muž. "A jste si opravdu jisti, že to byl můj táta?" zeptal se.
"Bohužel ano," řekl pan Dulka soustrastně. "osobně jsem identifikoval ostatky. Mnoho tam toho ... nezbylo."
Kenny zavzlykal. Všichni jsme se s pochopením odvrátili. Dalších pár minut se ozývalo jen žbluňkání vína.
"Víte, co mě napadlo, když jsem tak přemýšlel?" řekl Valda a uvelebil se v lahodném vánku, zatímco stoupající měsíc v dálce postříbřil vrcholek jehlanu duhovým světlem. "Myslím, že by nás zjištění, že lidé mohou létat, nemělo vůbec překvapovat."
"Samozřejmě, že nemělo," souhlasil jsem a podal vajgla Gadžovi.
"Ale proč vlastně, Valdo?"
"No, vzpomínáte si, jak Eldon vždycky mluvil o tom, že se vznáší metr nad zemí nebo že je v sedmém nebi? Ten přece taky musel umět létat."
"Je divné, že nám tuhle schopnost nikdy nepředvedl," poznamenal Petřík. "Fakt je, že Eldon byl ten nejlínější člověk, jakého jsem kdy potkal. A létat je sakra těžká práce."
"A to ještě nevíš, jaká je to práce jen s jednou nohou!" přispěchal Gadžo se svou troškou do mlýna.

"Jak já to vidím,Gadžo," řekl Valda a uchytil pro sebe zbytek vína, "zbavil ses jen zbytečné přítěže. Sakra, taky bych si jednu uřezal, kdybych měl to správné načiní."
"Valdo, jsi to vážně ty?" zaslechli jsme čísi hlas. Všichni jsme se překvapeně otočili. Ze stínu se k nám kdosi blížil. Byla to Julie od Áčáků.

Kapitola 12

Láska je jako zapálená cigareta. Doutnající vášeň může dlouho hořet, aniž se o ni stará. Někdy ji uhasí náš nezájem, jindy na ni někdo šlápne nebo dohoří k filtru a začne smrdět. Jindy ji může jediný šluk ve správnou dobu znovu rozhořet. Přesně to se stalo Julii a Valdovi. Ani jeden z nich netušil, že se ještě někdy uvidí. On se jí ztratil díky iracionálnímu strachu před odstředěním jater, ona jemu zase kvůli nepochopitelné zášti těch gangsterů, kteří nás okradli o náš sladký domov. A přesto se tady včera v noci opět sešli tváří v tvář za svitu jasného měsíce, oči jim zářily znovu rozhořenou vášní, bez zjevných zábran si vyměňovali sladká slůvka lásky. Ale co chudák Fifi, která úplně opuštěná pelichá na vejcích v maringotce na stožáru? Je sice pravda, že je to jen holub, ale i takový holub si zaslouží jistou ohleduplnost. Doufám,že Valda toto morální dilema brzy vyřeší.
Z áčáckých děvčat je na tom s létáním zdaleka nejlépe Darla. Z vlastní iniciativy přesvědčila Julii a pochybovačnou Blanku, aby se pustily do experimentování. Nyní je už schopna vznést se přímo z místa a přeletět téměř rovně několik set metrů. Dává na své přítelkyně pozor, našla několik labužnických kontejnerů, a dokonce zachránila Blance život, když odvážně odehnala cosi, co podle pana Dulky mohla být jedině kočka. Také jim našla útulný příbytek vysoko nad zrádnými ulicemi. Julie nás tam včera v noci přivedla na oslavu našeho shledání.
Darla nás srdečně přivítala a všemožně se snažila, aby se Gadžo cítil co možná nejpohodlněji. Dokonce se zdálo, že i Blanka je skoro šťastná, že nás vidí, přestože z nás týhl alkohol. Bydlí v kovové bedně připevněné k obrovskému panelu, který se svisle zvedá z plošiny na vrcholu jedné budovy na náměstí Union. V krabici je motor, který ovládá chod jekéhosi na pohled velice komplikovaného soukolí s řemeny,

vačkami a písty. Je tam možná trochu moc hlučno a člověk by do té mašiny asi nerad omylem strčil ocasní péra, ale teplo, které vychází z hučícího stroje, příjemně odhání noční chlad. Dámy si zařídily domácnost na prostorné plošině nad velkou, naolejovanou pákou, která se pomalu kývá na jednu a pak na druhou stranu.
"Velice příjemné a hlavně chráněné před kočkami," řekl Petřík, když se porozhlédl. "Všechna ta technika člověku připomíná automsavku. Skoro jako doma."
"Podle mě je tady až moc špíny a hluku," odfrkla si Blanka.
"Tohle místo jsi našla velice prozíravě, Darlo," řekl jsem.
Usmála se. "Víš Robine, doufala jsem, že právě vás by to sem mohlo přivábit."
"Jak to myslíš?" zeptal jsem se.
"Copak jste i nevšimli toho vpředu?" zeptala se.
"Nemohli si toho všimnout, Darlo," řekla Julie a přitulila se k Valdovi. "Vzala jsem je zadem."
"Tak se pojď podívat, Robine," vyzvala mě Darla a otřela se o mě křídlem. "Musíš se podívat na naši vábničku."
Přidali se k nám i Valda, Petřík a pan Dulka. Letěli jsme s Darlou k přední straně panelu osvíceného jasným světlem upevněným podél horního okraje.
"Panebože," vydechl Valda, "to je snad největší cigáro na světě!"
Z panelu shlížela na město obrovská hlava muže s ocelovým zrakem, v klobouku velikosti baráku. Za ním se v zapadajícím slunci rýsovalo stádo buvolů. Pohyblivou rukou v rukavici si přiložil obří cigaretu k neuvěřitelně velikým ústům, pak se vzdálený konec cigarety rudě rozzářil, ruka se spustila a mužova ústa vyfoukla mohutný oblak bílého kouře.
"Co ta písmena znamenají?" zeptal jsem se úžaslý nad tou zářivkovou podívanou.
"Podle Julie je tam napsáno: Jen to dokouřím a všechny vás pobiju," odpověděl Darla.
Olbřímí ústa opět vyfoukla kouř. Petřík, Valda a já jsme vyletěli vstříc svůdnému oblaku, dychtivě se zhluboka nadechovali a pak jsme téměř bez dechu padli v záchvatu kašle na rovnou střechu pod námi.
"Spíš než pobiju, by tam mělo být pobliju," poznamenal pan Dulka. "Smrdí to, jako by k tomu už došlo:"

***

Zůstali jsme na noc. Dámy si ustlaly na jedné straně plošiny (trvala na tom Blanka), pánové na druhé. Žádné pití ani kouření (opět Blančina podmínka). Marně Petřík poukazoval na nezměrné pokrytectví zákazu kouření. Kenny, který byl příliš mohutný na úzký vchod, se omluvil a odletěl domů sdělit mámě tu smutnou novinu.
Motor hučel, páka skřípala, kouřová komora pravidelně vypouštěla své odporné výpary. Rušné město hluboko pod námi pomalu utichalo. Někdy před rozedněním zůstala Julie sama. Ucítil jsem vedle sebe teplé tělo a poznal Darlinu přímenou vůni. Podřimoval jsem dál s hřejivým pocitem, že jsme se takhle opět sešli, a utvrdilo mě to v naději, že se už brzy vrátíme domů do laboratoře, kam jedině patříme. Zdálo se mi o statečném Samu Spadeovi, který stejně jako já pátrá po své ztracené lásce. Někde tam v šedivém velkoměstě zadušeném mlhou hustou jako prachové peří se nacházela Brigid O´Shaughnessyová, a možná i moje milovaná Maryanna.

***

Po osvěžující noci nás Darla vyvedla na exkurzi do jejich oblíbeného kontejneru v aleji za rozložitou budovou, kterou Julie identifikovala jako Tresko.
"takže ty taky umíš číst," řekl Gadžo a nemotorně poskakoval na jedné noze ve změti výtečně okoralých obložených chlebíčků.
"Tak trochu," odpověděla Julie. "Támhle jsou ranní noviny."
Představte si ten šok, když Julie společně s Gadžem polohlasně přeslabikovali titulní nápis vyvedený tlustými černými písmeny: "Holubí zabijáci přepadli obchod s lihovinami v San Francisku."
"Jako o nás mohou mluvit jako o zabijácích?" dožadoval se odpovědi Petřík. "Vždyť při tom přece nikdo zavražděný nebyl!"

"Tady se píše, že prodavač obchodu utrpěl při tom útoku slabý otřes mozku," poznamenala Julie o pár řádků dál.
"To si ale udělal sám, pokud se dobře pamatuji," řekl jsem.
"A proč o nás mluví jako o holubech?" zamyšleně se tázal Gadžo. "Já přece nejsem žádnej holub!"
"Ten novinář byl nejspíš namol, a tak to všechno popletl," uklidňoval jsem ho. "Řekl bych, že v dalším vydání to budou s omluvou dementovat. To by mě zajímalo, jestli o tom slyšel i Valda?"
"Kydž už jsem u toho," řekl Julie, "doufám, že náš kamarád Valda má někde postaráno o slušnou snídani. Nevíte náhodou, kde je?"
My chlapi jsme si mezi sebou nenápadně vyměnili významné pohledy.
"Jsem si jist..., že nebude daleko."
"Musíte sledovat masařky,"snažil se Petřík rychle změnit téma. "Ty vždycky poznají, které sousto je nejlepší."
Když jsme se nacpali do sytosti, poděkoval jsem dámám za jejich pohostinnost a požádal je, aby nás na moment omluvily.
"Předpokládám, že se chcete zdejchnout, abyste mohli kouřit ty hrozné cigarety nebo zase chlastat."
"Vševědoucí jako obvykle," řekl Petřík a hlasitě si říhl.
"Nic takového," řekl jsem. "Máme v úmyslu vypátrat toho slavného detektiva Sama Spadea."
"Buď na sebe opatrný, Robine," řekla Darla. "Nechceme tě znovu ztratit."
"Nedělej si starosti," odpověděl jsem celý překvapený láskyplnou péčí, která jí vyzařovala z očí.

***

Nakoukl jsem zaprášeným oknem. Pět metrů odě mne vyfukovala Effi oblaka lakyštrajtek a pozorovala, jak v černé krabici hopsají dvourozměrné cvičenky.
"Nikdy bych nevěřil, že můžeme vyletět tak vysoko," řekl Gadžo a nervózně nahlížel přes okraj římsy. "Panebože, ta výška mi pořád ještě nahání husí kůži."

"Dolů se raději nedívej," radil jsem mu. "Dám krk za to, že Valda by si přesně takovou televizi přál."
"Nezdá se, že by Effi nějak dvakrát spěchala do kanceláře," poznamenal Petřík.
"Dnes si opravdu dává na čas, aby si nepotřísnila ruce krví hned zrána," odtušil Gadžo.
"Ten tvůj pan Spade musí být zřejmě ve svých požadavcích na sekretářku velice velkorysý," zamyslel se pan Dulka. "Anebo je možné, že ona zneužívá některý z jeho silně potlačených komplexů vůči matce."
O čtyři hodiny později: Effi upravila své odkládací peří na hlavě, potřela několik svých šatů horkým kovovým nástrojem, vyprala podivný kus oděvu, který Petřík označil jako podprsenku. vykouřila osm lakyštrajtek a prolistovala dva časopisy. Teď se opět dívá na černou krabici.
"Ty, Robine," řekl Gadžo a vyhříval si pahýl na slunci, "jak chceš stopovat někoho, kdo nikdy nevyjde z bytu?"
"To nevím, Gadžo, jsem v detektivní branži nováček. Musíme být zkrátka trpěliví."
O dvě hodiny později: Další časopisy, další čumění na bednu, šest dalších lakyštrajtek. Gaža z nudy rozbolela hlava a leží tď na římse s hlavou pod křídlem. Pan Dulka se pustil do psychoanalýzy Petříka a dospěl k předběžnému závěru, že náš kamarád je "jedním obrovským chuchvalcem latentních neuróz". Kdyby se mě byl zeptal, mohl jsem mu ušetřit čas a námahu.
O devadesát minut později: Okno se náhle rozletělo a objevila se Effina tvář. Sledovaná osoba prokoukla naši léčku.
"Ahoj kluci!" řekla. "už jsme se dlouho neviděli, co? A copak je to za dekorativního ptáčka, co jste si s sebou přivedli?"
"Neserte mě s Argentinou," zanotoval pan Dulka.
"Ale, co to vidím," spráskla ruce Effi. "Chlapeček měl nehodu. To bude mít katastrofální následky pro tvou kariéru tanečníka, milánku. To je doře, že ste zašli za tetičkou Effi."
Podezřelá osoba se otočila od okna a začal se přehrabovat v narvaném šuplíku zaneřáděného prádelníku.
"Možná hledá pistoli," varoval Petřík.

Effi se vrátila s malým lesklým předmětem, vzala Gadža do náruče, a než jsme se nadáli, Gadžův pahýl do něho vsunula. "myslím, že padne jako ulitý," komentovala Effi svou kreaci.
"Hele kluci, už můžu chodit!" vykřikl Gadžo a začal se po okení římse procházet na svém třpytivém kolíku.
"No nádhera," řekla Effi. "A prudce elegantní. Je to vršek vod značkovýho plnícího pera, který jsem ztratila ve čtyřiapadesátým. Pravý čtrnáctikarátový zlato. Máte veliký štěstí, že tetička Effi nikdy nic nevyhazuje. Tak a kdo by si teď dal lakyštrajtku. Všichni?"
Nejsem si jistým jestli by to pan Spade schválil, ale se sledovanou osobou sme si dali cigaretu a ještě cosi, čemu říkala gin. Docela to ušlo. Petřík ten ohnivý nápoj nazval "úder přímo do kůry mozkové".

***

Události dostaly spád. Když jsme se podnapilí vraceli k reklamnímu panelu, Gadžo si v postranní ulici čehosi všiml a hned se v oblouku spustil níž, aby provedl bližší ohledání. Podle něj bylo na staré zelené ceduli nad zaprášenou skříní vybledlými rudými písmeny napsáno: "knihkupectví detektivních příběhů Sama Spadea." No konečně! Sláva!
"Netušil jsem, že pan Spade je knihkupec," zafuněl Petřík, když vedle mě ztěžka dosedl na tenký drát, natažený mezi dvěma sloupy.
"V dnešní ekonomické situaci je velice rozumné rozšiřovat podnikatelskou činnost," řekl pan Dulka. Stál ve vzduchu nehybně na jednom místě, mával křídly a nevykazoval známky sebemenší únavy.
"Tak jo, chlapi," řekl jsem, když se mi podařilo chytit dech. "Jdeme to prozkoumat."
Vstoupili jsme do obchodu, zrovna když z něho vycházel překvapený postarší muž. Pustili jsme se kolem hald zaprášených krabic, zahnuli za roh úzkou uličkou podél polic tyčících se do výšky a zarovnaných knihami, až jsme se opatrně přiblížili k pultu, na který dopadalo matné světlo. Pod mrkající a bzučící zářivkou seděl drobný až křehký mužíček a kouřil zahnutou cigaretu, která vypadala, jako by byla vyřezaná z lesklého dřeva.

"Ach bože," zašeptal jsem. "Joel Cairo osobně!"
"A koukni na tu polici za ním!" sykl Petřík.
Vzhlédl jsem. Stála tam soška majestátného černého ptáka! Snad ne maltézský ...
"Kočka!" zařval pan Dulka. "Kočka!"
Zmocnila se nás slepá, zoufalá panika. Dokonce i Petříkovi se podařilo vznést do vzduchu a všichni jsme divoce poletovali sem a tak uličkami mezi policemi a shazovali pavučiny na vyděšené zákazníky.
"Holubí zabijáci," zaječel muž středních let a pustil se směrem k východu. "K jejich útokům dochází už všude!"
"Kde je tě kočka?" Kde je ta kočka?" zaříkal Gadžo.
"Holubí zabijáci?" řekl Cairo a chladnokrevně odložil svou dřevěnou cigaretu. "O tom jsem už někde slyšel!"
"Kde je ta kočka? Kde je ta kočka?" zadul Petřík a nouzově přistál na té nejvyšší polici.
"Na pultě! Na pultě!" vykřikoval pan Dulka v letu.
Porozhlédl jsem se ze své pozorovatelny na rozkymácené zářivce. Tak tohle je teda ta slavná kočka. Na hladě knih nalevo od Cairovy hubené paže ležela neforemná koule plná oranžových chlupů a zdálo se, že spí. Cairo jí poklepal na rameno.
"Probuď se, Pinkertone," řekl. "Nastal čas, aby sis zasloužil své živobytí. Právě nás napadli holubí zabijáci."
Kočka si protáhla děsivě oranžové tlapy, otevřela oko, uviděla pana Dulku a v ten moment byla na nohou. Mohutné čelisti se jí zachvěly, když přejížděla ohledem strop, a pak upřela pohled svých jantarových očí přímo do mě. Mohutným skokem rozházela z pultu papíry na všechny strany a v mžiku byla kousek od mě na vysoké polici s knihami. Přikrčila se a milimetr po milimetru se neslyšně přibližovala, zatímco jsem cítil, jak mi pod jejím fascinujícím pohledem tuhnou svaly. Můj čich zachytil cosi nesmírně odporného. Kočičí dech. Svět zmizel. Čas se zastavil. Hypnotizující oči ani nemrkly.
Mezi námi se náhle objevila zelená šmouha a kouzlo pominulo. Kočka prudce vyrazila a nyní se to zelené dostalo přímo mezi její oranžové pazoury.
PRÁSK!
"Moje výkladní skříň!" zaječel Joel Cairo.

Všechny pohledy prudce změnily směr. Obrovská ryba (takhle si aspoň představuju platýse) mohutně žuchla mezi knížky ve výkladní skříni.
"Vrrr!" zavrčela kočka, když ji šedá letící hmota shodil spolu s ulovenou kořistí z police. Jak tak padali oba dolů, kočka se ve vzduchu otočila a dopadla měkce na všechny čtyři. Okamžitě se opět přikrčila ke skoku, aby se mohutným výpadem zmocnila sraženého papouška. Toho však už mezitím pevně uchopil za ocasní pera střemhlav letící racek. Kenny vyrazil prudce vzhůru, kočka skočila a minula cíl.
"Tak jdem, chlapci," zavolal jsem. "Oknem ven!"

***

"Fascinace smrtí," brblal papoušek a upravoval si svá pocuchaná pera. "Vás se, Robine, zmocnila fascinace smrtí, že? Patologická fascinace smrtí!"
"Teď klidně ležte, pane Dulko," řekla Darla konejšivým tónem.
Byli jsme zpátky mezi svými v útulném billboardovém domečku. Navzdory svému vykloubenému rameni a uskřinutému ocasnímu nervu pan Dulka ani chvilku klidně nepoležel. "nebo jste se snad pustil do detailního studia loveckých technik ochočené šelmy kočkovité? To jste dělal, Robine?"
"Nezlobte se, pane Dulko," odpověděl jsem. "já jsem prostě vytuhl. Nikdy mě nenapadlo, že by kočky mohly být tak ... tak hrůzostrašné."
"Kdysi dávno mě jedna taky málem dostala," připustil Valda. "Bylo to těsně po mém příjezdu do San Franciska."
"Ach, Valdo," vydechla Julie. "A co se stalo?"
"Dal jsem si na chodníku malé občerstvení. Bylo už dost pozdě v noci. Nějaký turista tam ztratil labužnickou večeři o čtyřech chodech. řekl bych, že ji příliš zaléval šampusem. Byla to lahůdka. A najednou mě přepadl strašný pocit tísně. Nic konkrétního, ale rozhodl jsem se, že to raději zabalím. Vzlétl jsem a v ten moment po mně skočila obrovská šedá kočka. Stihl jsem to fakt jen o fous."
"Tak to muselo být namouduši strašné," zachvěla se Julie.
"Musíš mít neustále oči na stopkách,drahá," řekl a přitulil se k ní.

Zvenku jsme uslyšeli pleskání křídly. Kenny strčil hlavu do úzkého vchodu a řekl: "To je ale skandál. Nějakej hajzl mi ukrad tu rybu, Já bych řekl, že to byl jeden z těch poldů. Bylo jich tam uvnitř plno. Zrovna toho největšího platýse, jakýho jsem kdy chytil."
"Nezlob se, Kenny," řekl jsem omluvně. "Ještě jednou díky za záchranu."
"Máš to u mě, Kenny," připojil se pan Dulka. Mé služby jsou ti k dispozici. Bude to jungiánská analýza? Nebo snad práce se sny? Či intenzivní Gestalt terapie?"
"No, já vám dám ještě vědět," odpověděl Kenny.
"Uhni zadkem, racku," zaslechli jsme drsný hlas.
Kennyho hlava zmizela a dovnitř vkráčela Fifi.
"Co je to za vypelichanou příšeru?" zeptala se Blanka.
Fifi si ji změřila a pak se obrátila k Valdovi. "Jestli tě to vůbec zajímá, ty prasáku, tak tvoje děti se právě začaly klubat ze skořápek."

Kapitola 13

Dnes jsem se zase dostali do novin. Kennymu se na zpáteční cestě z knihkupectví, které má za úkol nenápadně sledovat, podařilo čmajznout dnešní vydání jednomu z pasažérů, který nastupoval do takové té červené krabice, co jezdí nahoru a dolů na kovových kolejích. Roztáhli jsme stránku s nejdůležitějšími zprávami v rohu štěrkem osypané střechy pod naším billboardovým domovem, kde moc nefoukalo. Doma zatím naše dámy pokračují v mlčenlivém káravém pobouření. Já osobně nechápu, proč by měli všichni muži pykat za přestupky jednoho z nich?
Gadžo bafal palormintku a studoval impozantní černá písmenka, která hřímala: "Holubí zabijáci napadli věhlasné knihkupectví." Pod nimi další nápis vyvedený v méně křiklavé bulvární senzacechtivosti dodával. "Šokovaný prodavač zmatený nevyprovokovaným útokem."
"Nevyprovokovaným, můj ty bože," řekl jsem. "Jako by tenhle paďour nebyl napadl slečnu O´Shaughnessyovou. To podle mého názoru jako provokace bohatě stačí. Co píšou ještě?"

Gadžo četl dál. "Pak tady říkají, že osmačtyřicetiletý vlastník knihkupectví, pan Fred J.Dolan, bytem Ellis Street, číslo 120, byl ptačím útokem naprosto zaskočený."
"To je zcela jasně pseudonym Joela Caira," poznamenal jsem. "Čti dál, Gadžo."
"Dolan odhaduje, že jeho podnik utrpěl škody ve výši přes tři a půl tisíce dolarů, v čemž není započítaný výdaj za veterinární prohlídku vyvrtnutého kotníku jeho kočky."
"Srdce mi z toho puká žalem," řekl Petřík. "Je tam nějaká zmínka o Samu Spadeovi?"
"Nic tu nevidím," odpověděl Gadžo a zabořil zobák pod další stranu. "Hele, tady je fotka doktora Milbrenea."
Pomohli jsme mu obrátit noviny na další stránku, aby chudák líp viděl a dychtivě jsje se nahrnuli kolem rozmazané reprodukce významného vědce.
"Pozor, Gadžo," upozornil ho Petřík. "Klepeš popel doktoru Milbreneovi na hlavu."
"Zdá se, že ten muž je viditelně vystresovaný," všiml si pan Dulka.
"Není divu, když vezmeme v úvahu, jakým utrpením právě prochází," řekl jsem. "Co se tam o něm píše, Gadžo."
"Že prý ho čeká soud, Robine. Chtějí po něm devět set padesát tisíc dolarů. Žalují ho rodiče dvou sanfranciských mladíků, kteří utrpěli zranění, když jim uprchlí pokusní holubi údajně hodili na hlavu zapálené cigarety."
"My přece nejsme holubi," trval jsem na svém. "Co na to doktor Milbrene?"
"Renomovaný biolog doktor Eli Milbrene, kterého jsme zastihli v jeho laboratoři na kalifornské univerzitě, odmítá jakoukoli zodpovědnost za útok i za veškeré další případné škody napáchané takzvanými holubími zabijáky. Doktor Milbrene říká: ‚Vzhledem k silným instinktům, jež je nutí hledat cestu domů, všechny pokusné exempláře se během čtyřiadvaceti hodin od vypuštění vrátily do laboratoře. Všichni jsou na svým místech a je o ně dobře postaráno.´"
Podívali jsme se jeden na druhého a nemohli jsme uvěřit svým uším.
"Robine, co to znamená?" zeptal se Gadžo.
"Obávím se, že to může znamenat jediné. Že totiž naše místo u Céčáků nám museli vyfouknout nějací hnusní podvodníci."

***

"Vypadá to jako obrovská cigareta, kterou někdo postavil filtrem vzhůru," poznamenal jsem a snažil se popadnout dech.
Darla se zamračila. "I tak by se to dalo říct, Robine. Nepoletíme raději dál?"
"Ne, tady je hezky. Odpočineme si tu na chvíli," zasípal jsem pořád ještě bez dechu. Darla se vrátila a pozorovala vyhlídku z našeho stanoviště na vrcholku pyšně se tyčící věže, která svým válcovitým tvarem připomínala cigaretu a vypínala se nad bezbarvé budovy, jež se tísnily po stranách prudce se svažujícího útesu. Pod námi se do všech stran rozpínalo město až k břehům zálivu plného koupelové vody, která modře zářila v odpoledním slunci. Takhle vysoko jsem ještě nikdy nebyl.
"Máš pravdu, je to nádhera," řekla.. Zdálo se, že ji náš namáhavý let vůbec neunavil.
"Co?" chtěl jsem vědět a modlil se, aby mi nezačalo z té nebezpečné výšky krvácet ze zobáku.
"Ten výhled."
"Ach ano, jistě. Poslyš, Darlo, není ten let pro tebe příliš namáhavý?"
"Vůbec ne, Robine. Támhle je vidět přes záliv až do Ber... Chci říct na druhou stranu."
"Ano, je vidět neuvěřitelně daleko," souhlasil jsem. Dech se mi pomalu zklidňoval. "Teď mě na chvíli omluv."
Odlétl jsem na otevřenou vyhlídkovou plošinu, kde jsem vyrval jednomu z turistů cigaretu právě v okamžiku, kdy si ji zapaloval.
"Hele, Darlo," řekl jsem, když jsem se vrátil a posadil se vedle ní. "Získal jsem karmelku, svou oblíbenou značku. Nedala by sis prásku?"
"Ne, díky, Robine. Víš, tak mě napadá, že kdybys tolik nekouřil, možná by se ti zvětšil objem plic."
"Můj objem plic je úžasný," rozkašlal jsem se. "Úplně stejný, jako má Sam Spade. Všichni ho přece obdivovali za jeho mužné kouření."

"Hm," povzdychla si Darla, "myslím, že už jsem toho o tom tvém Samu Spadeovi slyšela ažaž."
"Určitě ho najdeme, Darlo. My ho prostě musíme najít."
"Jasně, Robine, přesně tak jak říkáš."
Teprve teď, když jsem bafal svou mentolovou kramelku, jsem se pořádně rozhlídl. "Darlo, vidíš támhle tu obrovskou protáhlou konstrukci, co se rozpíná přes koupelovou vodu? Co si myslíš, že to je?"
"Ale, Robine, to je přece Zlatá brána. To je ale úžasný most, co?"
"Je pěkně velký. Hele, poslyš, neříkalas náhodou, že ze střechy naší laboratoře je vidět Zlatá brána? To by znamenalo, že z mostu se musí být vidět střecha laboratoře!"
"Hm, Robine, tohle jsem nikdy neříkala. To musí být nějaké nedorozumění."
"Kruci. Zajímalo by mě, kterým směrem tak může být Berkeley?"
"Těžko říct, Robine. Nepůjdeme už? Je tady ještě jedno místo, které bych ti ráda ukázala. Našly jsme ho před pár dny s Julií."
"Hm, a jakpak se jí ostatně vede?"
"Je naprosto zdrcena, samozřejmě. Musela jsem jí dneska ráno přímo vnutit pár červů."
"Však ona se z toho dostane," řekl jsem.
"To doufám, Robine. Láska může být ... značná zátěž."
"No jo, sám ten pocit dobře znám," řekl jsem a vzpomněl jsem si na svou milovanou Maryannu. Jen doufám, že momentálně nevěnuje svou přízeň některému z podvodníků v mé kleci.

***

"Že je tu pěkně," poznamenala Darla, když přistála na betonový sloup vedle nízké zdi zdobené pestrými vzory. "Je tu takový klid a mír."
"Ano, je to tu velice příjemné," sotva jsem dechu popadal, když jsem těžce přistál vedle ní. Další neúprosný let v závratných výškách nás přivedl ke svěže zelenému prostranství, hustě posázenému stromy. Podél podivně ozdobené zdi stála řada dřevěných laviček, ale bohužel se tam široko daleko nenacházel žádný zahálčivý kuřák. Dokonce ani žádná paní s holubím zobem. "Kde to jsme ,Darlo?"

"Jsme v parku, Robine. Říkají tomu tady George Sterling Glade. Byl to slavný básník."
"Nikdy jsem o něm neslyšel."
"Támhle na sloupu je kovová destička s verší, které napsal o tomto městě. Julie tvrdí, že tam stojí:

Přestože tma je chladná a slepá
mlha od moře nás v míru nechá.
A město nás drtí svým objetím,
v němž mísí se bol s dojetím!
Jak úžasně plné jsi nežnosti,
ty chladné šedé město milosti!"

"Tak něžnost, jo?" řekl jsem. "S tou jsem se teda moc nesetkal."
"A taky už asi nesetkáš," poznamenal čísi hlas.
Překvapeně jsme se otočilo. Na nadalekém stromě seděl malý pták, extravagantně zbarvený jako pan Dulka, ale převažovaly na něm spíše odstíny korálové rudé než zelené.
"Ty jsi Papoušek!" zvolala Darla.
"Na holuba je to nezvyklá bystrost," poznamenal pták.
"My nejsme holubi," odtušil jsem. "Jsme lidé."
"A nemálo domýšliví," řekl pták. "To je bezesporu lidská vlastnost. Zabil se, abyste věděli."
"Kdo?" zeptala se Darla.
"George Sterling. Všichni velcí básníci se dřív nebo později zabijí."
"To musí být namáhavé povolání," řekl jsem vděčný za to, že jsem si jako zaměstnáni zvolil práci detektiva.
"Namáhavé a tragické," souhlasil pták, "ovšem za předpokladu, že máte nadání."
"Neznáte náhodou kočku jménem Francka?" zeptal jsem se. "Její přítel má v zobáku díru."
Pták sebou cukl. "Já se k Francce nikdy nevrátím! To raději skočím do zálivu a nechám se sežrat měkkýšem."
"Jak nádherné je být svobodný," souhlasila Darla.
"Jen málo aspektů existence lze nazvat nádhernými," řekl pták. "Život jsou jen různé stupně melancholické deprese, přerušované nárazovými

stavy hlubokého utrpení. Jmenuji se Štísko, neb jsem prý povahy optimistické."
Navzájem jsme se představili a na ptákovo pozvání jsme přeletěli na jeho strom.
"Nezlob se, že se tak ptám, Štísko," osmělila se Darla, "ale jsi papoušek pohlaví mužského, nebo ženského?"
"Skvělá otázka," odpovědělo Štísko. "I já bych to moc rádo vědělo."
"Ty nevíš, jaké jsi pohlaví?" zvolal jsem překvapeně.
"Bohužel ne," připustilo Štísko. "Bylo jsem neuvěřitelně malé, když mě v kleci odnesli z domova jistého obchodu s exotickým ptactvem. Ještě jsem ani nebylo plně dobarvené. Své rodiče si takřka nepamatuji. A Františka, která mě tak pojmenovala, byla po té stránce naprosto nezkušená, jako ostatně ve všech důležitých věcech."
"To je ale strašné," řekl jsem. "Řekni mi, cítíš nějakou potřebu budovat si hnízdo?"
"Ani ne. To je tolik honění a starání, a co z toho pak je? Kůlnička na dříví."
Darla se nad tím zamyslela. "takže spíš toužíš po kouření, nasávání opojných nápojů a klamaní milujícího partnera?"
"Tak daleko ještě nejsem," připustilo Štísko. "Ale fakt je, že by to byla příjemná změna. Samozřejmě že momentálně nemám milujícího partnera, vždyť jsem přece ve stavu hluboké krize sexuální identity."
Darla a já jsme si vyměnili pohled. "Případ pro pana Dulku?" osmělila se.
"Řekl bych že ano," odpověděl jsem. "Štísko, musíš se vrátit s námi. Známe jednoho specialistu, který by ti mohl pomoci."
"Specialista," řeklo Štísko ponuře, "Je ten, kdo ověnčí svou neznalost vavříny těžko srozumitelné terminologie. Ale pospěšme si."

***

Kenny hlásí, že nikdo takový, kdo by odpovídal popisu Sama Spadea, se v blízkosti knihkupectví nevyskytl. Je to pro mě naprosto nepochopitelná záhada. Rozhodli jsme se, že se z tohoto nového zklamání zpijeme do němoty. Ještě za světla jsem poslali hyperaktivního racka na

další odvážnou akcí do obchodu s lihovinami, zatímco ostatní vzali útokem kolemjdoucí kuřáky.
"Nechápu, jak se můžete kamarádit s racky," poznamenalo Štísko. "Ti snad vymetli všechny smeťáky ve městě."
"Tenhle ruce mi zachránil život," řekl Gadžo a zabafal z čestrpolky. "A panu Dulkovi taky."
Oba papoušci se navzájem měřili značně skeptickým pohledem.
Všechny nás překvapilo, že pan Dulka nebyl schopen určit pohlaví našeho hosta. Vysvětloval to tím, že Štísko je teprve druhým papouškem, se kterým se v životě setkává (tím prvním je on sám), a proto od něho nelze očekávat, že by byl odborníkem na tento živočišný druh. Nicméně souhlasil s tím, že se do té záležitosti pustí. Doufejme, že se to brzy vyřeší.
"Hele, kdo řekl, že tady smíte pít a kouřit?" chtěla vědět Blanka, když se s Julií vrátily z exkurze po kontejnerech.
"Blanko, musíme být k našim hostům trochu vlídní," řekla Darla. "Ačkoli si nejsem tak jista, jestli zvolené občerstvení dvakrát prospívá panu Dulkovi v jeho rekonvalescenci."
"Já tušila, že se náš domov změní v doupě smradlavejch ožralů," brblala Blanka.
K všeobecnému překvapení se Julie rozhodla, že ochutná sherry, ale cigaretu rázně odmítla. Blanka z toho byla naprosto v šoku. "julie, proč piješ ten odporný mok?" dožadovala se odpovědi.
"Jak už to tak většinou bývá," odpověděla Julie, "přece abych co nejvíc otupila svou bolest."
"Ale jediný, koho tady něco bolí, je pan Dulka," poznamenala Blanka.
"Pak s ním tedy tímto způsobem sdílím jeho bolest," řekla Julie a zhluboka si přihnula.
"Když tak teď o tom uvažuji," zamyslelo se Štísko a pustilo se do sherry asi jako racek do platýse, "i holubi jsou častými hosty smeťáků."
Z toho, co se stalo pak, si už moc nepamatuji. Darla tvrdí, že jsem usnul se zapálenou cigaretou v zobáku a málem ten billboard podpálil. Myslí,že přehání. Kdyby mi nebylo tak šoufl, vzbudil bych Petříka a zeptal se ho, jestli náhodou neví, od čeho mám peří na prsou tak přiškvařené. Darla mi řekla, že vypadám, jako by mě přitáhla domů kočka

ka. v tom stavu, v jakém se právě nalézám, skoro až lituju, že Pinkerton svou práci nedotáhl do konce.

***

Z nebe se spustila další hnusná koupelová voda. Štísko a pan Dulka se brzy ráno odebrali do ordinace, která se nachází v kovové skříňce připevněné k horní části krytu hlavního motoru. Svou velikostí je přístupná pouze papouškům a poskytuje dostatek soukromí, kde by bylo možné bez zábran hovořit o osobních problémech.
Kennyho jsme vyslali pro ranní noviny, které se však při hustém dešti natolik promočily, že přiletěl pouze s promáčeným útržkem přední strany. I přes opakované pokusy sehnat kuřivo jsme tentokrát moč štěstí neměli. Ta zatracená sprcha nám neustále zhasíná cigarety. Křídla se mi chvějí, oči odmítají ostřit, v ústech mám pocit, jako by mi dovnitř začalo rašit peří. Petřík a chudák Gadžo jsou podle všeho v obdobně rozloženém stavu. Byli jsme tak indisponovaní, že nám z novin musela předčítat Julie.
"Zde je další pobuřující titulek," řekla po podrobném studiu promočené stránky.
"A co je v něm?" zasténal Gadžo.
Julie hlásila""Holubí zabijáci napadli batole. Útoky na obchody děsí prodavače."
"Nevzpomínám si, že bychom napadli nějaké batole," prohlásil Petřík dotčeně. "Co tam o tom píšou?"
Julie nám přečetla první odstavec: "Útoky holubích zabijáků včera eskalovaly, když se trojice ptačích lupičů snesla na tříletého Estuvala Gariu z Valencia Street 1609 a ukradli mu sáček smažených chipsů. Dítě bylo v šoku, ale ke zranění nedošlo."
"My přece nekrademe jídlo malým dětem," řekl Gadžo. "To je přece strašné. Zdá se, že se to děcko příliš nebránilo."
"Pokud mohu říct svůj názor," vložil se do toho Petřík, "řekl bych, že se jednalo o Déčáky."
"To přece není možné," protestoval jsem. "podle doktora Milbrenea se všechny pokusné exempláře vrátily do laboratoře."

"Možná že lže," navrhla Darla.
Všichni jsme se na ni podívali s nelíčeným překvapením.
"No, lidé přece někdy lžou," trochu znejistěla, ale trvala na svém.
"To je pravda," souhlasila Blanka. "ten hnusák Valda například."
Pohledy všech se soustrastně stočili k Julii, která odvrátila zrak a zahleděla se na rachotící strojovnu.
"Pokud jsou Déčáci pořád ještě ve městě," řekla Darla, "měli bychom je najít."
"Déčáci ve městě nejsou," odpověděl jsem. "A osoba, kterou musíme najít, je Sam Spade."
Darla si povzdychla. "No ale toho tvého Sama Spadea nenajdete, pokud se tu budete celý den flákat a popíjet."
"Má pravdu, chlapi," řekl jsem, a musím říct, že se mě to nepříjemně dotklo. "Jdeme na to."
"Ale venku leje," stěžoval si Petřík.
"Já si přece nemůžu nechat namoknout svou krásnou zlatou protézu," hájil se Gadžo. "Mohla by mi zrezivět!"
"Máte pravdu," řekl jsem. "Možná to prostě musím udělat já sám."

Kapitola 14

Po cestě jsem obral o cigaretu jednoho z elegantně oblečených kuřáků, kteří se tísnili v krytém prostoru u vchodu do vysoké budovy. Po tak dlouhé době bez cigára jsem byl naprosto zoufalý, a tak jsem se bez velkých okolků rozhodl sdílet s nimi jejich útočiště, usadil se na stromku v květináči a dychtivě jsem bafal z úžasné (a suché) windserfky.
"páni, povídejme, tomu holubovi to cigáro ale jede," řekl vysoký muž. "Jen se divím, že mu není špatně od žaludku."
Abych řekl pravdu, začala se mi trochu točit hlava. Vyplivl jsem vajgla, celý zpitomělý slétl na chodník a vykračoval si to v husté sprše koupelové vody, až jsem narazil na šedého ptáka, nejspíš holuba.
"Promiňte, pane," řekl jsem, "mohl byste mi ukázat cestu k hotelu Mark Hopkins?"

"Tady tou ulicí pořád rovně," odpověděl promoklý pták a podezíravě si mě měřil. "Nač to chceš vědět?"
"Někoho tam hledám," odpověděl jsem a jako každý správný detektiv jsem si dal záležet na tom, abych odpověděl dostatečně vyhýbavě.
"Já bejt tebou, tak tam moc nelezu," řekl ten pták. "Tam nahoře bydlí obrovskej sokol, kterej má ze všeho nejraději holubí maso."
"Ale já přece nejsem holub," usmál jsem se. "Jsem člověk."
"Dám krk na to, že vepřové škvarky jsou tvoje nejoblíbenější zobka."
"Taky že jo. Jak to víte?" zeptal jsem se.
"Jen jsem si tak tipl."

***

Našel jsem sokola, jak sedí na římse vysoko pod střechou hotelu, chráněný před deštěm. Jako šipka jsem prolétl clonou studené koupelové vody, která se proudem valila přes rantl římsy, a uvelebil se nedaleko impozantního opeřence. Škubl sebou a obrátil svou skvostnou hlavu s mohutným zobanem a exotickými lícními kstmi směrem ke mně. Pronikavé černé oči na mě zamyšleně mrkaly, když si mě tak se zájmem prohlížel.
"No skvělé," zaduněl hlubokým zvučným hlasem. "Tak dnes mám oběd i s donáškou. V tomhletom počasí hrozně nerad lítám ven."
"Soucítím s vámi," řekl jsem, podupal nohama a protřepal i křídla. "Člověk by si myslel, že se snad najde intelinegentní vzdělanec, který ví, jak vypnout tenhle sprchový nesmysl. Předpokládám, pane, že jste sokol od Marka Hopkinse."
"To jsem," řekl se samolibým úsměvem. "To tedy opravdu jsem. A vy, pane, na mě děláte dojem holuba, který rád hovoří."
"Nejsem holub," vysvětloval jsem."Jsem člověk a jmenuji se Robin."
Sokol se znovu usmál. "Velice si pochutnám na obědě, který rád mluví, Robine. Fakt. Já se jmenuji Norris."
"Rád vás poznávám Norrisi."
"Potěšení je zcela na mé straně, o tom nemůže být pochyb."

Kromě několika narážek na případný oběd mi sokol přišel mnohem příjemnější, než jsem předpokládal. "Řekněte mi, Norrisi, jste opravdu tak silný, jak vypadáte?"
"Ale jistě, Robine, budeme to mít rychle za sebou."
"Myslel jsem si, že musíte mít úžasné rozpětí křídel."
"To taky mám, Robine. Umíte si jistě představit, jak velký přísun kalorií potřebuji."
"Řekl bych, že asi zvládnete odnést mnohem víc, než jen třeba průměrného racka, ne?"
"Zvládl bych určitě mnohem víc, Robine. Abych řekl pravdu, jsem známý tím, že sem tam nějakého racka i spořádám."
"To já vím. Nedávno jste snědl otce jednoho našeho kamaráda."
"Ujišťuji vás, že jsem si na něm velice pochutnal, Robine. Co vás ale vede k tomu, že tady se mnou tak lehkomyslně probíráte mé schopnosti?"
"Norrisi, už jste slyšel o maltézském sokolovi?"
"To teda ne," odpověděl, ale bylo vidět, že ho to zaujalo. "A byli bychom do páru? Třeba bydlí někde tady?"
"To zrovna ne, ale vím, kde bydlí."
"Musíte mě tam dostat, Robine!" škemral pták. "Za odměnu vás nesním. Nemáte ani potuchy, jak je v dnešní době těžké najít vhodnou sokolí partnerku."
"Samozřejmě že vás tam doprovodím, Norrisi. Právě proto jsem tady."
"Robine, vy jste ten nejskvělejší holub, jakého znám. Opravdu úžasný."
"Děkuji, Norrisi. Ale já jsem člověk, a ne holub."
Norris se na mě pozorně zadíval. "V každém případě se ale holubovi velice podobáte, Robine. Umolousaný, opelichaný holub s podivně načervenalým peřím. Ale já vím - podle vzhledu nelze soudit. To je zvláštní, ale ještě nikdy jsem člověka nejedl, přestože mě to už párkrát taky napadlo."

***

"Norrisi, maltézský sokol je uvnitř v tom krámě."

Z mého obrovitého společníka stoupaly obláčky páry, zatímco z oblohy pořád ještě proudem tekla ledová sprcha. Seděli jsme na stožáru naproti mazaně utajenému knihkupectví Joela Caira. Přes rozbitou výkladní skříň byla necitlivě přitlučená dřevěná deska.
"Tak ona je uvnitř, říkáte? A copak tam asi dělá?"
"Drží ji tam uvězněnou, Norrisi."
"Ale to je příšerné, Robine. Toho člověka, který má na svědomí takovou nehoráznost, zcela určitě sním. Jak se dostaneme dovnitř?"
"Tak mě napadlo, že byste mohl vzít támhletu uvolněnou cihlu a mrsknout ji do skleněných dveří."
"Skvělý plán, Robine."
"Má to jeden háček, Norrisi. Uvnitř může být kočka."
"Tak kočka, říkáte," zaváhal. "A jak je velká?"
"No dost. A pěkně divoká. Říkají ji Pinkerton."
"Tak zbaštím i Pinkertona. Vždycky jsem si přál zkusit jednou i kočku. Podělím se o ni s Maltézankou. Myslím, že by to na ni jako milá pozornost mohlo zabrat."
"Nejsem si jist, jestli budeme mít dost času na oběd, Norrisi. Budeme muset vzít roha."
"No dobře, Robine. Pro kočku se můžeme vrátit kdykoli později."
Ukázalo se, přesně jak jsem očekával, že cihla má stejně ničivou průraznost jako Kennyho zcizený platýs. Joel Cairo s výkřikem seskočil ze svého štorklete, zatímco já jsem vítězoslavně vplul dovnitř dírou ve skle. Vzápětí střemhlav zaútočil Norris a zdálo se, jako by jeho široká křídla vyplnila celý potemnělý prostor úzkého krámu.
"Do prdele," zaječel Joel Cairo a schovával se pod pultem. Ve zlostném Pinkertonově pohledu se objevil úžas, hrůza mu zelektrizovala svaly a mohutným skokem se odrazil od pultu, až se papíry a knihy rozlétly do všech stran.
"Dám si tě k obědu, kočičko," výsměšně procedil Norris mezi zuby.
"Robine, kde je moje milovaná Maltézanka?"
"Přímo před zobákem!" zvolal jsem. "Na polici!"
"Už ji vidím, Robine. Ale co to? Ona se nehýbe!"
"Žádné strachy, Norrisi! Oni ji asi zabalili. Budeme ji muset odnést."
"Dovolte, slečno," řekl Norris a jemně uchopil sošku do svých obrovitánských pařátů. Slétl z police, ale zřítil se k zemi, přičemž těžká so-

cha dopadla přímo na lebku skrčeného Joela Caira. Ten zaúpěl a odporoučel se na linoleum. Po jeho kočce ani vidu ani slechu.
"Panebože, Robine, já ji asi zabil!"
"Řekl bych, že ne, Norrisi."
"Musíme ji dostat z té kovové kazajky, Robine."
"Na to teď není čas, Norrisi. Za chvíli tu budou lidé. Budeme ji muset odnést tak, jak je."
Norris zhluboka dýchal, pak se na mě úzkostně zahleděl a nejistě postrčil sochu zobákem. Cairo zanaříkal. Norris se obrátil a zlostně ho štípl do stehna. Začal jsem Joela Caira klovat do popelavě bledého krku.
"Robine, budu si tady muset odložit zbytečný náklad."
Sokol poodstoupil a na jeden zátah vyklopil na vyleštěně hnědé polobotky Joela Caira obsah svého žaludku - několik natrávených ptáků, nejspíš holubů. Jakmile to měl za sebou, říhl si a otřel zobák o Cairovo hnědé tvídové sako. "Doufám, že jsem vás tím příliš neznechutil, Robine."
"Ani ne, vypadá to docela lákavě, zvláště pak ty slizké červené kousky. Teď už Maltézanku unesete?"
Norris uchopil černou sošku, roztáhl svá obrovská křídla, prudce sebou škubl, napnul svaly, zaklel, znovu zatřepetal křídly, vznesl se uličkou mezi knihami a vylétl rozbitými dveřmi s cenným nákladem v pařátech. Ta zbabělá kočka se ani neukázala. Následoval jsem Norrise, když se svou novou láskou pracně vzlétl k mokrému šedému nebi.
"Skvělé, Norrisi!" volal jsem za ním. "Jde vám to jako po másle."
"Panebože!" procedil utrmácený sokol přes sevřený zobák. "Co všechno musí jeden snášet, jen aby si v tomto městě sehnal nějakou ženskou."

***

"Robine," řekla Darla, "mohl bys na slovíčko?"
"Jo, Robine. Všichni bychom si s tebou chtěli něco vyjasnit," přidal se Petřík.

"Samozřejmě," odpověděl jsem. "Norrisi, nemohl byste odložit Maltézanku támhle pod nosník toho billboardu? Tam na ni nebude pršet."
"Dobře, Robine," odpověděl. "Ale neměli bychom se pokusit dostat ji z té zatracené kovové kazajky? Co když nám začne rezavět?"
"Hned to bude, Norrisi. Přátelé si se mnou chtějí popovídat."
Následoval jsem je do našeho billboardového útulku.
"Robine, proč jsi sem přivedl toho sokola?" chtěla vědět Darla.
"Je opilý," opáčila Blanka. "Opilý a vůbec neví, co dělá!"
"To teda nejsem," odvětil jsem klidně. "Norris mi dal své slovo, že nikoho z nás nesní. Je náhodou velice milý. Pomohl mi dostat se do krámu Joela Caira a získat maltézského sokola."
"Co ses tak najednou dal na sbírání uměleckých předmětů?" opáčil Petřík.
"Já vám to vysvětlím," odpověděl jsem. "Hledáme přece Sama Spadea, je to tak?"
"Jo," řekl Petřík.
"No dobře, a co hledá Sam Spade?" zeptal jsem se.
"To je snadné," řekl Gadžo. "Nádhernou a tajemnou Brigid O´Shaughnessyovou."
"Hm, správně," pochválil jsem ho. "Ale také je na stopě maltézskému sokolovi. A teď je tato vzácná a drahocenná soška naším majetkem. Takže místo toho, abychom se namáhali s hledáním Sama Spadea, bude nyní hledat on nás. A jakmile nám jednou bude tenhle skvělý detektiv na stopě, pak nepochybuji o tom, že se sním co nevidět setkáme."
"Úžasné," řekl Petřík. "Naprosto úžasné."
"Velice důmyslné," souhlasila Darla. "Ale nějak mi nejde do hlavy jedna věc. Ta soška byla v obyčejném krámě všem na očích, ne? Proč si ji tam ten tvůj Sam Spade už dávno nenašel?"
"To máš tak," vysvětloval jsem. "Detektivové přece nemají čas na čtení. Vedou příliš bohatý společenský život."
"A co Kenny?" zeptal se Gadžo. "Ten se zbřídí, až toho sokola uvidí."
"Budeme ho muset přesvědčit, aby mu odpustil a na všechno zapomněl," odpověděl jsem. "Norris mě ujistil, že je ochoten se tomu nešťastnému chlapci omluvit. Kde je vůbec Kenny?"

"Letěl mámě sehnat nějaká vajíčka," řekl Gadžo. "Pokaždé, když prší, dostane totiž strašnou chuť na ztracená vejce. Pan Dulka a Štísko se rozhodli, že se sním trochu provětrají."
Přerušily nás zvuky zoufalého boje, jež přicházely odněkud zvenku. Vrhli jsme se ke vchodu. Dámy zaječely. Blanka a Julie upadly do hlubokých mdlob.
Norris vzhlédl od opeřence, kterého si právě dával k obědu. "Ahojte," řekl. "Z té dnešní námahy mi pořádně vyhládlo. Nedáte si taky?"
Sokol k nám přistrčil svůj oběd. Byl to náš nebohý spoluklecník Valda.

Kapitola 15

Poté co byly uloženy ostatky (slavnostně jsme je uložili k věčnému odpočinku do nedalekého kontejneru), svolal Darla do našeho billboardového bunkru schůzi.
"Všichni jsme touto tragédií otřeseni," řekla, "ale jsou zde jisté záležitosti běžného života, jež je zapotřebí urychleně vyřešit."
"Vidím pouze jediný způsob řešení," řeklo Štísko. "Robin se musí zachovat čestně a oženit se s Valdovou vodovou."
Darla překvapeně vydechla. "no, já bych to až tak dramaticky neviděla, Štísko. Myslím, že o ubohou Fifinku a její mladé se můžeme postarat všichni společně. Určitě nezůstane opuštěná a bez pomoci."
"Robin sem toho sokola přivedl," trval na svém papoušek. "Je tudíž za tu tragédii zodpovědný, a tudíž se musí s Fifi oženit."
"To je naprostý nesmysl," řekl Gadžo. "Robin si přece žádnou Fifi vzít nemůže. Vždyť ona je holub. A Valda byl beztak snědën jen z poloviny. Norris toho nechal, když jsme mu řekli, o koho jde."
"Štísko mé pravdu," řekl jsem. "je to moje vina, že Valda umřel. Musím to nějak napravit. Musím se vzdát všech svých snů a nadějí, oženit se s Fifi a žít s ní v nekuřácké maringotce společně s dvěma ptáčaty, která vyžadují neustálou péči."
"To je otrava," pronesla Blanka. "Všechno to vraždění, handrkování se a vynucené sňatky. Nebyl život v kleci přece jen jednodušší?"

"Já toho nelituju," řekla tiše Julie. "Milovala jsem Valdu a teď, když je mrtvý, budu navždy uchovávat v srdci vzpomínku na těch pár dnů, jež jsme spolu strávili."
"Julie má pravdu," připojila se Darla. "Nemůžeme žít s emocemi uzavřenými do klece."
"Emoce jsou tu od toho, aby poskytovali alibi pro neomluvitelné chování," řeklo Štísko. "Robin se musí s Fifi oženit. Čím dřív, tím líp."
"A tak proč si ji nevezmeš ty sám, ty náš malý rozumbrado?" navrhl Gadžo.
Štísko pokrčilo rameny. "Já bohužel v žádném případě nemůžu. Pan Dulka říká, že jsem obzvlášť komplikovaný případ. A navíc, vždyť je to holub. Ptáci mého společenského postavení si přece holuby neberou."

***

"Kdo je to?" zeptal se sokol.
"To jsem já, Robin,"
"Ahoj, Robine. Ještě jednou se omlouvám za to nedorozumění, ke kterému došlo v případ tvého kamaráda. Rozhodl jsem se, že už nikdy nesním jediného holuba - a abych pravdu řekl, ani žádného racka. Mladému Kennymu jsem se už omluvil. S ohledem na to, co se vlastně stalo, byl celkem rozumný. Od nynějška pro mě padají v úvahu jen kočky."
"Cením si tvých dietních obětí, Norrisi. Akorát že Valda nebyl holub. Byl to člověk."
"To je ale divné. Chutnal úplně stejně jako holub, jen měl trochu škvárovité plíce, gumová játra a celkově hrozně smrděl kouřem. Obávám se, že tvůj přítel se netěšil extra dobrému zdraví."
"Ale běž, Norrisi. My jsme přece všichni na vrcholu života. Jak se daří Maltézance?"
Norris si poposedl blíž ke své kovové milence, zaklíněné pod ocelový nosník billboardu. "Zdá se mi, že začíná být přítulnější. Už aby se co nejdřív dostala z toho neprodyšného pouzdra."
"Určitě jí v něm není špatně Norrisi. Nejspíš ji chrání před chladem."

"To je ale dneska hrozná noc, co? Hele, ten ukecanej papoušek mi říkal, že prý se budeš ženit."
"Možná že ano. Darla a Blanka to odešly řešit s Valdovou vdovou."
"Tak sňatek, jo? To ale není jen tak. Jde o velice důležitý krok."
"Já vím." Vzpomněl jsem si na Maryannu ztracenou v tom nekonečném moři blikajících světel. Zdalipak by byla zdrcena, kdyby jí oznámil, že jsem se zřekl naší lásky a vzal si jinou?"
"Myslíš, že si mne někdy Maltézanka vezme?"
"To nevím, Norrisi. Ale nerad bych v tobě vzbuzoval klamné naděje."
"A proč to?" zeptal se uraženě. "Je snad se mnou něco v nepořádku?"
"Ne, to ne, Norrisi. Jsi úžasný pták, ale možná že ... Maltézanka prostě není na vdavky."
"Já vím. Moc toho nenamluví. Ale jistým způsobem je tou svou odtažitostí přece jen velmi přitažlivá. Rád bych ti poděkoval, žes nás dal dohromady, Robine. Ani nevíš, co to pro mně znamená."
"To nic, Norrisi. Chceš snad říct, že tady ve městě už žádný jiný sokol není?"
"Pokud vím, tak ne. Ale vůbec tomu nerozumím. Když je v tomhle městě taková obrovský zásoba holubů, dalo by se čekat, že se to tu bude hemžit krásnými, dobře živenými sokoly a sokolkami."
"Tak jo, pane Norris," volal Kenny, když se k nám snášel. "Jdeme."
"A kampak vy dva máte namířeno?" zeptal jsem se.
"Jdeme sehnat trochu sherry," odpověděl Kenny. "Já vyhmátnu ty malý flašky a pan Norris půjde po těch velkých."
"Dejte na sebe pozor," řekl jsem. "A co kdybyste se někde poohlédli po sáčku křupavých škvarků? Že prý jsou velice chutné."
"Máš je mít, Robine."

***

Pohřební hostina za Valdu byla úžasná, alespoň ty momenty,na něž si pamatuji. Víno teklo proudem jako koupelová voda. Rozkřoupali jsme obrovské množství voňavých škvarků. A pozdě v noci se pár podnapilých flamendrů dokonce rozšouplo natolik, že jsme ochutnali i ždibec

právě chycené kočky. Nebyla špatná, pokud ovšem člověku nevadily ty chlupaté kousky.
Petřík zvládl manipulaci se zapalovačem, který mu přinesl Kenny, takže nyní je schopen si kdykoliv vytáhnout cigáro z kartonu rotšildek, který sehnal Norris, a zapálit si. Konečně tedy nemusíme přepadávat chodce dole na ulici, když dostaneme chuť na cigáro. Rozsáhlá kampaň v novinách ostatně stejně vedla k tomu, že prvek překvapení přestal působit.
Byl jsem nesmírně potěšen, že se krádež maltézského sokola dostala na první stránku ranního vydání. Dospěl jsem k závěru, že pokud pan Spade čte noviny, pak již určitě tuto horkou stopu chytil. Jen doufám, že nebyl včera na flámu jako my a kvůli střepu v hlavě nezmeškal ranní vydání.
Musím se přiznat, že ani moje třeštící hlava mi nemohla zabránit v tom, abych s největší pozorností nenaslouchal Gadžovu předčítaní senzačních zpráv z novin. JSem nesmírně rád, že Joel Cairo byl s mnoha četnými zlomeninami převezen do nemocnice. Jeho stav je velice vážný, ale stabilizovaný. Mrzí mě, že na doktora Milbrenea jsou podány další žaloby. Sám starosta je znepokojen skutečností, že nálety na obchody s lihovinami eskalují a jsou do nich zapojeni i velcí ptáci, a tak svolává mimořádné zasedání zodpovědných úředníků, ať už se tím myslí cokoli. Neumím si představit, že by tenhle povyk unikl pozornosti pana Spadea, přestože chápu, že je zřejmě velice zaneprázdněn záhadným Brigidiným zmizením.

***

Po snídani vyškubl Norris s Kennym domek ze stožáru u přístaviště, přenesli ho i s jeho obyvateli sem a umístili nahoru na strojovnu billboardu. Máme se všichni střídat v krmení malého Valdy juniora a holčičky Iny, zatímco Fifi se rozhoduje, který z nás bude mít tu čest stát se druhým manželem. Petřík s Gadžem se snaží podvádět a předstírají, že na ženění jsou ještě horší materiál, než je tomu ve skutečnosti. Před chvilkou jsem musel vyhubovat Gadža kvůli tomu, že přehání své kulhání, což ostře popřel.

Nejspíš je to tím obrovským zármutkem, ale Valdova vdova je právě teď uprostřed nejintenzivnějšího pelichání, jaké jsem kdy viděl - tem pták je téměř holý. Snažím se ne ni být co nejpříjemnější, ale přál bych si, aby se k Julii nechovala tak přezíravě. To přece není Juliina chyba, že milovaly téhož muže. Ať tak či onak, Julie je přece jen člověk, a když se to vezme kolem a kolem, potkala ho přece jako první. Od rána do večera cpeme jídlo do rozevřených zobáčků Fifinčiných holoubátek, a oni přesto řvou, že chtějí víc. Jsou celá růžová, uvřeštěná a neuvěřitelně ošklivá, posetá vlhkým, ještě pořádně nenarostlým peřím. Vůbec se nepodobají mírným, upraveným dětičkám, které paní Milbreneová jednou za čas přinesla do laboratoře.

***

Zatímco jsem ze střechy netrpělivě vyhlížel Sama Spadea, pan Dulka si udělal přestávku v odpoledním terapeutickém sezení se Štískem.
"Jakpak se daří našemu pacientovi?" zeptal jsem se.
"Je to velice zajímavý případ, Robine. Opravdu nesmírně zajímavý."
"Petřík přijímá sázky, do jakého pohlaví se Štísko nakonec vrtne."
"Ano, slyšel jsem o tom."
"Už jste dospěli k nějakému předběžnému závěru?" zeptal jsem se.
"Tyhle záležitosti vyžadují svůj čas, Robine. Jakýkoli unáhlený závěr by mohl být ve svých důsledcích velice traumatizující, kdyby se později ukázalo, že šlo o omyl. Obávám se, že terapeut i pacient jsou tam trochu bezradní v otázkách určení pohlaví u papoušků, stejně jako jsou nezkušení, co se týče páření."
"Pro mě je to taky trochu záhada," přiznal jsem se. "mám na mysli to páření. Chtěl jsem probrat celou tu záležitost s Valdou. Přece jen měl v tomto ohledu jisté zkušenosti, alespoň pokud šlo o holuby."
"Ano, byl by býval velmi cenným zdrojem informací. Máme sice k dispozici objektivní popis Františčina bouřlivého milostného života, ale nejsem si jist, nakolik jsou tyto skutečnosti aplikovatelné na papoušky - anebo na lidi jako takové."
"Ani Kenny a Norris nám příliš nepomůžou."

"To tedy ne. Zdá se, že u sokola vznikla obsedantní náklonnost ke kusu natřeného kovu. Je to jistě i tím, že intelektuální hlubiny nejsou zrovna tím nejcharakterističtějším rysem velkých ptáků."
"Je velice osamělý, pane Dulko. Je obtížné vést milostný život, když jste sokol."
"Máte pravdu. Když se tak dívám na ptačí populaci velkoměsta, musím dospět k závěru, že největší rozmnožovací schopnosti mají holubi."
"Někdy bych si dokonce přál, abych byl holubem, pane Dulko. Není se mnou něco v nepořádku?"
"Nemuselo by být, Robine. Mohlo by to být předzvěstí zdravého obratu. Byl by to velice povzbudivý signál."

***

Julie nás všechny šokovala. Po večeři se jí udělalo zle, šla si dovnitř trochu odpočinout, pak ucítila ostrou bodavou bolest a snesla vejce. Darla a Blanka musely narychlo postavit improvizované hnízdo ze starých novinových výstřižků o holubích zabijácích, aby bylo vejce v teple. Nyní na něm sedí Julie ve stavu neuvěřitelné blaženosti. Jak si Petřík neodpustil poznamenat, Valda nás i nadále bude soužit svými pohrobky.
Nejsem sice expert, ale Juliino vejce se mi zdá přímo obří. Vyplknout něco podobného vyžaduje odpovídající velikost otvoru v těle. Doufám, že Juliiny vnitřnosti jsou na něco takového stavěné. Co kdyby si náhodou kýchla, a vypadla z ní ledvina, případně obě?

Další znepokojivý vývoj událostí. Po dobu Juliina těhotenství Darla zakázala uvnitř kouřit. Všichni muži (plus Štísko) se tedy dnes večer u velké pyramidy sešli ke strategické poradě, co dál. Před odchodem jsem Norrise obtěžkal plynovým zapalovačem, balíčkem koudelek a zbytky sherry. Po cestě se Kenny stavil pro platýse a sáček čerstvých vepřových škvarků.

"No to je balada," nechal se slyšet Norris, když mu mohutným tělem províval teple smyslný mechanický vítr. "Budu sem muset přivést Maltézanku. Určitě ji to rozehřeje."
Štísko se rozhihňalo pod velikým škvarkem, jimž se právě živilo.
"Řekl jsem něco legračního?" vyzvídal sokol.
"Tyhle škvarky jsou děsná lahůdka," snažil jsem se rychle stočit hovor jinam. "Jsem rád, že nemám povahu náchylnou k získání závislosti. Brzy bych se bez nich určitě nemohl obejít."
Štísko se rozhodlo, že si nedá pokoj a znovu se rozhihňalo. "Láska je nejen slepá," pokračovalo, "ale dokonce přímo halucinogenní."
"Co tím chcete říct?" zahřímal Norris.
Kenny ostražitě zvedl hlavu od pitvaného platýse. Gadžo a Petřík přestali bafat a nenápadně se odsunuli na druhou stranu roštu. S naléhavou prosbou v očích jsem se otočil k panu Dulkovi, ale on jen bezradně pokrčil rameny.
"Víš, Norrisi," napadlo mě v poslední chvíli, "Štísko je jen trochu vynervované, to je všechno. Je napětím celé bez sebe, protože mu právě chci vyjevit, jakého je vlastně pohlaví."
Štísko vykouklo zpod napůl nedojedeného škvarku. "Opravdu? Tak už mě, Robine, nanapínej. Co já teda k čertu jsem?"
"Jsem velmi šťastný, že ti mohu oznámit, že jsi holka," řekl jsem mu.
"Je to pravda, pane Dulko?" chtělo vědět Štísko.
"Nezbývá mi, než s tímto závěrem souhlasit, přestože mi není jasné, jak k němu Robin dopěl."
"Hura, já jsem tedy žena!" rozzářila se Štísková. "Můžu snášet vejce. Můžu mít děti. Mohu týrat bezbranné muže. Při té příležitosti mě napadá, jestli už jste na večer zadaný, pane Dulko."
"Už to tak vypadá," odpověděl otráveně.
"Sakra," řekl Gadžo," Dlužím Petříkovi šest cigaret."
"Věděl jsem, že Štísko je ženská," odpověděl Petřík. "Žádný rozumný muž totiž nebyl nikdy schopen odhadnout, co řekne v příští větě."
"Tak přesně takhle jsem uvažoval i já," zněla moje odpověď.
"napadla mě skvělá myšlenka," řekl Morris. "Vrátím se teď pro Maltézanku a dáme si rande ve čtyřech. Co vy na to?"
"Spíš bych řekla, že ne drahý Noráčku," zašveholila Štísková.
"A proč ne?"

"Františka a já máme své zásady," vysvětlovala papouščí slečna. "Na první schůzce si nikoho k tělu moc blízko nepouštíme."

Kapitola 16

Dnes ráno před snídaní se objevila neočekávaná návštěva. Otevřel se poklop ve štěrkové střeše a z něj se vyklubala naše dobrá víla s velkou igelitovou kabelou v ruce a zasmušilým výrazem v tváři.
"Musíte zmizet, moji milovaní ptáčci!" zvolal. "A to okamžitě! Městská rada dospěla ke strašnému rozhodnutí. Vaše protesty tady nikdo nepochopil. Máte být chyceni a čeká vás eutanázie!"
"Hej, Petříku," řekl Gadžo ospale. "Co to je eutanázie?"
"Eutanázie, eutanázie," opakoval Petřík. "já to slovo znám, ale bohužel si teď momentálně jeho význam nemohu vybavit."
"Pozorně sleduji vaše počínání," pokračovala našel laskavá patronka, vytáhla z igelitky balíček Prvotřídního holubího zobu a velkoryse nám odsypala pořádnou hromadu do velké prázdné konzervy. "obávám se, že vaše kroky sleduje i policie. Ale, ale, máme tu i sokola stěhovavého. Jaká krása, tenhle ušlechtilý pták. Myslím, že je úžasné, že jste se takhle skamarádili. Chápu, že je to tady pro vás pohodlné, ale nejste tu v bezpečí. Doufám, že rozumíte tomu, co říkám. Tady máte vydatnou snídani, ale až se najíte, pryč! Není času nazbyt! Už půjdu, protože se mě někteří z vás asi bojí. Ať se vám daří, drahoušci! Kdybyste potřebovali pomoct, najděte si mě. Bývám většinu dne na té lavičce na náměstí. Mějte se dobře. Na shledanou!"
Zamávala nám a poslala vzduchem pár polibků, vsoukala se opět dovnitř a zatáhla za sebou poklop.
"Dal by si někdo holubí zob?" zeptal jsem se.
"Nejspíš budu muset," odpověděl Petřík. "Ale mám chuť na křupavé chipsy. Nebo třeba na šťavnatá kočičí jatýrka."
Všichni vegetariáni (s výjimkou Julie, která je zaneprázdněna sezením na vejci) se shlukli kolem konzervy a s vervou se pustili do zdravého zrní.

"Kam proboha půjdeme?" zeptala se Darla. "tak nerada opouštím tento prostorný domov."
"Najdeme něco lepšího," prohlásila Blanka. "Něco, kde je míň špíny a kde není tolik umaštěných strojů."
"Nikam nepůjdeme," řekl jsem.
"Ale, Robine, musíme přece odejít," protestovala Darla. "Vždyť jis slyšel, co ta paní povídala. Máme být všichni pochytáni."
"Musíme zůstat tady," trval jsem na svém. "Aspoň do té doby, než nás najde Sam Spade."
"Darla má pravdu, řekl Gadžo. "Je to tu příliš nebezpečné. Pan Spade nás bude zkrátka muset najít v našem novém bydlišti."
"Souhlasím s tím, že přesun, je to nejrozumnější řešení," řekl pan Dulka.
"Samozřejmě že se musíme přesunout jinak, drahý Ane," řekla Štísková, plně zaměstnaná vyloupáváním ptačího zobu. "Takové stěhování nahradí nudu toho již poznaného odkrýváním toho dosud nepoznaného. Tedy alespoň já - coby mladá samička v rozpuku - nemám naprosto v plánu strávit první den svého nového života kličkováním mezi nastraženými pastmi a prcháním před policisty. Panebože, doufám, že se u mě jako následek této stravy neprojeví žádné povahové vlastnosti holubů."
"Byly by ti jen ku prospěchu," přisadila si Fifi.
Obě dámy si vyměnili škaredé pohledy.
"Ale jak odstěhujeme Julii s vajíčkem?" zeptal jsem se.
"Jeden volný pokoj je přece v maringotce," řekla Darla. "Julie se může nastěhovat k Fifi."
"V žádném případě," odsekla Fifi. "S takovou špindírou se já o dům dělit nebudu."
"Ale, milá Fifi, bude to jen, než se přestěhujeme," řekla Darla. "Jen abychom vás všechny v klidu odstěhovali. Doufám, že Norris je dnes ráno při síle."
"Jako nikdy," odpověděl sokol. "Možná že změna vzduchu nám pomůže dostat Maltézanku z její ulity."
"Pokud ani to nepomůže, drahý Norku, můžeš ještě vždycky zkusit devadesátitunový hydraulický lis," řekla Štísková. "Tak mě napadá, že vím o jednou perfektním místě, kam se přesuneme. Všem se vám tam bude moc líbit. Je to tam plné skutečných bohémů."

***

Její výběr nového bydliště byl překvapivě rozumný a víc než vhodný. Přivedl nás k nízkým, nenápadným budovám postaveným v čistě funkčním stylu. V rohu jedné z nich se tyčila vysoká betonová věž s obrovským panelem, z něhož ne celé město blikala srdečná pozvánka k pozemských radovánkám. Stovky barevných žárovek se v pravidelných intervalech rozsvěcovaly a znázorňovaly nám tak dobře známou hnědou flašku, z níž tryskala jantarová tekutina do kulaté sklenice. Nad a pod tímto živým obrazem vytvářely postupně další žárovky písmenko po písmenku žlutý nápis: "Dopřejte si zlaté opojení! Pijte Zlaté sherry!"
Všechny díry v pomalovaném kovovém plátu byly ucpány propletenci tlustých drátů, nejspíš proto, aby toulavým holubům zamezily v přístupu. Norris dráty snadno odstranil svými mohutnými paťáty. Do jedné z širších mezer pak spolu s Kennym nacpali maringotku zadní částí napřed tak, aby její rozhašteřené osazenstvo bylo sice chráněné před rozmary přírody, ale zároveň aby se mohlo kochat nádherným výhledem na město. Vzhledem k tomu, že Maltézanka byla příliš veliká, než aby se vešla do kteréhokoliv z otvorů, pracně ji opřeli o jednu z podpěr na vrcholku obrovského světelného štítu.
Úzký vnitřek reklamního monstra byl bludištěm tmavých katakomb, po stranách lemovaných dráty a příjemně vyhřívaných teplem z rozsvěcujících se žárovek. V pravidelných intervalech tam jako pobláznělé cikády cvakalo cosi, co Petřík identifikoval jako elektrická relé sloužící k rozsvěcování a zhasínání žárovek.
"Ty dráty se mi moc nelíbí," řekl Gadžo a nervózně pokulhával chodbičkou.
"Myslím,že žádné nebezpečí nehrozí," uklidňoval ho Petřík. "Jen je nesmíš hryzat."
"To ani nemám v plánu!" odpověděl Gadžo.
"Je to tady tak prostorné," rozplývala se Darla. "Blanka si tu může zařídit jesle, kluci zase kuřárnu. Vejde se se spížka a Štísková s panem

Dulkou tu mohou mít soukromí, stejně jako Fifi s ... s tím koho si vybere za partnera."
"Zdá se, že je to tady docela přijatelné i z hlediska obrany," usoudil jsem. "Jen doufám, že nás tady nahoře najde i pan Spade. Bude k tomu potřebovat obrovitánský žebřík."
"Tak s tím bych si starosti nedělala, Robine," řekla Darla. "Jsem si jista, že tvůj pan Spade určitě umí lítat."
"Máš pravdu," uznal jsem. "Když o tom tak přemýšlím, určitě umí i lítat."

***

K našemu velikému zklamání jsme v okolí ani při přepečlivém prohledávání nenašli důkaz o výrobě, stáčení či prodeji sherry.Když jsme zkoumali vnitřní dvůr lemovaný okny, jediné, nač jsme narazili, byli podivně oblečení lidé, kteří patlali olejové barvy na položené látkové dílce nebo upravovali mazlavou hlínu o neforemných hnědých tvarů. Nebylo vidět nikoho, kdo by si přihýbal sherry, ačkoliv, jak jsem si s ulehčením povšiml, pár jih dychtivě kouřilo.
"To musejí být ti bohémové, o kterých mluvila Štísková," ozval se Gadžo, když vedle mě přistál zdravou nohou napřed na sluncem zalité římse.
"Vypadají dost divoce," poznamenal Petřík, který svým typickým stylem padajícího meteoritu žuchl vedle nás. "Naštěstí se zdá, že žádný z nich o nás nejeví sebemenší zájem."
"Zato támhlety kontejnery vypadají docela lákavě," opáčil jsem. "Je tam spousta krabic od pizz a čínských česnekových specialit. Musíme se poohlédnout po nějakých obchodem s lihovinami, aby bylo co vybírat. Musíme si udělat zásoby Petříkovu svatbu."
Už je to tak: Fifi nám oznámila svou volbu.
"Trhni si nohou," zamumlal budoucí ženich sklíčeně.
"To mi připomnělo, Robine," řekl Gadžo. "Darla mě požádala, abych ti řekl, jestli bychom toho bílení kšeftů s alkoholem nemohli na čas nechat."
"A pročpak?" chtěl jsem vědět.

"Víš, zřejmě se domnívá, že naše nálety mají neblahý vliv na postoj úřadů. Asi má na mysli to, jak nás chtějí pochytat a cosi s tou eutanázií."
"Chlapi, ale pít a kouřit přece musíme," namítl jsem. "Jsme tím povinováni doktoru Milbreneovi. Musíme přece pokračovat v režimu, který nám zavedl. Chce to po nás věda."
"Přesně to jsem jí říkal," pokračoval Gadžo. "Navrhovala, že bychom možná mohli znovu zkusit to číslo s mambováním po barech."
"Copak můžeš mambovat s tou svojí protézou?" zeptal jsem se.
"Můžu se o to pokusit," řekl Gadžo.
"A kdyby nás náhodou při tom pokusu chytili nebo dokonce i zabili," přidal se Petřík, "aspoň bych nemusel volit mezi Scyllou a Charbdou dvou snoubenek."
Už je to tak: všechny nás to překvapilo, ale i Blanka začala na našeho přítele uplatňovat manželské nároky. Někteří z nás prostě mají štěstí.

***

Ukázalo se, že všechny bary v okolí - a ne že by jich bylo málo - jsou vůči mambujícím vyžírkám neuvěřitelně nepřátelské. Někde byla hudba tak hlasitá, že se nám okamžitě podlomila kolena, a museli jsme se stáhnout. V jiných se zase páry podivně oblečených bohémů raději oddávali společnému trdlování, než aby se namáhaly obdivovat naše taneční kreace. V jednom spoře osvětleném baru nás málem zašláply energetické bohémky ve vysokých kožených botách.
Přestože nás trápí vynucená abstinence, jsme sami se sebou docela spokojeni. Včera jsme zachránili život jednomu člověku. Došlo k tomu tak, že jsme se snažili u jedné z přístavních hrází sehnat nějakou tu cigaretu. Tam jsme si všimli muže - musel to být zřejmě nějaký zhrzený básním - jak se pokouší spáchat sebevraždu a vráží do svého zobáku dlouhý meč. Nejdřív jsme u vytržení pozorovali, jak si ten pomatený veršotepec zapaluje několik cigaret najednou a pojídá je. Ani jeden z těch otrlých čumilů, co se shromáždili kolem, nepodnikl sebemenší pokus zabránit této zbytečné tragédii. Museli jsme samozřejmě zasáhnout.

Pan Dulka vykřikl: "Dobrý muži, nedělejte to!" Pak nezapomněl dodat: "Podpořte andulky v jejich boji za rovnoprávnost!"
Štísková volala: "Musíte zůstat naživu, abyste mohl opět tvořit!" A dodala: "Nakupujte s rozumem: všímejte si visaček výrobců!"
Petřík a já jsme se mu střemhlav vrhli na hlavu, Kenny mu upustil nedojezeného platýse za límec košile a Norris se mu zezadu statečně zahryzl do kolen. Zoufalý básník upadl na chodník a mlátil kolem sebe. Několik čumilů mu přiběhlo na pomoc. Po heroickém úsilí se nám podařilo vyrvat mu meč z krku. Pak přijela sanitka a my jsme museli urychleně opustit scénu. Ani se nám nikdo nenamáhal poděkovat, ale nás to už nepřekvapuje. Začínáme si pomalu zvykat na kruté poměry ve velkoměstě.

***

"Další záporné ohlasy veřejnosti," povzdychla si Julie, když si při sezení na vejcích přečetla ranní vydání místních novin.
"Co říkají titulky?" zeptala se Darla.
"Holubí zabijáci napadli pouličního umělce," odpověděla Julie.
"Podtitulek pak pokračuje: ‚Oficiální místa ostře kritizují děsivé útoky z nebe.´"
"To jsou ale idioti," řekl Petřík a kouřil jednu z našich posledních kastrólek. "Zachránili jsme mu přece život."
"Tak tyhle ukrutnosti musí konečně přestat," prohlásila Blanka. "Až budeme svoji, tak končíš s veškerým pitím a kouřením."
"U mě to platí dvojnásob," připojila se Fifi.
Petřík se na mě podíval s nelíčeným zoufalstvím v oku a předal vajgla Gadžovi, který dychtivě zhluboka popotáhl.
"Píše se v tom článku něco o mně?" zeptala se Štísková.
"Nic tam nevidím," odpověděl Julie a četla dál. "Jen holubí zabijáci a násilnický racek se sokolem."
"Oni nemají sebemenší úctu k malým ptákům," stěžovala si Štísková. "To je tak nespravedlivé."
"Přece já si tě vážím, Štísková," řekl pan Dulka.

"Bohužel, drahý Ane," odpověděla. "Pořád ještě čekám, že budu moc odrazit tvé první nestoudné návrhy. Františka by tě touhle dobou už jemně práskla přes prsty a řekla: ‚Ale jdi ty!´"
"Františka pro tebe zřejmě není tím pravým vzorem," řekl pan Dulka.
"Asi ne," opáčila Štísková. "ty zřejmě čekáš, že ti tady sehraju roli frigidní Maltézanky, co?"
"To jsem nikdy neřek."
"Existuje jen jeden univerzální jazyk," poznamenala Štísková. "A tím je jednoznačná srozumitelnost nevyřčeného."

***

"Robine, všiml sis téhle chodby?" zeptala se Darla.
"Ani ne," odpověděl jsem, když jsem ji následoval spletitými prostorami vnitřku reklamy na sherry.
"Moc ráda sem chodím. Není tu ten hluk spínačů, všechny dráty jsou pěkně vedeny vrchem, a když se podíváš, jsou tu moc hezký okna, kterými je vidět ven. Můžeš odsud spatřit panoráma celého města."
Vykoukl jsem jednou z těch malých děr, jež tam evidentně byly vyvrtány kvůli snadnějšímu přístupu k vnitřním šroubům. "Opravdu moc krásný výhled, Darlo," řekl jsem. "Je tu ale trochu moc velký průvan."
"Není to zas tak hrozný, Robine. Kdyby mrzlo, mohli bychom okna překrýt papírem. Myslím, že by to byl hezký byteček."
"Velice hezký," souhlasil jsem. "Měli jsme štěstí, že nás sem Štísková přivedla."
"je to tu mnohem lepší než u toho billboardu, Robine. A je to tu jen na skok od otvoru ve střeše. Takže bude celkem snadné sem natahat materiál na stavbu hnízda."
"Máš pravdu, Darlo, jsme skoro na samém vrcholku panelu. Slyším Norrise, jak se šmajchluje s Maltézankou."
"Robine, ještě jsem ti to neřekla, ale myslím, že ses zachoval velice statečně, když ses tak sám vydal za tím sokolem. Mohl jsi snadno přijít o život."
"Bylo mi přece jasné, že potřebujeme výpomoc od největšího ptáka ve městě. A nakonec se z něho vyklubal docela dobrý kamarád."

"Skvělý, Robine. Měli jsme opravdu štěstí, že jsme se s ním seznámili. S ním i s Kennym, samozřejmě."
"Kenny je klasa."
"To jo. Zdá se, že Petřík se konečně míní usadit."
"Že by?" zeptal jsem se.
"Jistě. A Julie mi sdělila - samozřejmě jako tajemství jen mezi námi dvěma - že se jí docela zamlouvá náš přítel Gadžo."
"Opravdu, Darlo? No, vždyť jsou oba sečtělí, tak proč ne?"
"Jasně. Jen mě tak napadlo, Robine, jestli jsi už někdy uvažoval o to, že by ses také jednou usadil."
"Jak to myslíš?"
"No, něco jako založil si rodinu nebo tak nějak."
"Vlastně jsem se ti o tom ještě nikdy nezmínil, Darlo, ale jsem zamilovaný. A to už hodně dlouho."
"Skutečně, Robine?"
"Ano, Darlo. Jsem zamilovaný až po uši."
"Ach, Robine, to je víc, než jsem se nadála."
"Ano, vroucně miluji Maryannu."
"Koho?"
"Přece si vzpomínáš na Maryannu z naší laboratoře, ne? Často nám četla. To je přece ona, kdo nás seznámil s existencí pana Spadea."
"Ach tak. Tak tuhle osobu máš na mysli."
"To je další důvod, proč se musíme dostat zpátky do Berkeley, a to neprodleně. Strašně mi schází."
"No jo, ono to někdy trvá hodně dlouho ... aspoň pokud já vím."
"Darlo ,co je to za zvuky?"
"Taky to slyším, Robine. Co to může být?"
"Něco drhne o povrch panelu."
"Robine!" zavřeštěl nám nad hlavou Norris. "Maltézanka je v nebezpečí! Pojď honem!"
Vykoukl jsem jedním z otvorů v panelu. Ve výhledu na město nám nyní bránila síť z pevně uvázaných provazů.

Kapitola 17

"Jsme v pasti!" zavyl Petřík a rozběhl se hlavní chodbou. "Shora na nás hodili síť."
"Nechci zpátky k Františce!" zašvitořila Štísková a hopkala za Petříkem. "Odmítám být zavřená dnem i nocí v kleci a být jen pasivním pozorovatelem bohatého společenského života té namyšlené šmudly."
"Hele, já jsem si právě vzpomněl, co znamená ta eutanázie," pípl Petřík. "Je to usmrcení ze soucitu."
"Pozdě, ale přece," zavrčel jsem. "tak, Petříku, teď mazej sehnat ostatní. Ať to všechno naloží do maringotky. Dohlídni na to, aby se tam Julie odešla i s vajíčkem. Darlo, ty běž pomoct Petříkovi."
"Dobře, Robine," odpověděla.
"Štísková," řekl jsem, "nevíš, kde je Kenny?"
"Odletěl s pizzou ke své mámě, drahý Robinku. Mám pocit, že říkal, že je to její oblíbená ananasová se sardelovými očky."
"Sakra," řekl jsem a vydal se chodbou vzhůru. Prosmýkl jsem se otvorem na vrcholku panelu a našel jsem tam zoufalého sokola přitisknutého k betonovému sloupu. Vysoko nad námi se z otvoru ve věži vykláněly uniformované figury a zápasily se sítí, která těsně obepínala celý panel. Další muži v uniformách se vznášeli v podivném hlučícím zdvihadle, jež se podobalo obrovitánské včele, kterou drží ve vzduchu prudce rotující křídla.
"Tou sítí se neprokoušu!" volal Norris. "jsme uvězněni. Přivázali nás ke sloupu."
Zoufale jsem se rozhlédl kolem dokola. "Norrisi, budeš muset tu svou Maltézanku hodit dolů. Je to naše jediná naděje!"
"Cože?" nevěřil svým uším šokovaný sokol.
"Musíš s ní praštit dolů!" zařval jsem. "Možná se podaří, že tu svou vahou přetrhne."
"Ale Robine, protestoval sokol, "vždyť je to hrozně vysoko. Maltézanka rozhodně není ve stavu, že by mohla létat."
"Odhoď ji, ty blbej ptáku!" vyštěkla Štísková, která se z ničeho nic objevila za mnou. "Vždyť je to jen pitomá socha!"
Norris se na mě zahleděl s nevyřčenou otázkou očích. "Robine, že to není..."
"Už je to tak," řekl jsem. "Shoď ji dolů. Rychle!"
Norris zaváhal, pak uchopil sochu a vztekle ji převalil přes okraj. Padající postava ptáka drhla o povrch panelu, takže sklo žárovek se zača-

lo sypat a kolem lítaly jiskry. Těžký kus kovu dopadl na spodní část sítě a odrazem ho to vymrštilo zpět na reklamní panel. Popraskaly další žárovky. Muži na střeše se ze všech sil snažili síť udržet. Socha se párkrát zhoupla, poškrábala beton, síť se několikrát prověsila, ale nepraskla.
"Norrisi, zůstaň tady, dokud se nevrátím," přikázal jsem mu. "Snaž se, aby se ti chlapi moc nepřibližovali, ale ať se ti do sítě nezapletou křídla."
Zpitoměle přikývl. Seběhl jsem dolů chodbou zahnul ve špatném místě, ztratil se ve spleti uliček, zahnul na druhou stranu a nakonec jsem přece jen našel cestu k tunelu, který mě přivedl k maringotce.
"Gadžo," volal jsem. "Julie už je naložená?"
"Ano, Robine, i se svým vajíčkem. Pan Dulka je tam také a terapeuticky se snaží uklidnit Fifi a její maličké."
"Dobrá práce, Gadžo. Nevíš, kde je Petříkův zapalovač?"
"V maringotce, pod kočičími játry."
"Tak mi ho přines!" nařídil jsem. "A řekni ženským, aby vybalily všechny nedůležité potraviny."
"Jak to myslíš nedůležité? Pro koho?" chtěl vědět Gadžo.
"Teď není čas na hádky, Gadžo. Přines mi ten zapalovač."
"Robine!" zavolal Petřík, který pozoroval situaci dole na ulici otvorem přes oka sítě. "Přijel velký červený náklaďák a vyrojila se z něho banda chlapů. Něco tam dole dělají. Není mi tak úplně jasné co. No to snad ne! Vytahují žebřík a vysouvají ho. Je pěkně dlouhý."
Zarazil jsem se a zadíval se na Petříka. "nemyslíš, že by to mohl být pan Spade?"
Opětoval můj zpytavý pohled. "No...řekl bych, že nejspíš ne."
"Máš pravdu, Petříku, nejspíš ne."
"Tady je ten zapalovač, Robine," řekl Gadžo a tak ke mně spěchal, že málem zapomněl, že by měl kulhat.
Chňapl jsem zapalovač, přispěchal s ním k otvoru v panelu, škrtl a přidržel syčící plamen těsně u sítě. Z provazů se začalo kouřit - prskaly a čadily - ale odmítaly chytnout.
"Zatraceně, potřebujeme větší žár," řekl jsem.
"Hele, pusť mě k tomu," nabídl se Gadžo.
Otočil zobákem páčku na zapalovači až na doraz a z trysky vyšlehl mohutný plamen.

"To je ale fajrunk!" vydechl jsem.
"Víš, Robine," řekl Gadžo, "ty si to asi nepamatuješ, ale byls to ty, kdo tuto úžasnou vymoženost objevil."
Přiložil jsem plápolající oheň k síti. Provazy rychle chytly, začaly hořet černým začouzeným plamenem a ten se po jednotlivých lanech šířil všemi směry jako potopa. Postupoval jsem systematicky chodbou a v každém dostupném otvoru jsem zapaloval síť.
Zaslechli jsme, jako by se něco trhalo.
"Síť se konečně začíná uvolňovat!" volal Gadžo.
"A teď sólo pro Maltézanku!" vykřikl Petřík.
Z různých otvorů jsme pozorovali, jak se kovová socha uvolňuje z propálené sítě, několikrát se ve vzduchu obrátí a letí důstojným pádem k zemi. Jakmile černá kovová socha narazila plnou rychlostí na chodník a rozprskla se v salvě odražených úlomků, muži na červeném nákladňáku raději zalezli do bezpečí nákladního auta.
"Hurá!" sborově se zaradovali Petřík s Gadžem.
"Teď se, chlapi, připravte a jdeme pomoct s maringotkou," rozkázal jsem. "Já zatím skočím pro Norrise."
Našel jsem sokola a Štískovou schoulené za kovovým reklamním panelem. Kolem nich hustým kouřem dohořívaly zbytky sítě.
"Norrisi, budeš muset odnést maringotku sám," řekl jsem. "Pomůžeme ti, pokud nám budou síly stačit."
"Ty jsi mi lhal, Robine."
"Teď toho nech, Norrisi. Já ti to později vysvětlím. Musím se odsud dostat."
"Proč bych ti měl pomáhat?"
"Jsme přeci přátelé, ne? Moc nám na tobě záleží."
"Maltézanka je v čudu, Robine," pokračoval zpitoměle. "Je na cimprcampr."
"Nic si z toho nedělej, drahý Norku," řekla Štísková. "Vůbec nic necítila. Smiř se s tím jako chlap. Teď to tady rychle zabalíme, dřív než všichni skončíme jako položka ve statistice FBI."
"No dobře," odpověděl sokol. "Ale možná vás později všechny sežeru."
Když jsme se přiblížili ke kraji reklamního panelu, odpadl ze sloupu přímo nad naší hlavou kousek betonu.

"Schovejte se!" křikl jsem. Zatímco začaly padat s praskotem další kusy betonu, vecpali se Norris se Štískovou ke mně dovnitř. "Panebože, oni po nás střílejí!"
"Tady tou štěrbinou vidím ven," řekla Štísková. "Jsou to chlapi z létající mašiny. Mají pušky."
"Oni to myslí vážně," řekl jsem, když mi hořící kousek sítě propálil peří až na kůži.
"Tak teď mě fakt naštvali," zahřímal Norris. "tohle si někdo pěkně odskáče."
Kolem nás svištěly další a další kulky, ale náhle se pravidelný rytmus rotujících lopatek změnil a stroj poodlétl stranou.
"To je Kenny!" křičela Štísková. "Právě vlétl dovnitř a upustil kousek studené pizzy přímo do obličeje toho chlapa u řízení.

Kapitola 18

"To myslíte vážně, že jako zůstaneme tady?" zeptala se Blanka a rozmrzele se rozhlížela kolem sebe. "Alespoň já za sebe nemám v plánu začínat svůj manželský život kdesi na borovici."
"Co zase máš s tím manželským životem?" hudroval Petřík.
"Je to jen na čas," vysvětloval jsem. "Kenny slíbil, že tady v okolí najde něco vhodnějšího. Zatím budeme muset vzít zavděk tímhle úkrytem. Myslím, že jsme se tady nahoře pěkně zašili - dokonce i Norris a maringotka jsou skvěle maskovaní."
Abychom unikli těm chlapům s puškami, museli jsme urazit značný kus cesty na západ až k hustému stromoví uprostřed rozsáhlé zelené plochy, kterou Darla odhadla na park. Pod námi z úbočí kopce zurčí nenápadný potůček, ideální místo ke koupání.
"Neunikla jsem z Františčiny klece proto, abych strávila zbytek života jako venkovský balík," prohlásila Štísková. "Panebože, na tomhle stromě je spousta brouků."
"Vždyť jsou to jen malí chlupatí chudáčci," řekla Darla. "Robin má pravdu. Musíme to tady zatím nějak vydržet a nestěžovat si."

Fifi roztáhla žluté závěsy a otevřelo okno do ložnice. "Ať někdo co nejrychleji vyžene z maringotky tuhle rozvracečku spořádaných domovů, jinak svý děti nakrmím tím jejím zparchantělým vejcem."
"Hned se do toho pustíme," řekla Darla ochotně. "Postavíme Julii hezoučké hnízdo. Robine, nechtěl bys nám pomoct?"
"Asi bych měl," zamručel jsem unaveně. Křídla mi samým vysílením ztěžkla, popáleniny mě palčivě bolely a ke všemu jsem si ještě zoufale potřeboval zapálit cigaretu a něčeho se napít. Ze všeho nejvíc mě trápilo, jak nás tady nahoře může pan Spade najít. Bude se ještě namáhat hledat nás, teď když je maltézský sokol zničený? Ještě nikdy během těch mnoha týdnu života bez domova jsem necítil takové zoufalství jako teď.
Gadžo se protáhl hustým větvovím. "Hele, klucí, mrkněte se na tohodle vajgla, co jsem právě ukořistil! Je hrozně divnej."

***

Stavění hnízda. Vskutku dokonalá ukázka architektonického umění. Posbíráte tu větvičku, támhle kus špagátu, někdy i trochu měkkého chmýří z vlastního pdolku. Nenápadně oberete svého místního sokola o několik per, pak to dáte všechno na hromadu, propletete, pohňácáte. Úžasné. PAk si dáte šluka z Gadžovy jedinečné cigarety. To je ale síla. Zahloubáte se nad svou tristní existencí. A dlší větvičky! Další chomáče peří! Stavíte hnízdo které vydrží aspoň tisíc let. Hnízdo přetékající plodností. Hnízdo, jež zasvětíte plodům svých roztoužených genů. Náhle zpozorníte a zaposloucháte se do hudby vlastníc střev. A proč se vlastně spokojit jen s obyčejným hnízdem? Proč nepostavit hned celou katedrálu z proutí? Nebo amfiteátr z prachového peří. Obrovité velkoměsto ze sutě?
"To je ale nádhera, jedním slovem nádhera," vydechl Petřík, když poodstoupil, aby se pokochal naší zručností.
"Je to obětní oltář zasvěcený Matce Zemi," prohlásil Gadžo a tiše se rozplakal.
"Vypadá to jako chomáč plevele, který sem přivál vítr ze strnišť," poznamenala Blanka.

"Myslím,že docela ujde," opáčila Darla. "Trošku ho sem tam upravíme. V každém případě je pěkně velké a dlouho vydrží."
Totéž se bohužel nedalo říct o Gadžově kouzelné cigaretě. Rozplynula se v naprosté nic jako nějaký prchavý přelud.

***

Tahle noc nebyla zrovna příjemná. Chlupatých hnědých brouků bylo čím dál víc a padla na nás hustá a mrazivá mlha. Jistý problém představuje Norris, který upadl do stavu hluboké deprese. Je to pro nás poněkud nervující žít v bezprostřední blízkosti nerudného a zasmušilého sokola. Trucoval celé dlouhé hodiny poté, co mu Darla tím nejohleduplnějším způsobem, jakého byla schopna, navrhla, aby se z našeho stromu nevzdaloval dřív, než padne bezpečná tma. Potom přitáhl a sežral zapáchající černobílou kočku. Odmítl se o ni s námi podělit a nabručeně to komentoval, že můžeme být rádi, že dnes nepovečeří holuby. Takže přestože jsme byli kromobyčejně vyhladovělí, museli jsme vzít zavděk žluklými sušenkami, které našel Kenny kontejneru za čínskou restaurací. Uvnitř té mé byl papírek s věštbou: "Budete žít v neskonalé nádheře a přepychu." Připadlo mi to značně ironické, když jsem se tak chvěl zimou na zavlhlé větvi borovice a z peří si vytahoval odporné brouky.
Zpravodajství, jež přinesly druhý den ranní noviny, se nedá nazvat jinak než senzacechtivé. Přes celou první stranu se černal obrovský titulek: "Holubí zabijáci unikají nastraženým policejním sítím i kulkám." Nadpis sloupku po straně oznamoval: "Mohutná kanonáda poškodila kulturní památku."
Zdá se, že nás útulný panel nebyla obyčejná reklamní záležitost, ale jakási národní pamětihodnost. A já myslel, že se jednalo jen o reklamu na chlast. Vedle fotografie rozstříleného panelu byla nepříliš lichotivá podobizna utrápených obětí útoku - tedy nás.
"Hm," řekl Petřík, když studoval kresbu policejního umělce, "Gadžův kolík mají na špatné noze. A kdo má být tahle odporně obézní postava?"
"To jsi přece ty," odpověděl Gadžo. "A docela se sobě podobáš."

Město se rozhodlo k bezprecentnímu gestu, jež lze jen těžko označit za "výraz tolerance k výstředním lidem": vypsalo za nás odměnu deset tisíc dolarů - ať už živé, nebo mrtvé.
"Oni nás chtěli i mrtvé?" nemohl se z toho vzpamatovat pan Dulka.
"To se mi zdá poněkud nemístné!"
"Můj sexuální život je mrtvý už teď," přisolila si Štísková.
"Kdyby nic jiného, přece jen těm lidem děláte dobrý skutek, když jim odebíráte ty jedovaté předměty," nechal se slyšet Julie ze svého rozčepýřeného hnízda, které už dávno nebylo předmětem neskrývané pýchy jeho stavitelů.
Článek v novinách taktéž citovat pilota policejní helikoptéry (toho létajícího stroje), který tvrdil, že nebude mít pokoje, dokud nedostane před soud toho zlotřilého racka, jenž ho napadl.
"Ale on si přece sám začal, když na nás střílel," ozval se Kenny a ze všech sil bafal z cigarety, kterou uzmul ve stejné zapadlé uličce, odkud pocházelo Gadžovo kouzelné žváro. Pak je podal Gadžovi.
"Sakra, je to zas jen vobyčejná rotšmejdka," stěžoval si Gadžo. "Kenny, máš ji vůbec vod toho mladíka v černejch hadrech s dlouhým peřím na hlavě?"
"Jo,Gadžo. Přesně jaks mi řekl. Jenže všichni mlaďoši na té ulici byli voháknutí v černým a měli na hlavě dlouhý peří."

***

Částečně jsme vyřešili problém s odpornými brouky. Sbíráme je na hromádky a pak je cpeme do krku malému Valdovi a jeho sestřičce Ině. Zatím se to na těch malých nejka negativně neprojevuje a aspoň to ulehčilo přepracovaným sběračům potravy. Pouze Darla, Blanka, Fifi a Kenny se za denního světla vzdalují mimo strom. Štísková se pokouší rozveselit truchlícího sokola a vypráví mu chlípné příběhy o milostných dobrodružstvích těch smělejších z Františčiných přátel. Nejsem si jístý, jestli je to ten nejlepší nápad. Pan Dulka navrhoval intenzivní poradenskou pomoc, ale Norris odmítl a odvolával se na zjevně neprosto neuspokojivý výsledek terapeutovy léčby u předchozího pacienta.

Aby nám čas rychleji utíkal, prokousáváme se horama cigaret, které sehnal Kenny. Žádná z nich sice není ta, po níž tak dychtivě toužíme, ale aspoň si pořádně zakouříme. Striktní zákaz konzumace alkoholu trvá. Darla energicky požáídala Kennyho, aby se obchodům s lihovinami vyhýbal velikým obloukem. Petřík na to zareagoval prohlášením, že když nemá k dispozici sherry, které by mu otupilo mysl a odstranilo zábrany, nebude v současné době schopen plnit jakékoli manželské závazky. Jen se modlím, aby Fifi neztratila trpělivost a násilím nepřinutli ke sňatku jiného nešťastníka.
Větve borovice se rozestoupily a v nich se objevila Darla s Blankou, tak bledé, jak to jen u osob plně pokrytých peřím jde.
"Robine, strašná věc," řekla Darla. "Myslím, že došlo k vraždě!"

***

Vražda! Pro oběť to sice není dvakrát příjemná věc, ale pro detektiva začátečníka je to jediný způsob, jak odvést pozornost od zoufalé situace, v níž se právě nachází. Okamžitě jsem se pustil do práce na případu: začal jsem vyslýchat obě otřesené ženy a zjišťovat, co vlastně viděly. Diskutoval jsem o celé záležitosti se svými spolupracovníky a pak jsem požádal Norrise a Kennyho, aby zůstali v pohotovosti, zatímco já jsem netrpělivě čekal, až padne noc, a ubíjel čas tím, že jsem se brodil mezi nánosy chlupatých brouků.
Konečně se snesla dostatečná tma, abych se odvážil opustit stromoví.
"Robine, buď na sebe opatrný," řekla Darla.
"Ty taky, Gadžo," připojila se varovně Julie ze svého hnízda. "Zbytečně se nepouštěj do žádných riskantních akcí."
"To platí i pro tebe, Péťo," přisadila si Blanka. "A držte se stranou od hospod."
Pustili jsme se směrem, který nám popsala Darla, a brzy jsme zahlédli podezřelou bílou dodávku (je to jedna z těch krabic na kolech), zaparkovanou vedle uzamčeného kontejneru za nedefinovatelnou dřevěnou budovou. Usadili jsme se na nedaleké střeše, abychom prostudovali místo činu.
"Nesnáším, když před námi zamykají jídlo," řekl Petřík.

"Je to nefér," souhlasil Gadžo. "Kdykoli vidím zámek, vždycky mě napadne, že tam musí být něco obzvláště lahodného."
"Smrdí to, jako by tu už před drahnou dobou chcíplo něco velkého a dlouho nemytého," poznamenal Štísková.
"Ano, je to velice lákavé," odpověděl Petřík.
"Velice fikané," řekl jsem. "Vrah zaparkoval dodávku hned vedle kontejneru, aby si lidé mysleli, že ten zápach pochází z odpadků."
"Myslíte, že tělo je pořád ještě ve vozidle?" zeptal se pan Dulka.
"Nikoho tu široko daleko nevidím," řekl jsem."Pojďme to prošetřit."
Slétli jsme dolů, namáhavě tloukli křídly a vznášeli se kolem malého čtvercového okna, vysoko na zadních dveřích prorezavělé dodávky.
"Vidíte něco?" lapal jsem po dechu.
"Vidím tam jakési nohy!" zvolala Štísková.
"panebože, ta mrtvola je zřejmě ošklivě zohavená," vydechl Petřík a zoufale se snažil udržet silou vůle ve vzduchu.
"Něco mi tu nehraje," zasmušil se pan Dulka. "Jedna z těch noh je bílá, a druhá je spíš nahnědlá."
Takže jde dokonce o několikanásobnou vraždu!
"Doufám jen, že ta bílá nepatří Brigid O´Shaughnessyové," řekl Gadžo.
"Pochybuju, že by její štíhlé, pěkně tvarované lýtko bylo takto svalnaté," odpověděl jsem. Abych neomdlel únavou, slétl jsem dolů a přistál v tmavém stínu pod dodávkou. Ostatní mě rychle následovali.
"Musíme se nějak dostat dovnitř," řekl jsem.
"Není mi jasné jak," řekl Kenny. "Všechna okna jsou neprodyšně uzavřená."
"Hele!" zvolal Štísková a ukázala vzhůru. "Tady v podvozku je kus prorezavělého plechu. Zdá se, že díra vede až dovnitř."
"Dobrá práce, Štísková," řekl jsem. "Dám ti úkol: protáhneš se tou dírou a ohledáš mrtvá těla."
"Za nic na světě," odpověděla. Pak se obrátila ke své silnější polovičce: "Drahý Ane, teď máš jedinečnou příležitost udělat něco, abych na tebe mohla být hrdá."
"No tak dobře," povzdychl si pan Dulka. "Nejspíš to zase zůstane na mně."
Drobný pták povyletěl a statečně se prokousal zrezavělým otvorem dovnitř.

"Pane na nebi," slyšeli jsme ho vykřiknout. "Je tu celá hromada noh. A taky paží!"
"Co to znamená paže?" chtěl vědět Gadžo.
"Myslím, že má na mysli křídla," odpověděl jsem. "Pane Dulko, nemohl byste odtlačit tu páku na dveřích?"
"Pokouším se, ale nemám na to dosti síly."
Všichni jsme se plni naděje obrátili ke Štískové.
"No dobře," řekla. "Ale je od vás velice negalantní chtít po mně něco takového."
Štísková povylétla a zmizela v díře. O chvíli později jsme zaslechli, jak západka na zadních dveřích cvakla. Kenny a Norris zacloumali klikou tak vehementně, že se dveře rozlétly, vypadla z nich noha a s rachotem se kutálela po betonu, tak tak že nezasáhla Petříka. Shromáždili jsme se kolem příšerného pozůstatku nelidského zločiny.
"Rigor mortis neboli posmrtná ztuhlost již evidentně udělala své," prohlásil jsem a velice opatrně oťukával nehybnou dolní končetinu.
"Čistý chirurgický řez v místě kolene," poznamenal Petřík. "Ani kapka krve."
"Máme zjevně co do činění s profesionálem," řekl jsem.
"S takovým, který má nečekaně morbidní sklony," doplnil mě Gadžo.
"A podívejte se tady - odstranil celý vnitřek nohy."
"Nejspíš ho s chutí snědl," závistivě to komentoval Norris.
Přešel jsem k otevřené ráně na noze a nakoukl do jejího tmavého prostorného vnitřku. "Neuvěřitelným způsobem ji někdo vykuchal," zvolal jsem rozčileně a hlas se mi ozvěnou vracel z anatomické hloubky zmrzačené končetiny. "To musí být dílo nějakého zvráceného zpustlíka!"
"Nebo možná mrzkého požírače mrtvol," navrhoval Gadžo.
"Všichni jste padlí na hlavu," řekla Štísková a vyskočila na důkazní materiál. "Vždyť to není skutečná noha. Je umělá!"
"Zatraceně," zaklel Petřík. "Svatá pravda."

****

Jsme samozřejmě všichni moc rádi, že to takhle dopadlo, zvláště s ohledem na tu spoustu mrtvol, které zřejmě přece jen nebyly zohaveny a rozčtvrceny vilným požíračem končetinových vnitřností. Musím se však přiznat, že pro mě byl objev Štískové značným zklamáním. Nepochybuji o tom, že i pan Spade by sdílel mé pocity, kdyby se mu stalo něco podobného, a to hned u prvního velkého případu.
"Gadžo, co je to na boku napsáno?" zeptal jsem se.
"Je tam: Trinellova opravna figurín. Opravy - Výroba - Úpravy."
"Co je to figurína?" zeptal se Kenny.
"To nevím," odpověděl Petřík. "Musí to být něco jako umělý člověk."
"A proč by si někdo pořizoval umělého člověka?" vyzvídal Gadžo.
"JAko by tu na světě nebylo skutečných lidí už i tak přespříliš."
"Je to všechno moc podezřelé," uznal jsem.
"No já nevím," řekl Štísková, "ale někteří lidé u svých přátel dokonce vítají jistý stupeň umělosti. Nebo, ne, Norrisi?"
"Možná že jo," odpověděl sokol. "A stejně tak by mohli jako předkrm uvítat pěkného papouška, pokud celý den nejedli."
"Jaké štěstí, že mi ještě nikdo nikdy neřekl, že jsem pěkná," zakončila téma Štísková.
"To by mě zajímalo, jestli by se u pana Trinella nenašla náhradní noha v mě velikosti," řekl Gadžo a nakukoval do vozidla zalitého měsíčním svitem. Jednu takovou nohu s chodidlem bych si dal celkem říct."
"Nic takového tak určitě není, tím jsem si jist," řekl pan Dulka a ostražitě se rozhlížel kolem. "Asi bychom měli zmizet dřív, než se tu někdo objeví."
"Moment, "řekl jsem. "Zdá se, že tahle noha je vyrobená z lehkého, ale pevného materiálu."
"No a co?" zeptal se Petřík.
"Jen to, že přece potřebujeme solidní obydlí odolné vůči rozmarům počasí, ne? Norrisi, myslíš, že bys ji unesl?"
"Určitě, Robine," řekl. "Ale tentokrát už nemám v plánu se do ní zamilovat."
"Tak ty nepatříš mezi ty vysazený na nohy?" ušklíbla se Štísková.
"Drahý Kenne, nechtělo by se ti vzít pro mě a pro Ana jednu z těch nádherných paží?"
"Myslíš, že bych měl, Robine?" zeptal se Ken.

"Je to skvělý nápad," odpověděl jsem. "Křídlo má akorát tu správnou velikost pro dva papoušky."
"Tuhle paží ovšem ne, milý Kene," namítla Štísková. "Nemohla bych se uvolnit, když by na mě ten vztyčený prst tak káravě hrozil. Mohly by se u mě vyvinout pocity těžké viny."

***

Divná noc. Když jsme v měsíčním svitu letěli domů, nesly se k nám zvláštní výkřiky. Obyvatelé, bez ohledu na pohlaví, propadali jekému-si podivnému citovému neklidu. Obzvláště zoufalé výkřiky, že nám až tuhla krev v žilách, se ozývaly z toho místa, kde jsme mezi osamělými chodci marně hledali Gadžova černě oblečeného kuřáka s dlouhým peřím. Museli jsme vzít zavděk obvyklým výběrem celkem uspokojivých, nicméně zdaleka ne tak inspirativních průmyslově vyráběných cigaret, které prchající kuřáci v panice odhazovali, když jsme kolem nich nízko nad zemí přelétali. To by mě zajímalo, co má ten zmatek znamenat?
Uložili jsme nohu do vidlice mezi dvě borovicové větve. Křídlo jsme zaklínili do větví nad Fifinu maringotku.
"To je ale štěstí, že jste našli něco takového," prohlásila Darla, když si prohlédla náš společný domov. "Tahle noha je pěkně prostorná a u paty můžeme skladovat potravu."
"Možná se podaří přemluvit datla, aby nám tam udělal pár oken," navrhla Julie ze svého hnízda.
"Doufejme," připojila se Blanka. "Jinak to tak bude brzy čpět zatuchlinou."
"To bude dobrý," řekla Julie. "Jsem moc ráda, že nakonec nikdo nepřišel o život. Za to, jak jste tu záhadu vyřešili, vám patří pochvala."
"Něco tu nesedí," řekla Darla, když se vynořila z nohy "Našla jsem mezi prsty tohle péro."
"Ukaž," řekla Julie. "Ale to je přece moje péro!"

"Jak je to možné?" nemohl jsem to pochopit. "od té doby, co jsme se vrátili, jsi přece své hnízdo ani na krok neopustila. A víš určitě, že je tvoje?"
"Ženská přece pozná vlastní peří na první pohled," odpověděla. "Vždyť je to tentýž odstín jako moje sivá šeď."
Julie si podržela péro u prsou. Odstín byl vskutku naprosto stejný.
"Vzpomínáte si," rozpomněl se Petřík, "že to vozidlo, co nás tenkrát uneslo, byla bílá dodávka?"
"Máš pravdu Péťo," řekla Darla. "Proto jsem k němu také slétla, když jsme ho spatřila."
"Co to má znamenat?" chtěla vědět Julie.
"To znamená," řekl jsem, "že musíme najít toho pana Trinella a proklepnout ho. Možná že tohle je konečně ten průlom, na který jsme tak dlouho čekali."
"Slyšíte ten lomoz?" sykl Gadžo.
"Ozývá se někde nedaleko," zašeptala Darla.
"Už ten odporný povyk poznávám," prohlásila Blanka. "Zdá se, že tu vyřvává banda vochmelků."

Kapitola 19

A tak se k nám v našem vysoko umístěném anatomickém příbytku, který Petřík přejmenoval na "Nožnínský palác", připojili tři dávno ztracení spolupracovníci z Berkeley. Naši věčně mírně namazaní hosté jsou Zeb, Kašpak a Janek, a všichni patří k těm slavným Déčákům.
"Celkem rozkošný domeček," řekl Zeb a oslňoval dámy svým impozantním zjevem filmové hvězdy. "Není to tu tak špatné, pokud už je člověk nucen žít na stromě. Ale ten váš sokolí kámoš nám pěkně nahnal."
"Víte určitě, že se mu dá věřit?" zeptal se Kašpar a při každém slově nervózně škubal tenoučkým krkem.
"Naprosto," odpověděl jsem. "Norris nám dal své slovo, že nikoho nesežere. Ještě teď ho trápí výčitky svědomí za to, že omylem zdlábl Valdu."

"Kdo byl Valda?" zeptal se Janek, podsaditý chlapík drsným kropenatým peřím.
"Valda byl náš spoluklecník, který žil s tou holubovou, s níž jste se setkali v maringotce," vysvětlil Gadžo. "Julie právě sedí na jeho vejci."
"Valda snesl vejce?" zeptal se Janek, na kterého to evidentně udělalo velký dojem.
"To vejce jsem snesla já," vysvětlovala Julie ze svého hnízda, které jsme umístili do kotníku figuríny. "Valda je pouze, jak bych to řekla ... oplodnil."
Pak se chvíli ozývalo šoupání stovek hmyzích nožiček. Zamyšleně jsem pozoroval, jak se chlupatí brouci rojí kolem otvoru do duté nohy ozářené jasným měsíčním světlem.
"Tak co jste v poslední době pili, hoši," zjišťoval Petřík. "Z vašeho dechu to nejsem schopen rozpoznat."
"Dali jsme si pivo," vydechl Janek a od zobanu se mu linula líbezná vůně. "Je to skvělé pití."
"Velice uklidňuje nervy," zaškubal krkem Kašpar, a moc klidně přitom zrovna nevypadal.
"Děláte mi chutě," řekl Gadžo. "A kde se dá takové pivo sehnat?"
Žádná reakce. Všichni tři tajemně mlčeli.
"My jsme brávali útokem obchody s lihovinami," řekl jsem, abych přerušil trapné ticho. "Norris a Kenny, náš kamarád racek, se ukázali jako velice schopní dodavatelé sherry, ale v poslední době jsme museli přejít do ilegality."
"Já vím," ozval se konečně Zeb. "Je kolem toho pořád ještě spousta mely. Když jsme si tak včera nevinně zapálili na Union Square, hned se objevili jacísi pitomci v uniformách a snažili se přes nás hodit síť."
"A co se stalo?" zeptala se Darla.
"Měli jsme namále, ale nakonec jsme jim unikli," odpověděl. "Jedna tlustá ženská s velkým transparentem a objemným pytlem holubího zobu je napadla tyčí. Myslím, že tam proti něčemu protestovala. Tak jí svázali křídla a někam ji odtáhli."
"To je ale strašné!" vykřikla Darla.
"Nechápu, jak jste mohli žrát ten příšernej zob, s kterým se tam ta ženská věčně prohazuje," rozhořčeně prohlásil Kašpar.

"To se přece nedá vůbec srovnat s vepřovými škvarky," dodal Janek. "Ty můžu kdykoli a jakémkoli množství."
"No, však jsme slyšeli, jak jste přepadli to batole," řekl Gadžo.
"Nikoho jsme nepřepadli," zaškubal sebou Kašpar. "Jen jsme tomu lakomýmu hajzlíkovi čmajzli svačinu."
"Řekl bych, že to naplňuje běžnou definici slova ‚přepadnout´," poznamenal Petřík.
"Kéž bych se tak mohl vrátit do laboratoře," zasnil se Janek. "To byl život!"
"Janek má vážný důvod, proč se chce vrátit zpátky do laboratoře," řekl Zeb.
"A to jako proč?" zeptala se Darla.
"Je celý vedle z jedné laborantky," dodal Kašpar. "Že je to tak, Janku?"
"Přesně tak, vy tupani," zapýřil se Janek. "Vy, tupani, si asi nevzpomínáte na takovou tu blondýnu jménem Maryanna. To byl ale kus."
Náhle mi naskočila husí kůže. A nebylo to tím, že mi po noze lezl chlupatý hnědý brouk.

***

Plně chápu, proč neustále klesá počet pravidelných čtenářů denního tisku. Pokaždé, když se ráno Kenny vrací s čerstvými novinami, začnou se mi třást křídla a popadne mě nezvládnutelná touha po sherry. Tak například dnes ráno tam velkými černými písmeny stálo: "Holubí zabijáci mají na svém kontě dokonce i vraždu."
"Panebože, Zebe," zvolal jsem. "Snad jste kvůli pivu někoho nezavraždili?"
"My určitě ne," odpověděl. "Ale včera večer jsem zaslechl, že váš milovaný sokol komusi zpřerážel hnáty."
"Norrisi," snažil jsem se vzbudit spícího sokola. "Nesežrals náhodou omylem nějakého člověka?"
"Možná že jo," odpověděl rozespale. !Tak moment. Co já to vlastně včera večer sněd? No jo, už jsem měl plný zuby koček, tak jsem se rozhodl, že ochutnám jednoho z těch chundelatejch tvorů, co je lidi

tahaj po ulicích na řemínku. Podařilo se mi sehnat na ochutnání celkem slušný úlovek."
"A jaký byl?" zeptal se Janek.
"Nesmírně chutný," řekl Norris. "Zbodl jsem všechno kromě ocasu, kovového náhrdelníku a jakési malé visačky."
"Podle tohodle článku," řekl Gadžo, když přelétl první stranu, "několik svědků potvrdilo, že nedaleko parku Buena Vista byli spatřeni holubí zabijáci, jak nesou zakrvácené zbytky rozřezané mrtvoly."
"Tam jsme přece byli," řekl jsem, "ale vůbec si nepamatuji, že bych tam nějaké holubí zabijáky spatřil."
"No jo, ale byl tam i Norris s Kennym," vzpomněla si Darla. "A ti přece nesli tu nohu a křídlo."
"Ale t jsou přece umělé," odpověděl jsem. "Alespoň tolik bylo prokázáno nade vší pochybnost. Jsou to části figuríny z vozidla toho navýsost podezřelého pana Trinella. Hned jak se Kenny vrátí s něčím k pití, pustím se do vyšetřování celého případu."
"Je to zřejmě omyl," řekl Zeb vážným hlasem. "Nějaký tragický omyl."
"Že mě to hned nenapadlo," zasáhla do naší debaty Blanka. "Kouření, chlast a teď tohle: jste zapleteni do hrůzné vraždy. Péťo, můžeš to za svou osobu nějak vysvětlit?"
Petřík přešlápl z nohy na nohu a protřepal si křídla. "Kde je ten Kenny s tím zatraceným pitím?"
Budu muset hledat útěchu na příkladu pana Spadea. Člověk se zřejmě v tomhle městě nemůže považovat za profesionálního čmuchala, dokud se mu úřady nepokusí hodit na krk aspoň jednu vraždu.
V tu chvíli se racek vrátil s prázdnými pařáty. "Všude kolem parku jsou policejní auta!" křičel. "Nějací chlapi tam roztahují obrovský sítě!"

***

Další zoufalý úprk o život. Jak Štísková trefně podotkla, pokud se bude naše společenství běženců dál rozrůstat, budeme si muset pronajmout městský autobus, abychom to příště zvládli. Urychleně jsme

přemístili Juliino vejce a to, co zbylo z jejího neuspořádaného hnízda, do Fifiny maringotky. Museli jsme tam samozřejmě zanechat "Nožnínský palác" i s křídlem. Darla pevně doufá, že je tam úřady najdou, uvědomí si svůj omyl a to nehorázné obvinění z vraždy vezmou zpět. V to já taky pevně doufám. Zeb trval na tom, že nás povede. Hned po něm letěli Norris s Kennym, kteří vlekli plnou maringotku. My ostatní jsme se po jednom courali za nimi a uskakovali občasným kulkám ostřelovačů. Naštěstí se nám podařilo přelstít policejní helikoptéru. Ani mě dvakrát nepřekvapilo, že ten sprostý Janek je tak nemožný a neohrabaný letec.
Zeb tvrdí, že jediný způsob, jak uniknout pátračům, je vyhýbat se veřejným prostranstvím a najít útočiště mezi zámožnějšími občany tohoto města. Říká totiž, že policie chodí kolem privilegovaných vrstev po špičkách. V jejich blízkosti si nedovolí žádné přestřelky nebo zbytečnou tvrdost. A tak nás Zeb zavedl na jakýsi zdí obehnaný pozemek na kopci hned naproti rozlehlému, tichému parku. Bydlíme mezi zazobanci ve čtvrti, která se jmenuje Pacific Heights.
Uprostřed je monstrózní dům z růžového kamene s monumentálními sloupy. Uvelebili jsme se v jednom rohu zarostlé zahrady, která vypadá skoro jako park. Naše skrýš je podle Petříka stará kůlna na kočár. Přístup do opuštěného podkroví nám zajistil Norris opět aplikací cihly na malé okénko vzadu vysoko pod okapem. Podkroví je tmavé a nahání nám hrůzu, ale zato jsme tu chráněni před rozmary počasí a máme zde poměrně dost soukromí. Nejsou tu žádní brouci, až na pár ojedinělých pavouků, kterými Fifi hbitě nakrmila svého malého Valdu. Maringotku jsme umístili na zaprášenou lepenkovou krabici a pustili se do zútulňování našeho nového domova.
"Kde bys chtěla mít své hnízdo?" zeptala se Darla Julie.
"Támhle na polici hned vedle toho pěkného poutače,."
"A co je na něm napsáno?" chtěl vědět Kašpar, jehož škubání se po střelbě z policejních pušek ještě zcela neuklidnilo.
Julie se pustila do studia ozdobných rudých a zlatých písmen, které se zmenšovaly, čím víc se vybledlý poutač zužoval do špičky. "Je tam napsáno: Vzpomínka na Mezinárodní tichomořskou výstavu v Panamě 1915."
"Sakra, zdá se, že jsme to asi prošvihli," řekl Gadžo.

"Tjů, je to tu prudce elegantní!" zašvitořila Štísková, když vyskočila na okenní parapet a vyhlédla ven. "Úchvatný pohled na záliv s Tiburonem v pozadí. Drahý Ane, teď jsme se konečně dostali mezi společenskou smetánku."
"A co támhleta umělá louže?" zeptal se pan Dulka.
"To přece není louže, drahý Ane. Jsou to naše soukromé lázně s léčivým pramenem. Mám pocit, jako bych byla na svatební cestě!"
"I já," řekla Fifi a vrhla na Petříka vyčítavý pohled.
"Stejně jako já," poznamenala Blanka tak, aby to všichni slyšeli.

***

"Petříku, co to znamená predátor?" zeptal jsem se právě dopadlé opeřené flákoty.
"Predátor...prelátor...prelát... Bude to něco z toho hnízda," zamyslel se Petřík. "Už to mám: prelát je vyšší hodnostář římskokatolické církve. v jaké souvislosti to tam stojí?"
"Zdá se," odpověděl jsem, "že policie na nás teď místo sítí a pušek chce použít řádného pre... pre... premonstráta, nebo jaks to vlastně říkal, Gadžo?"
Gadžo nás nevnímal, protože by hluboce zabrán do studia čerstvého vydání večerníku.
"Premonstrát je taky něco od kostela," pokýval hlavou Petřík. "Je to příslušník řádu řeholních kanovníků, není tam napsáno třeba řádového premonstráta? To by asi sedělo víc."
Zapálil si novou galusku bez filtru a pokračoval: "Čekal bych, že budou nesmírně zbožní. Takoví si většinou kladou za svůj životní cíl přivést k víře zástupy pohanů, jako jsme my. Ale já se toho nebojím. Vemte jed nato, že jim ta jejich dogmata bod po bodu intelektuálně rozstřílím."
"Jsi intelektuální hvězda, Petříku. Ještě že tě tu máme," řekl jsem.
"Gadžo, píše se tam něco o tom, že se na stromě našly umělé končetiny?"
"Naprosto nic," odpověděl roztržitě."Znamená to snad něco?"

"Znamená to, že pan Spade má pravdu," povzdychl jsem si. "Policie je banda neschopných lemplů. Budeme se muset vrátit na naši borovici a dokončit tu práci za ně."
"Sakra," zaklel Petřík, když si spálil pařát vajglem. "Nechcete někdo se mnou uzavřít sázku o další rýžovou rolku?"
"Ne, dík, už toho sázení se i rolek mám až po vole," odpověděl jsem.
Slétli jsme se na večeři ke kontejneru v jedné z tichých uliček v architektonicky výstřední čtvrti jménem Japantown, jen pár minut letu od našeho nového luxusního úkrytu. Pokud měl člověk štěstí, objevil uvnitř rýžové rolky kousek skvěle nedovařené ryby. V případě, že jste neměli příliš šťastný den, našli jste uvnitř cosi na hranici poživatelnosti, co se vzpíralo jakékoli identifikaci. Jestliže vás štěstí ten den nadobro opustilo, pak vám v zobáku vybuchla kořeněná bomba zeleného prachu a srazila vás na ocasní péra. Pro Petříka to představovalo neutuchající pramen vody na mlýn jeho hráčské vášně.
"Robine, cos to říkal Kennymu, když jsme odcházeli?" zeptal se Petřík
"Dal jsem mu instrukce, aby sledoval Zeba a ty dva, pokud by se někam vydali. Nejsem si tak jist, jestli se těm chlápkům dá stoprocentně důvěřovat."
"Možná bychom ty zloděje svačinek měli požádat, aby si šli po svých," navrhoval Gadžo.
"To nemůžeme," vyděsil se Petřík. "Vždyť je potřebujeme. Mám v plánu oženit Janka s Fifi. A taky bych myslel, že Kašpar by mohl být ideální partie pro Blanku."
"A co takhle Zeb a Julie?" zeptal se Gadžo.
"To né," odpověděl Petřík. "Ten přece jede po Darle!"
"Nebuď labuť," řekl jsem. "Vždyť se skoro neznají."
"Láska je slepá," zanotoval Gadžo.
"Máte oba scestné představy," opáčil jsem. "Darla by se nikdy nenechala oslnit tak povrchní frajerem, jako je Zeb. Na to je příliš rozumná."
"Dočkej času, jako husa klasu," řekl Petřík, kterýmžto vyčpělým klišé uzavřel toto ne zrovna příjemné téma.
"Tady píšou celkem zajímavou věc," řekl Gadžo, když se vrátil k počítání večerníku. "je to o těch chlupatých broucích. Že prý došlo k nebývalému zamoření městských parků baculáky huňatými."

"Tak baculáci, říkáš?" zeptal jsem se s hraným údivem a byl jsem Gadžovi vděčný za změnu tématu.
"Aspoň to tu tak píšou," potvrdil Gadžo. "A podle entomologů se nejedená jen tak o nějakého brouka, ale přímo o baculáka."
"To se mi ulevilo," poznamenal Petřík. "Představa, že mladej Valda a maličká Ina jedí brouky, byla dost hrozná."
"Hele, Stando!" Támhle jsou holubí zabijáci!" zaslechli jsme čísi hlas. Zvedli jsme překvapeně zrak od japonské večeře. Dva muži v kostkovaných košilích - řekl bych, že nejspíš turisti - se přiblížili potemnělou ulicí, aby si v klidu ulevili.
"A co tě, Dane, vede k tomuto závěru?" zeptal se druhý z nich a zazurčel mohutným proudem.
Po jistém tápání otevřel i Dan svou prýštivou výpusť. "No, támhle je ten bílej se zlatou protézou, vedle něj ten vyžranej a z druhý strany ten zarudlej."
"Nikde tu ale nevidím žádnýho sokola," řekl Standa a potřásl svou hadicí, aby dodal proudu nových sil.
"Jestli to nevíš, tak ne tyhle fešáky je vypsaná odměna deset tisíc dolarů. Půjč mi svůj mobil. Zavolám poldy."
"Právě teď ti nemůžu půjčit vůbec nic. Zpracovávám totiž čtyři dvojitý saki a aspoň hektolitr zelenýho čaje."
"To je ale votrava," řekl jsem. "Padáme vodsud, hoši."
Letěli jsme domů oklikou, abychom případné preláty, premonstráty, rádové bratry, kněze či kazatele setřásli ze stopy. Byl jsem připraven čelit světskému násilí, ale bojovat s církevní hegenmonií je něco úplně jiného.

***

"Říkám ti, že jsou namol," trvala na svém Blanka.
"Tím si nemůžeme být tak jisté, Blanko," řekla Darla. "Zeb pouze vyjádřil touhu si trochu zdřímnout."
Bez hnutí, sešikováni jeden vedle druhého na polici nad Juliiným hnízdem, Zeb a jeho braši natočili hlavu a zabořili ji pevně pod křídla. V setmělém podkroví vypadali jako tři opeřené, bezhlavé figuríny.

Nahnul jsem se k protivnému Jankovi a přičichl. Kvasnicový zápach piva byl jednoznačný.
"Jo, nejspíš si jen tak hodili šlofíka," zalhal jsem.
"No mně se to ale nezdá," řekl Kenny.
"Víš co, Kenny, promluvíme si o tom mezi čtyřma očima," odpověděl jsem. "Už jste všichni jedli?"
"Všichni, kromě Norrise," řekla Darla. "Ten jako obvykle začne shánět něco na zub až po setmění."
"Zdejší popelnice skrývají hojnější poklady, než jsme si vůbec uměli představit," ozvala se Julie ze svého hnízda. "Je to až k nevíře, jaké lahůdky tu lidi vyhazují."
"Viděli jste někoho z domu?" zeptal jsem se.
"Vyšli odsud dva kluci," hlásil pan Dulka. "Házeli si s nějakým balonem."
"To je teda k smíchu," řekla Štísková. "Mají tolik peněz, a přitom takhle mrhají drahocenným časem a místo nákupů prohazují balon kovovou obroučkou na tyči. Svatá pravda: bohatství je pro bohaté věčná škoda."
"Materialismus není cesta k osobnímu naplnění," prohlásil pan Dulka.
"Tak jo, drahá Ane," odpověděl Štísková. "Až se rozhodneš jít jinou cestou, dej mi prosím vědět. Do té doby by mi stačil běžný účet v místní bance."

***

Poté jsme se omluvili s se strojenou nenuceností jsme následovali našeho špiona Kennyho k místu jeho odpoledního objevu. Ani ne dva bloky odsud jsme v tiché a od světa odloučené zahradě impozantního domu objevili pod hadrovou střechou na čtyřech sloupech velký, stříbřitě lesklý barel, z něhož se linula vůně piva.
"Jak se s tím barelem zachází?" zeptal se Petřík, když jsme k němu slétli.
"Z toho, co jsem viděl, je to mnohem jednodušší, než přepadat obchody s alkoholem. Jeden z nás si musí sednout na tu páku. Ostatní se pak shromáždí dole a chytají pěnivou tekutinu, která vytéká z kohoutku.

Byla to nečekaná zkouška altruismu. Pohlédli jsme jeden a druhého. Nikdo se jako dobrovolník nepřihlásil.
"Já jsem postižený člověk," prohlásil Gadžo. "Já bych se na té páce zcela určitě neudržel."
"Ani já ne," připojil se Petřík. "Nemám tu sílu."
"Já jsem zase příliš těžký," namítal Kenny. "Mohl bych ji zlomit."
"No tak dobře," připustil jsem neochotně. "Ale trochu mi tam nechte."
Byla to velkolepá pivní slavnost. Úžasná. Petříka napadlo, že bychom nad páku mohli vklínit kus dřeva. Vypili jsme spoustu piva. Přímo oceány pěnivého moku. Té noci jsme se už k borovici nevrátili. Nesledovali jsme pana Trinella. Neprobírali jsme teologii s preláty ani premonstráty. Nevyhubovali jsme lupiče svačin za jejich nezodpovědné chování. Pozdě k ránu jsme tápavě našli cestu do svého úkrytu, strčili hlavu pod křídlo a zdřímli si. Spali jsme pěkně dlouho.

Kapitola 20

Uplynulo mnoho dnů. Kdybych měl aspoň špetku matematického nadání, řekl bych přesně kolik. Velice jsme se snažil neztratit přehled, ale zdá se, že vášnivá konzumace piva vede k nevysvětlitelných mezerám v pojetí času. Rafinovaný detektiv by si asi spočítal cigaretové vajgly na podlaze v podkroví, vydělil by je denním průměrem vykouřených cigaret, čímž by dospěl k přibližnému počtu dnu. Úzkostlivě čistotná Darla však bohužel pravidelně posbírá odhozené špačky a odklízí je za zeď zahrady. Nebo kdyby si člověk třeba spočítal, v jakých intervalech tyto úklidové práce provádí, bylo by možná snadné sestavit jistý vzorec, ale jak už jsem řekl, nemám matematické nadání. Naše vztahy se zloději svačin ochladly na bod mrazu. Částečně za to může jejich křupanství, částečně skutečnost, že naše společné zdroje piva v nedávné době vyschly. Stříbřitý barel (kterému Zebulon říká "sud") je prázdný. Nemusím snad ani říkat, že neustále žijeme v naději, že ho třeba někdo znovu naplní nebo vymění za nový. Prozatím zůstává smutným faktem, že obyvatelé domu se o něj trestuhodně nezajímají. Vzhledem k tomu, že Darla zakázala nájezdy na obchody s

lihovinami a nese s nelibostí, když k našim výletům mimo domov dochází za denního světla, dostali jsme se do stavu podrážděné střízlivosti. Padlo už pár ošklivých klofanců, dokonce i mezi přáteli.
Bez ohledu na přímo vynucenou fyzickou blízkost, ti dva nekňubové - Kašpar a Janek - zatím nevyužili ani jednu z četných příležitostí, jak si namluvit vdavekchtivé dámy. Zato ten panovačný Zebulon pokračuje v dlouhých a pravděpodobně důvěrných hovorech s Darlou. Nedávno ji dokonce začal zvát na společné, striktně soukromé večerní výlety k popelnicím. Musím bohužel konstatovat, že Darla toho hulváta doposud neodkázala do patřičných mezí a neudělala jednoznačnou přítrž jeho nestoudným návrhům. Naopak jeví veškeré známky toho, že je jí jeho odporná pozornost milá.
Na půdě jsme objevili několik krabic starého oblečení. Nepochybně jde o oděvy, jež už dávno vyšly z módy a odložili je sem předchozí generace obyvatel domu. Většina toho je pro nás příliš velká, ale Štísková a ostatní se baví tím, že se navlékají do použitelnějších kousků, jako jsou kapesníky, hedvábné šátky, krajkové kalhotky a tak. Parádivý papoušek si dnes vykloval díru do špičky vyšívané ponožky a momentálně se v ní předvádí jako v kaftanu. Fifi si upravila proužkovanou pánskou ponožku jako přehoz přes ramena. Křiklavé barvy aspoň trochu zakrývají některé z jejích vypelichaných fleků.
Julie pořád trpělivě sedí na svém vejci. Je vůbec možné, aby příroda dopustila tak dlouhé těhotenství? Fifi se do Julie naváží tvrzením, že vejce je neoplodněné a že za jeho existenci není zodpovědný náš zesnulý spoluklecník, ale Juliina hysterická žárlivost. Julie toto nelidské tvrzení statečně ignoruje. Sám doufám, že tomu tam není.
Další špatné zprávy: když jsme se vrátili do parku Buena Vista, zjistili jsme, že noha i křídlo figuríny zmizely. V měkké půdě byly vytlačeny dva otvory umístěné ve stejné vzdálenosti od pomyslné kolmice vedené ke kmeni stromu, z čehož jsem logickým rozborem dospěl k názoru, že někdo musel použít zařízení podobné žebříku, aby se dostal do horních větví. A policie to být nemohla, protože to bychom se o tom jistě dočetli v novinách. Petřík předložil teorii, že pachatelem je pan Trinello, ale já zastávám názor, že končetiny figuríny objevil sám pan Spade. Jaká škoda, že tento mimořádný detektiv dorazil na místo teprve poté, co jsme se museli evakovat. Další zneklidňující vývoj udá-

lostí: po dodávce pana Trinella se slehla země. Ale aspoň jedna dobrá zpráva: doposud nás nenavštívíl žádný z otravných církevních ptáků. Moc se nám líbí ten léčivý pramen. Bazén je pro nás příliš nebezpečný a hluboký, ale každý večer po půlnoci se scházíme pod tryskajícím pramenem teplé bod a uzíváme si jeho léčebných účinků. Není nad to zapálit si a nechat se vyhřívat v teplé páře. Pak se probíráme luxusním smetím, pravidelně s nadějí kontrolujeme pivní sud a v okolí hledáme podezřelé opraváře figurín.
Někdy se sejdeme na nedaleké střeše, abychom se tam podělili o flašky, kterou čas od času odněkud dotáhne Noris. Ani se raději neptáme odkud. Kéž by si tak se mnou mohla i Maryanna. Tak rád bych opět okusil importoané sherry z jejího sladkého zobanu. Stejně tak bych hrozně rád viděl toho hnusného Janka, jak by se asi tvářil v momentě, kdy bych ji objal svými mužnými křídly.

***

"To je vskutku interesantní," zašvitořila Štísková. "Připravují nám tady malou slavnost!"
"Jak jsi to poznala?" zeptal se pan Dulka.
"Ale, milý Ane, vždyť je to nad slunce jasné. Všimni si těch čerstvě řezaných květin ve všech místnostech. Děti byly vykázány do horních pater a na stoly pokryté čistě bílými ubrusy skládají pohlední číšníci lahve vychlazeného šampaňského. A taky paní M je vyparáděná a načesaná mnohem elegantněji než obvykle."
Paní M je jméno, které Štísková dala majitelce domu, v jejíž zahradě se nyní ukrýváme. Štísková tráví celé dny sledováním této úžasné rodiny z opuštěné ptačí budky na stromě, který se tyčí na zadní terasou. Ze svého utajeného stanoviště se závistivý papoušek může vyžívat v obsesní fascinaci životním stylem horních deseti tisíc.
Obyvatelé domu prý čítají devět dětí různého pohlaví a věku, několik sloužících, krátkozrakého zahradníka a paní M. Nevyskytuje se tam žádný manžel, ale - jak tvrdí Štísková - bylo zaznamenáno několik nápadníků, z nichž Štísková dává největší šanci vysokému, důstojnému pánovi, který si tajně dolévá chlast z baru, kdykoli paní M opustí

místnost. Pak je tam jistá postarší dáma, kterou Štísková zpočátku považovala za matku paní M, ale poté ji přeřadila do kategorie služebných, protože - kromě dalších neklamných ukazatelů - je ta ženská hnědá, kdežto paní M je bílá. Zahradníkova barva kůže je něco mezi tím. Všechny děti jsou bílé, kromě nejstaršího děvčete, které sedává skoro nahé pod rozsvícenou lampou a je skoro tak tmavé jako služebná. Nikdo z nás nechápe, proč to dělá, ale Štísková má pocit, že jde o druh trestu, protože bylo zjištěno, že mezi matkou a dcerou často dochází ke vzrušené výměně slov.
Máme štěstí, protože děti se většinou zahradě vyhýbají kvůli tomu, že v poslední době se nadměrně zvýšil výskyt baculáků. Děcka přestala bloudit křovinami a zplna hrdla povykovat: "Čiči!" Čiči je zřejmě nějaký rodinný mazlíček, který z ničeho nic zmizel.
Zkraje, když se baculáci poprvé objevili, chodila paní M osobně po zahradě v podivně střiženém fialkovém hábitu a ječela na přihrblého zahradníka, který se jmenuje Miguel. Ten pak kolem domu našplíchal smradlavé výpary v řervené kovové konvice, což způsobilo, že mračno rojících se baculáků padlo ve smrtelné křeči do bazénu. Po tomto zamoření ovzduší následovalo další ječení. Mezitím se počet baculáků zmnohonásobil.
"A co je to vlastně za slavnost?" chtěla vědět Darla.
"Je to benefiční večírek," oznamovala Štísková. "Jeden z číšníků se o tom zmínil, když připravoval hors d´oeuvre."
"A co je to benefiční večírek?" zeptala se Blanka.
"Je to úžasně chytrý výmysl," vysvětlovala Štísková. "Kéž by mě bylo něco takového napadlo. Kdykoli vám začnou docházet peníze - třeba jste se příliš rozšoupli v Ritzu - pozvete do domu bandu cizích lidí, uděláte si mejdan a pak ještě hosty pumpnete."
"To chceš říct, že lidi ti jen tak dají peníze?" zeptala se Fifi nevěřícně.
"No tobě, drahá Fifi, samozřejmě ne," řekla Štísková. "To bys musela být půvabná a okouzlující."

***

Benefiční večírek je v plném proudu. Vykradli jsme se pod rouškou noci z našeho podkrovního úkrytu a ze Štíščina stromu pozorujeme radovánky uvnitř domu. Večírku se účastní velké množství pohledných a vkusně oděných hostů, včetně všech identifikovaných nápadníků paní M. Štísková optimisticky předpovídá, že před půlnocí dojde v zahradě k několika soubojům. Doufám jen, že si žárliví kohouti vezmou meče, a nikoli pistole. Od paní M je sympatické, že žádnému z nich nedává přednost. Zdá se, že všechny - kromě služebné a číšníků - políbila (nebo aspoň odlíbala vzduch v blízkosti jejich hlavy). Ale předpokládám, že člověk nemůže zůstat bohorovně nestranný, pokud se v Ritzu rozšoupl na své poměry.
Konečně chápu, jak funguje strategie benefičních večírků. v ovzduší inspirativní konverzace, příjemné hudby, mezi pokrmy vzrušivých vůní a podnosů s jiskřícími nápoji, jež roznášejí číšníci v bílých fracích, bych i já byl ochoten vytáhnout peněženku, kdybych ovšem nějakou měl.
"To je ale zábava, že?" vetřel se Zeb do Darlina pečlivě střeženého soukromí.
"Je to okouzlující, Zebe," odpověděla. "Je to první skutečný večírek, kterého jsem se zúčastnila."
"Jsem nesmírně šťastný, že ho mohu prožít právě v tvé společnosti," blábolil ten lump.
"Ach, Zebe, je to od tebe tak milé," řekla Darla, jejíž vrozená slušnost jí velela, aby ho neposlala někam.
"Kašpare," navrhl Petřík, "nechceš vyzvat Blanku k tanci?"
"Trhni si," odpověděl ten cukavý tajtrlík.
Petřík odhopkal k větvi, na níž se roztahoval odporný Janek. "hele," šeptal dohazovač, "támhle ve svitu měsíce sedí roztoužená Fifi."
"Ať si tam sedí, jak dlouho chce," odtušil ten kropenatý hulvát. "tuhle holubovou bych nepozval na rande, ani kdyby mi za to platili."
Vtom se otevřely vysoké zasklené dveře a paní M vyšla na kamennou terasu v doprovodu elegantně oblečeného muže, jehož tvář je známá každému obyvateli San Franciska, dokonce i opuštěným obětem únosu z Berkeley.
"Skvělý večírek," řekl starosta.
"To jen díký vám, vaše ctihodnosti. Ach bože, zase ti příšerní brouci! Moje nádherná zahrada je zcela zpustošená!"

"Pracujeme na tom?" řekl a smetl baculáka z jejího hedvábného rukávu. "Ale dobře víte, jaký poprask se rozpoutal kolem mého návrhu použít proti nic pesticidy. Zvláště jedná-li se o velkoplošné ošetření města. Milovníci stromů jsou pobouřeni a chtějí po mně, abych na důkaz, že se jedná o neškodnou látku, vypil celou sklenici. Zatracená práce: kdyby to bylo neškodné, tak to ty brouky přece nezabije."
"Máte asi pravdu," povzdechla si. "A co ti strašní holubí zabijáci? Už jste identifikovali oběti jejich vražedných choutek?"
"Abych řekl pravdu - ale zůstane to jen mezi námi dvěma a tady těmi baculáky - nebyla to vražda v pravém slova smyslu."
"Jakže?"
"Přesně tak. Podle mých informací našli detektivové v koruně stromu jen umělé končetiny."
"To chcete říct něco jako protézy?"
"Něco takového, jak jsem aspoň pochopil."
"Pane na nebesích, to je ale trapné," řekla a uchopila ho za paži.
"Tajíme to samozřejmě. Řekli jsme si, že čím budou občané pobouřenější, tím je pravděpodobnější, že až se ti ptáci někde objeví, dostaneme o tom okamžité hlášení."
"Určitě ho sežeru," řekl Norris celý šokovaný. "Nikdy jsem ještě starostu nejedl, ale mám pocit, že nyní je to moje občanská povinnost."

***

Přemluvil jsem Norrise, aby prozatím odložil výkon spravedlnosti až do té doby, než večírek skončí. Když se hosté začali rozcházet, Štísková a celá mužská část našeho společenství se sešla ve sloupoví vchodem. Na vlastní oči jsme viděli, jak starosta předává paní M malou bílou obálku (zřejmě se jednalo o jeho podíl na finančním výtěžku) a nastupuje do divně protáhlého černého vozu. Pak jsme sledovali jeho limuzínu, jak sjíždí z kopce a projíždí takřka liduprázdnými ulicemi. Jízda naštěstí netrvala dlouho a šofér zastavil před vysokou budovou s ozdobnými arkýřovými okny.
Jakmile se zadní dveře vozu otevřely a starosta vystoupil. Kenny se na něho střemhlav ze tmy snesl a elegantně mu sejmul klobouk. Pak se

na jeho obnaženou, slabě ochmýřenou hlavu vrhl svými pařáty Norris. Starosta vykřikl. Petřík a já jsme se rozběhli, abychom mu přes ponožky oklovali kotníky, a Gadžo ho energicky napadl zezadu. Lupiči dětských svačin dostali za úkol odvést pozornost řidiče, který se rychle ukryl v autě a práskl za sebou dveřmi, přičemž do nich zřejmě přiskřípl starostovy roztažené konečky křídel. Jeho ctihodnost hlasitě zaryčela.
Dveře se znovu otevřely a vyběhl řidič s velkou černou tyčí proti sprchové vodě. Petřík a já jsme si naposledy klovli, Norris vyškubl ještě jeden chomáč starostových šednoucích třásní, Gadžo mu uštědřil poslední štípanec a pak jsme se urychleně stáhli na nedaleký sloup. Starosta chroptěl a levým křídlem si svíral zraněné konečky pravého křídla, zatímco řidič naléhavě mluvil do malého přístroje spojeného spirálovým drátem s řídícím panelem.
"Děláš hanbu svému úřadu," láteřil pan Dulka ze střechy poblíž stojícího auta. "Můj bratranec je úspěšný odborník na ortodoncii v Hillsboroughu."
"Doufám, že tě to pěkně štípe," dodala Štísková. "Paní móda na letošní jaro zvolila barvy lila a ocelově šedou."
Oba papoušci poodlétli na arkýřové okno horního patra (a my jsme je kvapně následovali), neboť ulicí se přiřítilo policejní auto a se skřípěním brzd zastavilo před domem. Vyskočili z něho dva uniformovaní policisté a jali se pomáhat starostovi, zatímco třetí muž se pomalu vynořil ze zadních dveří. Na levém křídle mu vzpřímeně seděl obrovský pták.
"Co je to, Robine?" zeptal se Kenny a pořád ještě žmoulal starostův plstěný klobouk s podélně promáčknutým dýnkem.
"Možná je to jeden z těch církevních ptáků," řekl jsem opatrně.
"Máš pravdu," připojil se Petřík. "Zdá se, že má na sobě jakési kněžské roucho."
Muž rozvázal tkanice a sundal ptákovi z hlavy cosi, co vypadalo jako mnišská kápě z černé kůže.
"Pane bože, to je přece sokol!" vykřikl jsem.
"To přece není žádní mnich," vydechl Norris, když si pozorně prohlédl nově příchozího. "Je to jeptiška."

Kapitola 21

Jeptiška se jmenuje Anděla. Nejsem si jist, jestli bychom ji správně neměli titulovat sestra Anděla. Je tak obrovité postavy - těžko mi uvěříte, ale je ještě větší než Norris - že už jen od pohledu vzbuzuje posvátnou bázeň. Poté co se Norris představil, uvolnila ze smrtelného sevření svých pařátů Kašpara a přijala zdvořilé pozvání, aby se s námi vrátila do našeho tajného úkrytu v podkroví. Na zpáteční cestě jsem si vzal Norrise stranou a vysvětlil jsem mu, že pokud chce svou novou přítelkyni zaujmout, musí předstírat nemalou zbožnost.
Bratr Norris si vzal mou radu k srdci, a dřív než jsme se pustili do velkolepé večeře na uvítanou, pronesl krátkou modlitbu. Hostina obsahovala odhozené jednohubky, čerstvou kočku, baculáky (pro nezletilé) a drahé francouzské šampaňské, které jsme pracně odtáhli z haldy nedopitých lahví, které vzadu naskládal Miguel.
"Dnes není pátek, že ne," ujišťoval se Norris a v půli cesty k zobáku mu pařát s prvním chlupatým soustem z kočky teatrálně poklesl.
"Ne, ne. Je sobota," povzdechla si Štísková. "Právě jsme zaspali bílé vánoce v Tresku."
"Já totiž v pátek nikdy maso nejím," lhal Norris.
"Ta kočka je ale pochoutka," řekla Anděla. "Ještě nikdy jsem něco podobného neokusila."
"A co jste vlastně byli zvyklí jíst?" zeptal se Zeb. Právě nabídl Darle humrovou jednohubku s curry, jako by Darla byla nějaký invalida neschopný postarat se sám o sebe.
"Nejčastěji hlodavce," odpověděla jeptiška a usrkla si šampaňského. "Někdy také divoce žijící malé ptáky. Nebo holuby."
Fifi sebou trhla, Kašpar se celý roztřásl.
"Ach, promiňte," řekla Anděla.
"To je přeci pochopitelné," velkoryse mávl křídlem Norris. "Nikdo nemůže být živ pouze duchovnem. Nejen duše, ale i tělo potřebuje své."
"Hm, to je pravda," řekla.
"Takže vás vedli k tomu, abyste na povel toho chlapa s rukavicí kdykoli zaútočili?" zeptal se Petřík.

"Správně," odpověděla. "Nebyl to zas tak špatný život. Ten člověk byl ke mně laskavý. Ale cítila jsem se trochu osamělá."
Stydlivě pohlédla na Norrise, který jí opětoval úsměv plný porozumění.
"Pro ptáka vašeho přesvědčení to musela být tvrdá zkouška víry," připojil se Norris.
"Hm, to je pravda," řekla.
"A co ta kapuce, kterou jste měla na sobě?" zeptal se Gadžo. "Je přes ni něco vidět?"
"Vůbec nic," odpověděla "Neviděla jsem nic než tmu."
"Určitě vám to pomáhalo v tichém rozjímání," poznamenal Norris.
"Hm, asi ano," souhlasila Anděla. "Někdy mi k noze přivázali řemínky s kroužkem pro připevnění šňůry."
"I já jsem zastáncem sebemrskačství," připojil se Norris.
"Jakže?" zeptala se sestra Anděla.
"A jakápak jsou základní dogmata vašeho církevního řádu?" vložil se do debaty Petřík.
"Naše co?"
"Bratře Petře, takovéto všetečné otázky jsou nepřípustné," prohlásil omluvně Norris. "Sestra Anděla je v těchto otázkách pravděpodobně vázána slibem mlčenlivosti."
"Hm, to je pravda," řekla. "Ale tohle šampaňské je opravdu pochoutka."
"Je to celkem střízlivě výživný nápoj," blábolil Norris, neboť po vínu se mu začal plést jazyk. "je libo ještě kousek kočky, sestro?"
"Ó, ano, děkuji, bratře."
"Nechtěli byste trochu změnit téma?" zeptala se Štísková. "Co takhle incest? Že prý je to v poslední době oblíbená kratochvíle. Nepromluvíme si o tom, bratře Ane?"
"Myslím, že ani ne," odpověděl pan Dulka.
"Mohla bych se vás zeptat, proč máte na sobě tu ponožku?" chtěla vědět Anděla. "Je tu chladno?"
"Mně chladno není," odpověděla Štíková. "Ale můj milovaný An je chladný. Pokouším se ho trochu rozehřát tím, že se svůdně oblékám. Nedáš si ještě trochu šampaňského, drahý Ane?"
"S ... s radostí," pletl jazykem pan Dulka.

"Doufám jen, že ten útok na starostu nebyl neuvážený čin," řekla Darla.
"Byl jsem proti od samého začátku," lhal Zeb.
"Ten hajzl dostal, co mu patřilo," řekl Norris. "Tedy promiňte, chtěl jsem jen říct, že náš Pán ho potrestal po právu."
"Jsem ráda, že k tomu došlo," souhlasila Anděla. "Aspoň jsem měla možnost ses vámi seznámit. Jste všichni tak milí."
"Pořád mi to ještě nějak není jasné," stěžovala si Štísková. "Není třeba celibát coby životní styl už tak trochu překonaná záležitost? Že prý se teď o tom hodně diskutuje na ekumenických konferencích."

***

Ráno se nám motala hlava, ale k žádným nemravnostem nedošlo. Na sestru Andělu, která strávila noc na polici mezi dámami, udělala velký dojem skutečnost, že Gadžo umí číst noviny.
"Co hlásá ten velký černý nápis?" chtěla vědět.
"Obvyklé bulvární tlachání," odpověděl Gadžo. "Píše se tam: ‚Holubí zabijáci napadli starostu.´ Článek pak tvrdí, že mu vznikla škoda na obleku ve výši dva a půl tisíce dolarů. A také říkají, že došlo k únosu vzácného sokola."
"Je potěšující vědět, že si vás někdo takhle cení," řekl jeptiška.
"Před Bohem jsme si všichni rovni," pokýval hlavou Norris.
"Někteří z nás jsou až příliš bohorovní," připojila se Štísková a zdůraznila své přirozené zbarvení rudým krajkovým podvazkem, který si přehodila kolem krku. Vzdáleně připomínala Tahiťanku."Přeskoč ty hovadiny, Gadžo. Podívej se, jestli se večírek paní M dostal do společenské rubriky."
Dostal, a nikoli jen tak okrajově. Byly tam tři velké fotografie s podrobným popisem večera, doplněné spoustou slavných jmen.
"Určitě to popisují jako společenský triumf," vykřikla Štísková.
"Ani ne," řekl Gadžo. "Píšou tady, že hosté se záhy rozutekli, když mračno baculáků napadlo stoly s občerstvením."
"To přece nic není," řekla Darla. "Vždyť je mohli snadno posbírat."
"A tobě to tak sluší, když je sezobáváš," poznamenal Zeb.

Je to k nevíře, ale ona mu ten jeho slizký úsměv opětovala.
Zaslechli jsme tiché zapraskání a přidušené pípnutí. Vyděšená Julie se potácivě zvedla ze svého hnízda a v něm se mezi rozbitými skořápkami zjevila růžová ochmýřená koule, která znovu zapípala.
"Ach, to je ale krásně stvoření," zašvitořila Blanka.
Vyměnili jsme si s Petříkem a Gadžem vyděšené pohledy. Co k čertu dělá v Juliině hnízdě mládě holuba?

***

Prožíváme teď hluboké morální dilema. Muselo zřejmě dojít k tomu, že v nějakém nestřeženém momentě - buďto během toho zmatku, když jsme prchali z našeho panelu nebo z parku Buena Vista - se Fifi podařilo zaměnit jedno ze svých vlastních vajec za Juliino. Je jasné, že pachatelka tohoto hanebného činu by měla být za svou zradu potrestána. Máme však právo zkazit novopečené matce radost z miminka, a to i přesto, že dítě je jednoznačně potomkem někoho jiného? Které z těch dvou zel je menší?
"Rozbolela mě z toho hlava," zašeptal Gadžo a pokukoval po Juliině hnízdě ze vzdáleného rohu podkroví, kam jsme se uchýlili k tajné poradě. "Nejsem schopný činit morální rozhodnutí bez cigarety a skleničky něčeho tvrdého."
"Chápu, jak ti je," řekl Petřík. "navrhuji, abychom do téhle záležitosti nestrkali zobák. Až ten špunt vyroste, Julie sama pochopí, že jde o holuba."
"Ale co uděláme s Fifi?" zeptal jsem se.
"To si musí vyřešit sama se svým svědomím," odpověděl Petřík. "Dobře ví, že spáchala hanebný čin. Mimochodem, ve světle těchto nových okolností musím s politováním prohlásit, že si ji odmítám vzít za manželku."
"To je velmi morální stanovisko," řekl jsem. "Možná by se ti podařilo najít nějaký důvod, proč odmítnout i Blanku."
"To není špatný nápad," rozzářil se Petřík. "Řekl bych, že v tom podvodu je určitě namočená i ona."

"Už jsem se rozhodla, jaké jméno mu dám," nechala se ze svého hnízda slyšet pyšná matka.
Fifi se uraženě stáhla do své maringotky a práskla za sebou dveřmi.
"Jaképak jméno jsi vymyslela, má drahá?" zeptala se Darla a rozmačkávala baculáky hladovému miminku přímo do krku.
"Rozhodla jsem se, že se bude jmenovat Gadžo mladší."
Všichni otočili hlavu k našemu bělostnému příteli s kovovou nohou.
"Tak Gadžo mladší, hm," pohrdavě se vyjádřil ten nekňuba Janek. "To mi nepřipadá zrovna nejvhodnější. Když už nic jinýho, tak ten malej má příliš mnoho noh."

***

Fifi otevřela dveře své maringotky a vyšla na verandu.
"Mám pro vás jedno oznámení," prohlásila. "Zítra ráno se budu vdávat a beru si Petříka. Zváni jsou všichni kromě těch, kdo mi nepřejí nic dobrého."
"To mě jednoznačně diskvalifikuje," zamumlal Petřík a vypadal jak po ráně palicí.
"I já zde mám jedno oznámení," ozvala se Blanka. "Zítra ráno mám svatbu s Petříkem. Není sice nic moc, ale rozhodla jsem se, že se s ním spokojím. Zván je každý kromě těch, jejichž troufalost nezná mezí."
Obě kandidátky na manželství se navzájem měřily nevraživým pohledem. Budoucí bigamista na ně překvapeně hleděl se zobákem dokořán.
"I já zde mám jedno oznámení?" připojila se Štísková. "Zítra ráno bych se chtěla slibem manželství svázat s milovaným Anem. Zváni jsou všichni, kdo přinesou náležitě luxusní svatební dar."
"Moc mě to mrzí, ale není to možné," řekl pan Dulka. "Nemohu si tě vzít."
Teď zase Štísková vypadala jako opařená. "Ale proč, drahý Ane? Jsem přece přitažlivá, jsem milující, jsem tak duševně zdravá, jak to jen moderní psychologie v mém případě mohla dokázat."
"Nejde ... nejde o tebe," odpověděl pan Dulka.

"O co pak ale jde, drahý Ane? A co ta včerejší noc?"
"Štísková, včera v noci k ničemu nedošlo," uváděl pan Dulka předchozí tvrzení na pravou míru. "Mám už takřka jistotu. Vůči tobě nic nemám, naprosto nic. Prožívám nečekanou krizi identity. Po hlubinné analýze docházím k jedinému závěru ..." Drobný ptáček byl očividně zoufalý.
"K jakému závěru, můj milovaný?" chtěla vědět Štísková.
"Můj závěr je jednoznačný, že ..." Papoušek znovu zaváhal. Všichni na něho zírali v němém úžasu.
"Tak už to vyklop!" vzpamatoval se Norris.
"Nejsem pan Dulka, ale slečna Andulka!"
Rozhostilo se hrobové ticho. Dokonce Gadžo mladší přestal pípat.
"Nebuď naivní," vypravila ze sebe nakonec Štísková. "To přece není možné, milý Ane. Máš ty nejhorší módní instinkty ze všech ptáků, které jsem kdy potkala. Dokonce horší než jistí nejmenovaní obyvatelé maringotky."
"Řekla bych, že tím myslí nás, mami," odtušila malá Ina a upravila si růžovou tkaničku, kterou si omotala kolem hlavy na způsob turbanu.
"V každém případě jsem pohlaví ženského," trvala na svém slečna Andulka. "Trápím se tím už drahnou dobu a rozhodla jsem se začít nový život a úplně si změnit jméno. Ode dneška se jmenuji Květa Andulková. Myslím,že je to s ohledem na mé zelenkavé odstíny velice patřičná volba."
"Rád tě poznávám, Květo," řekl Kenny.
"Takže sestry, jo?" povzdychla si Štísková. "Musím říct, že jsem si přála spoustu věcí, ale sestru nikdy. Ach drahá Květuš, já věděla, že celé to zpytování duše je jeden velký omyl. Sebezpytování je totéž, jako když mozek pitvá svá vlastní střeva. To se pak nesmí divit, co v nich najde."

***

Nastal všeobecný zmatek. Jak Fifi, tak Blanka žádají zbytky šampaňského na své zítřejší oslavy. Také se tvrdě pohádaly o bílý krajkový šátek, který chtějí mít na sobě jako svatební šaty. Norris a Anděla se

modlí, aby se tato svatební pře smírně urovnala. Štísková se uchýlila do své trucovny na stromě, kde si hýčká své zklamání a odkud tajně sleduje paní M. Zoufalý Petřík zvažuje emigraci na Nový Zéland, ale já stejně nevím, kde přesně to je. Kašpar a Janek se mu za zády posmívají. Květa si "ověřuje svou mateřskou roli" tím, že pomáhá Julii s krmením. Mně se navaluje, když pozoruju jak se Darla nechá od Zeba ochotně "škrábat na zádech". Dejte mi všichni svatý pokoj.

***

S přibývajícím šerem se zintenzívnily přípravy na zítřejší svatby. Obě soupeřící strany proti sobě navzájem spřádají intriky a snaží se dostat na svou stranu bratra Norrise, aby vykonal svatební obřad.
"Co je to za hluk?" pískla vyděšeně Julie.
"Znělo to jako mohutné šplouchnutí," řekl Kašpar a nervózně sebou zaškubal.
Kenn odletěl k oknu a vykoukl ven. "to je zahradník Miguel," sdělil nám. "Koupe se v bazénu i se svým trakařem."
Okamžitě jsem se připojil k rackovi na parapetu. "Nezdá se mí, že by se Miguel koupal, Kenny. Vždyť je úplně oblečený. Mám pocit, že se mu něco stalo!"
Postarší muž máchal rukama a zápasil v té části bazénu, kde je voda nejhlubší.
"Norrisi! Andělo!" volala Julie."Pospěšte si! Musíte ho zachránit!"
"Tak moment!" řekl Zeb. "Teď se dosud přece nemohou vzdálit. Ještě není tma. Vždyť je někdo uvidí."
"Ale, Zebe," postavila se mu na odpor Darla. "Přece nemžeme dopustit, aby se ten chudák utopil!"
"Darla má pravdu," řekl jsem. "Norrisi! Andělo! Za mnou!"
Vylétli jsme oknem a vrhli se k vodě, kde oba sokoli zabořili své silné paráty do Miguelova promočeného kabátu a s námahou odtáhli zmítajícího se muže k mělkému kraji bazénu. Nakonec se staříkovi podařilo dosáhnout na dno a dýchavičně se vybelhat po schůdcích nahoru. Sokoli ho pustili a všichni tři jsme odlétli do naší skrýše.

"Pěkná práce," řekl jsem zachráncům. "Doufám, že nás nikdo neviděl."
"Někdo vás určitě viděl, na to můžete vzít jed," opáčil Zeb. "Minimálně ten chlap, co jste ho zachránili. Možná si vás pořádně neprohlédl, ale úplně slepý přece není."
Ze zahrady jsme zaslechli vzrušené hlasy. Z domu přiběhla služebná a pomáhala napůl utopenému muži, z něhož cákala voda. Muž vykřikoval slova, jimž jsem zcela nerozuměl.
"Co to říká?" ptala se Darla se znepokojením v hlase.
"Zní to skoro jako moje jméno," řekla jeptiška.
"Svatá pravda," souhlasil Petřík. "Španělsky vykřikuje: ‚Andělé! Andělé´"

Kapitola 22

Podél okraje bazénu se táhne usvědčující čmouha rozdrcených baculáků. Mé ostrozraké oko detektiva okamžitě rozpoznalo důvod Miguelova pádu. Je to tak, ti malí chlupatí brouci se rozmnožují geometrickou řadou hodinu po hodině. V setmělé zahradě, nyní ozářené jen slabým fialovým světlem vzdálených pouličních lamp, se to jimi jen hemží - kam šlápnete, všechno se vlní děsivě přízračnou hnědou hmotou.
"Sakra, mám pocit, jako bych se koupala v baculákovém guláši," postěžovala si Štísková.
"Přesně tak. Připadá mi, že se filtr našeho léčivého pramene ucpal," řekl Petřík. "Čerpadlo řve ostošest a vody stříká čím dál míň."
"Přesto ja to nesmírně příjemné," řekla Anděla a pohupovala se ve stoupající páře.
"U vás v klášteře jste parní lázně neměli?" zeptal se Norris.
"No, neměli," odpověděla.
"Z vaší askeze bychom si všichni měli vzít příklad. Pro duši je takové umrtvení těla jistě žádoucí."
"Jsem ráda, že to vidíte takhle," povzdychla si Anděla.

"Drahá Květuš," volala Štísková, "už jsem ti říkala, jaké nádherné šaty mě dnes na sobě paní M?"
"Jo, říkala. Dokonce několikrát."
"Dobrý. Zítra musíme jít omrknout výkladní skříně na Union Square. Obchody přetékají novými jarními kolekcemi."
"Tos už taky říkala, Štísková. Ať mi ty záležitosti připadají sebenicotnější, budu se jim muset věnovat a trochu si vytříbit vkus."
"Tahleta horká koupel působí velice blahodárně na můj pahýl," řekl Gadžo. "Kenny, nemohl bys mi někde sehnat kouřku?"
"Jasně, Gadžo," odpověděl racek. "Sám bych si dal."
Racek povylétl, otřepal se a odletěl směrem k ulici. Daleko se však nedostal.
"Hele," volal ze svého stanoviště na zdi, "na druhé straně se to hemží neuvěřitelným davem lidí."
Okamžitě byl vyhlášen poplach.
"Jsou to poldi?" chtěl jsem vědět.
"Ne, Robine, řekl bych, že ne. Je to divné. Pojď se přesvědčit sám."
Petřík, Zeb a já jsme následovali Kennyho na zeď. Ztěžka jsme dosedli na mechem pokryté kameny a opatrně nahlíželi za zeď. Kousek dál se sešly desítky lidí, z nichž každý držel v ruce bílý kuželovitý předmět, z něhož vycházel mihotavý plamen. Někteří stáli se zavřenýma očima a něco si pro sebe tiše mumlali. Sem tam někdo zaujal namáhavou pozici na kolenou.
"To se mi nějak nechce líbit," řekl Zeb.
"Možná že policajti na nás tentokrát poslali celý zástup prelátů," navrhl jsem.
Lekli jsme se, když se nám za zády ozval třepetavý zvuk křídel. Ale byla to jen Štísková. Elegantně přistála vedle nás a nakoukla přes zeď.
"Ach, to přece není nic, s čím bychom si museli dělat těžkou hlavu," řekla. "Je to určitě čínský nový rok. Františka se vždycky chodila dívat na tyhle oslavy a pak se vracívala domů celá ožehnutá od rachejtlí. Tak to aspoň vysvětlovala svým rodičům."
"Ale tihle lidi nevypadají jako Číňani," poznamenal Petřík.
"Vždyť ani Františka neměla s Číňany nic společného," odpověděla Štísková.
"A stejně tak neslyším žádné rachejtle," připojil se Kenny.
"Možná bysme odsud měli vystřelit, dokud je čas," řekl Zeb.

"Nebuď posera, drahý Zebe," řekl Štísková. "Vybudovali jsme si tady úžasné zázemí. Dejte na mě, tihle lidé se brzy rozejdou. Já teď v žádném případě nemůžu opustit paní M. Myslím, že má nového nápadníka. Musím zjistit, jestli je to opravdu nápadník, nebo jen chlápek, který přišel zapsal stav plynoměru."

***

Jenže ti lidé se nerozešli. Naopak. Množí se jako baculáci. Když jsme se vrátili z noční obhlídky stříbřitého sudu (ještě pořád je prázdný), narostl dav natolik, že způsobil na silnici dopravní zácpu. Těsně potom se o zeď z druhé strany opřely první žebříky. Rychle jsme se stáhli do podkroví a z jeho bezpečí pozorovali, jak se přes zeď začaly valit hordy vetřelců s nádobami nejrůznějších velikostí v ruce a nabírat zapáchající vodu z bazénu.
"Panebože," vykřikl Gadžo, který ze svého stanoviště na okenním parapetu pozoroval šílící dav v zahradě. "Zřejmě nastala kritická situace v zásobování koupelovou vodou."
Pár mladíků se vysvléklo a s hlasitým šplouchánim se máchalo v našem soukromém bazénu. Další chlápci začali odstřihávat větvičky z keřů a vázali je do úhledných svazků.
"Zřejmě budou stavět hnízdo," dumala nahlas Štísková. "Drahá Květuš, měla bys pečlivě nastudovat jejich techniku, abys věděla, jak na to."
"Začíná tu přituhovat," zavolal jsem na ostatní z okenní římsy. "je maringotka sbalená?"
"Hned to bude, Robine," řekla Darla a odběhla do tmy podkroví. "Juliino hnízdo je už sbalené, ale Gadžo mladší je příliš malý, abychom se s ním někam stěhovali."
"Možná nebudeme mít na výběr," upozornil jsem ji.
"Už dávno jsem vám říkal, že to tady máme zabalit," kňoural Zeb. "a vůbec - měl jsem pravdu, že ti blbí sokoli nemají zachraňoval toho zahradníka."
"Má pravdu," odfrkl šejdíř Janek. "Za všechno můžou oni."
"Hohó! Na scénu přichází paní M," zašvitořila Květa.

Z našeho podkrovního ráje jsme pozorovali paní domu, jak se, oděna o lesklé zlaté róby a s podivným trubicovitými ozdobami vetknutými do hlavových per, řítí zahradou. V jednom křídle svírala dlouhý kovový předmět, z něhož zářil oslnivě jasný svazek bílých paprsků. Spolu s ní se k bazénu hnali tři nejstarší synové a každý z nich třímal v ruce mohutnou dřevěnou tyč, o níž Zeb tvrdí, že se používá jakémsi primitivním sportu zvaném baseball.
"A ven! Všichni ven!" křičela paní M a světlo z její pochodně neklidně poskakovalo po davu ničitelů namačkaných kolem bazénu. "Neoprávněně jste vstoupili na cizí pozemek! Vypadněte odsud!"
Násilníci ji zcela ignorovali, a tak paní M udeřila svým světlem nejbližšího střihače křoví do lebky, což vedlo k tomu, že nejen její svítilna, ale i narušit soukromého majetku zhasli. Synové paní M se rozlítili nad očividnou neposlušností davu a zaútočili na něj dřevěnými tyčemi. Lidé začali ječet a rozutekli se všemi směry. Koupající se naháči opustili léčebný pramen a plniči nádob v panice přelézali zeď. Baseballové pálky létaly vzduchem, tloukly o stromy a dopadaly na hlavy prchajících. Pak se scéna rozzářila mnohem mohutnějším světlem a my jsme zaslechli hrozivý zvuk již dobře známého tlukotu křídel, o jehož zdroji nemohlo být pochyb: policejní helikoptéra.
"Ach, né, to jsou poldi," zaškubal krkem Kašpar.
Ze všech stran se ozývalo kvílení přibližujících se sirén.
"Musíme odsud," přikázal jsem. "Hned! Nemáme času nazbyt!"
"Robine!" zvolala Darla. "Juliino miminko! Nikde tu není!"

***

V nastalém zmatku se Gadžo junior ztratil své údajné matce a našel si úkryt pod hromadou Štíščiným modelů. Nezvěstné miminko bylo nalezeno po zoufalém patnáctiminutovém pátrání a během té doby se zahrada zaplnila množstvím uniformovaných policistů. Helikoptéra se vzdálila, ale nyní na zahradu dopadá koncentrované světlo několikanásobně převyšující intenzitu slunce. Zeb tvrdí, že jde o přenosové vozy televizních zpravodajských štábů, rozmístěné v řadách na druhé straně zdi. Ze střechy každého z vozů trčí dlouhá kovová tyč s ostře

planoucím světlem na konci a s mísovitou nádobou namířenou k nebesům.
"Jsme v pasti," kňoural Zeb. "Pokud se nyní pokusíme o útěk, policajti na nás nepochybně začnou střílet."
"Je pouze otázkou času, kdy nás tady nahoře najdou," připojil se Kašpar a hlava se mu roztřásla s nebývalou křečovitostí.
"Nevím, jaký zázrak by se musel stát, abychom se odsud dostali živí," fňukal Janek.
"Tak jim ten zázrak předvedeme," řekla sestra Anděla s bohorovným klidem v hlase. "Vždyť stejně všichni tihle lidé tady pořád blábolí o nějakém zázraku."
"Máte na mysli totéž co já, sestro?" zeptal jsem se.
"V to doufám, bratře Robine," zněla její odpověď.

***

"Tak, jsou všichni připraveni?" zeptal jsem.se. "A teď nezapomeňte, že musíme všichni zůstat v sevřené formaci. Je životně důležité. abychom se drželi co nejblíž u sebe. A snažte se, abychom se jeden druhému nezapletli do výstroje."
"Vážně si myslíš, že to bude fungovat?" ozvala se Blanka.
"Je to naše jediná naděje," odpověděl jsem. "Tak, a jakmile napočítám do tří, spustíme to. Jedna. Dva. Tři!"
Jako jeden muž jsme zatřepetali křídly, vzlétli do vzduchu a nakláněje se ze strany na stranu jsme ostražitě vylétli oknem z podkroví. Letěl jsem s Kennym v čele, oba maskovaní vlajícími šátky a kapesníky. Za námi, pokryti hedvábným spodním prádlem, táhli Norris s Andělou maringotku zabalenou do krajkových bílých kalhotek. Další šátky a stuhy kryly přenosné hnízdo s Julií a drobátkem, kolem něhož se neprodyšně shlukl zbytek našeho ansámblu.
Televizní reflektory se na nás okamžitě zaměřily a davem na chodníku to překvapeně zašumělo.
"Panebože!" zaslechl jsem výkřik paní M.
Stoupali jsme výš a výš k temnému nebo bez jediné hvězdy a davy dole vydávaly čím dál hlasitější projevy údivu.

"Nestřílejte!" slyšeli jsme hlas jakéhosi muže.
"To je zázrak!" vykřikl někdo v extázi.
"Anděl! Anděl!" rozezvučely se hlasy pod námi. "Anděl! Anděl!"
"Musíme zůstat v jednou šiku!" nařídil jsem.
"Drahá Květuš," pípala Štísková. "To je naše první módní přehlídka a hned takový úspěch!"
"Pozor, Robine!" křičel Kenny. "Řítí se na nás policejní helikoptéra."
S úděsnou rychlostí se k nám nocí přibližovalo blikání červených světel a vířivé závany vzduchu z kmitající vrtule.
"Co teď, Robine?" volala Darla. "Co teď máme dělat?"
"Pokud začnou střílet, rozptýlíme se do všech směru," odpověděl jsem a nespouštěl pravé oko z rychle se přibližujícího mechanického strašidla, zatímco mé levé oko sledovalo oba sokoly s nákladem. "Pokuste se co nejrychleji zmizet. Já a Kenny zatím napdaneme pilota."
Pak se z davu vznesla obrovská vlna protestů. "Ne! Ne!" křičeli všichni. Mohutný pokřik se vznesl k nebesům a postrčil nás vpřed jako náhlý závan větru. "Ne! Ne!"
"Mění směr!" křičel Kenny.
Měl pravdu. Vrtulník se vzdaloval. Z tisíců hrdel se ozval vítězoslavný pokřik.
Byli jsme zachráněni.
Letěli jsme západním směrem ke vzdáleným zvukům sirén používaných k orientaci v mlze. V dálce nad městem se na velkém mostě tyčily dvě řady sloupů a zářily jako oranžové majáky do noci.

Kapitola 23

"Odborníci zkoumají videozáznamy televizních společností," předčítal Gadžo z ranních novin. ""Přiklánějí se k názoru, že údajný anděl z Pacific Heights by mohli být přestrojení holubí zabijáci."
"Panebože, ochraňuj nás před profesionálními skeptiky," řekl Norris.
"Myslíte, že jsme způsobili velký hřích, když jsme ty ubohé lidi uvedli ve zmatek?" zeptala se sestra Anděla

"Řekl bych, že vůbec ne," odpověděl jsem. "Lidé se tam sešli, aby byli svědky zázraku, a mohou být spokojeni, že k němu skutečně došlo. Byli svědky toho, jak skupina bezbranných běženců jako zázrakem unikla brutální přesile po zuby ozbrojené policie."
"Doufám, že tady už budeme v bezpečí," řekla Darla a opatrně se rozhlížela kolem sebe. "Tyhle smutné dámy mě přivádějí do rozpaků."
Petřík identifikoval naše současné útočiště jako prostor nad peristylem obrovských korintských sloupů. Chrámová budova pod námi se zrcadlila na hladině poklidného, baculáky zamořeného jezírka jako nějaký přelud z dob starověkého Řecka. Ve středu sloupového ochozu byla na pozadí olivových kopců vyleptaná kopulovitá rotunda v nadpřirozených růžových odstínech.
V každém vnějším rohu naší vznosné krabice stála spoře oblečená kamenná žena, její zvětralé paže spočívaly na horním okraji a oči nahlížely v bolestném překvapení do vnitřního prostoru, který nyní okupovala naše ucouraná společnost a Fifina zcestovalá maringotka. Nad zdobným sloupovím kolonády se na podobných betonových krabicích tyčily tucty dalších kamenných žen, zajímajících stejně malebnou pozici plnou smutku.
"Kde to vlastně jsme?" zeptala se Blanka. "Nahání mi to hrůzu."
"Copak si nevzpomínáte?" řekla Julie. "Přesně tohle bylo na té vlajce u nás v podkroví. Musí to být z té panamské mezinárodní výstavy."
"Žvaníte jako turisti?" ozvala se Štísková. "Vždyť tohle je Palác výtvarných umění. To přece ví každý."
"A k čemu to slouží?" zeptala se zvědavě Julie.
"No přece k umění," odpověděla Štísková. "Je to tady kvůli kráse."
"Ale proč je to tak obrovské?" vydechla Blanka. "Muselo to stát příšerné peníze."
"Máš pravdu,v minulosti vyhazovali lidé za umění spousty peněz," vysvětlovala slečna Andulková. "Dnes už tomu tak není. Teď už by se něco takového nepovažovalo za efektivní využití veřejných prostředku."
"V každém případě je to pěkné místečko na svatbu," oznámila Fifi z otevřeného okna své maringotky. Všiml jsem si, že má na sobě bílou krajkovou ponožku.

"Gadžo, ty noviny klidně počkají," ožil náhle Petřík. "Teď se musíme věnovat závažné detektivní práci. Je třeba najít toho ztraceného výrobce figurín."
Souhlasil jsem. "Ano, musíme se bezodkladně pustit do pátrání. Jdeme, chlapi."
Bylo to poprvé, co jsem jim nemusel říkat dvakrát.

***

Naší průzkumnou expedici jsme započali tím, že jsme si společně zakouřili v parku přes ulici od obleženého domu paní M. Svátečně vystrojení lidé se zde tísnili v ještě větším množství, než když jsme odcházeli. Kolem rozlehlé zahrady kroužily televizní přenosové vozy a hromady květin - některé z nich upravené do roztodivných tvarů - málem převyšovaly vysoké zdi kolem domu. Po paní M nebylo ani vidu ani slechu, ale několik jejích mladších potomků házelo z okna ve druhém patře po lidech z televizních štábů něčím, co Petřík identifikoval jako vodou naplněné balóny.
"Doufám, že jsme paní M nezpůsobili nějaké nepříjemnosti," řekl Gadžo, slastně vdechl kouř, ale cigaretu dál neposlal.
"Samozřejmě že ne," ujistil jsem ho. "Všichni tito lidé znamenají obrovský potenciál pro její benefiční večírky. Momentálně nejspíš dohlíží na přípravu pokrmů a jednohubek. To mi, Gadžo, připomíná, že by to žváro mohlo kolovat."
"Ale co, Kenny snad přinese další," odpověděl a šlukoval dál. Gadžův úraz měl mnohem horší následky než jen to, že přišel o nohu. Přišel i o poslední zbytky motivace dělit se kýmkoli o cokoli.
"Robine?" zeptal se Gadžo. "Nevidíš někde pana Trinella?"
"To tedy ne. Vždyť já ani nevím, jak ten chlap vypadá. Viděl jsem jen tu punčochu, co měl přetaženou přes obličej."
"A jak ho tedy máme najít?"
"Snadno," odpověděl jsem. "Musíme prostě najít oblast, kde se vyskytuje největší koncentrace umělých lidí."
"To nebude tak snadné," vložil se do toho Petřík. "Los Angeles je odtud přes sedm set kilometrů."

"Péťo, měl jsem na mysli náměstí Union Square:"
"Ach tak," řekl. "Možná, že tu paní s holubím zobem už pustili z vězení."

***

Taky že ano. Zatímco Kenny hlídkoval na nedaleké palmě, aby nás zavčas upozornil, kdyby se tu vyskytovali poldi se sítěmi, slétli jsme na její potravou přetékající ňadra.
"Ach, mí drazí přátelé!" vykřikla a rozhodila plné křídlo zobu. "Zvolili jste skvělý čas pro návštěvu. Náměstí je prakticky opuštěné. Ti rozkošní baculáci odsud vyhnali většinu turistů. Měli jste plné ruce práce, co? Tak jsem na vás byla hrdá, když jste vyzráli na policii. Byla to ale neuvěřitelná drzost, poslat na vás cvičeného sokola. Jsem toho názoru, že vycvičit ptáky k tomu, aby napadali tvor svého druhu je prostě zločin. Takovou sprostotu mohla vymyslet jen policie. Ale věžte, že nejste sami milánkové. Máte přátele, spoustu přátel, i na těch nejvyšších místech. Rozhořčení veřejnosti sílí. Ano, ano, policie se k vám zachovala hanebně."
"Moje slova," řekl Petřík a se svou obvyklou nenažraností slupl další slunečnicové semínko.
Naše zachránkyně se opatrně rozhlédla a ztišila hlas. "Neoficiálními kanály se ke mně doneslo, že celé to obvinění z vraždy byla zinscenovaná záležitost. Ani vám nemusím říkat, jak se mi ulevilo. Upřímně se musím přiznat, že jsem byla zpočátku šokovaná, ale když je člověk ve vězení, stává se někdy malověrným. Pak jsem se od Teda dozvěděla, že mu chybí pár kusů inventáře, a tak jsme se to dali dohromady. I Ted je váš přítel. On a jeho spolupracovníci dělají úžasnou práci. Dnes v noci se chystají k další skvělé osvobozovací akci. Přímo tady ve městě chtějí z univerzitní laboratoře osvobodit další pokusné tvory. Kéž bych tak mohla jít s nimi, ale policie mě příliš dobře zná. Ted říká, že kdyby mě vzal s sebou, bylo by to jako mávat na býka rudým hadrem. Všichni dobře víme, koho má tím býkem na mysli. Vy jste ale vyhládli. To jsem ráda, že se aspoň dobře najíte."

Nasypala nám další plné křídlo zobu. "Jen papejte, andílkové. Andělé! Haha, tohle nesmím zapomenout říct Tedovi, až se tu zase ukáže. Dneska je támhle naproti v obchodním domě, kde upravuje figurínám výraz tváře. Lhostejná povznesenost prý už není v módě. Ted dělá opravdu skvělou práci přestože - jak všichni víme - musí se při ní často podřídit diktátu sexismu. V jeho umění se pak musí projevovat i výrazná agresivita vůči obéznosti. Stejně jako většina z nás, i Ted je otrokem komerční reality. Měla jsem to štěstí, že mě rodinné jmění zachránilo před drtící mašinérií podnikání. Můj otec vymyslel hrůzně účinnou past na krtky, a já utrácím jeho majetek, jak nejlépe tomu, abych napravila jeho hříchy. Snažím se Teda přemluvit, aby tohleto Náměští osídlil krtky. To by byla nádhera, nemyslíte? Představte si, kolik by tady bylo kopečků na důkaz jejich podzemní existence."
"O čem ta ženská mluví?" zeptal se Gadžo.
"Nevím, řekl bych, že nejspíš o výstavbě podzemní dráhy," vysvětloval Petřík. "A kdo má být ten Ted?"
"To je nejspíš Ted Trinello," odpověděl jsem. "Nikdo jiný to být přece nemůže. Byla to nesmírně poučná konverzace."
"A nesmírně vydatná alternativa k hrůzám manželského lože," říhl si Petřík.

****

V následujících dvaceti minutách zaregistroval Kenny zaparkovanou omlácenou bílou dodávku v uličce nedaleko Darlina oblíbeného kontejneru. Jen doufám, že teď sem nemá zrovna Darla namířeno ve společnosti toho odporného zloděje svačin a gigola v jedné osobě. Měli jsme štěstí, že zadní dveře dodávky byly pootevřené, a tak jsme se tam všichni tři nasáčkovali a rychle se ukryli do noh figurín. Venku zůstal jen Kenny, jehož úkolem bylo sledovat dodávku ze vzduchu. Odletěl na nedalekou římsu a my ostatní jsme čekali, až se Ted Trinello vrátí.
"Dal bych si práska," ozval se Petřík ze vedlejší nohy.
"A kapka sherry by také nebyla ke zahození," zaslechl jsem Gadžovu odpověď.

Vyděsilo nás, když se zadní dveře s ohlušující ranou zavřely. O chvíli později se otevřely přední dveře a sedadlo se zhouplo a zaskřípalo, jak se na něj vyšplhala rozložitá postava muže. Otvorem v kulatém kolenním kloubu figuríny, v níž jsem se ukrýval, jsem zahlédl kousek pandéra navlečeného do kostkované košile, které přetékalo přes široká bedra nacpaná do špinavých kalhot barvy khaki. Jeho svalnaté křídlo bez peří se natáhlo a otočilo lesklým kovovým udělátkem, čímž se spustilo důvěrně známé mechanické bručení. Bylo to stejné rytmické pulzování, jaké jsme slyšeli té noci, co nás unesli!
Ted Trinello (naprosto bezpečně jsem věděl, že náš řidič je ten drzý vůdce PZN osobně) pak zatáhl malou páku a šlápl svou zaprášenou pravou nohou na zarezavělé zařízení přimontované u podlahy. Dodávka se okamžitě dala do pohybu. Řidič si vesele pískal a točil velkým kolem sem a tam, čímž zřejmě udával dodávce směr jízdy.
"Létání není špatná věc," zašeptal Gadžo, "Ale moc bych si přál mít vlastní auto."
"Je s tím zbytečná práce," odpověděl jsem. Sam Spade jezdí zásadně taxíkem. Nebo to můžeš dělat jako Štísková a vozit se zadarmo na střeše tramvaje."
"Já vím," zašeptal, "ale to není ono."
Už se ani nedalo spočítat, kolikrát jsme zastavili, znovu se rozjeli, zahli doprava a doleva, až se nám z toho skoro navalovalo. Konečně dodávka zastavila. Chlap zatáhl páku do nejvyšší polohy a vrátil kovové udělátko na původní místě, čímž utišil mechanické mručení. Rychle vyběhl ven, aniž by vytočil okna nahoru nebo uzamkl dveře.
"Robine," ozval se Gadžo. "Kde asi tak jsme?"
"Podle vzdáleného hlasů racků bych usuzoval, že musíme být někde poblíž zátoky s koupelovou vodou."
Otevřeným oknem vlétl dovnitř Kenny a hopkal na opuštěném předním sedadle sem a tam.
"Jsme na nábřeží kus cesty jižně od Bay Bridge," oznámil nám. "Podezřelý vstoupil do nevážně vyhlížející kovové budovy, která pravděpodobně slouží jako skladiště a opravna figurín."
"Proč si to myslíš, Kenny?" zeptal jsem se.
"Podíval jsem se dovnitř oknem, Robine. Jsou tam naházené různé náhradní díly k tělům."
"A viděls tam nějakou krev?" vyzvídal jsem.

"Pokud jsem si všiml, tak ne."
"Takže můžeme definitivně vyloučit masového vraha. Jde s největší pravděpodobností o figuríny. Dobrá práce, Kenny," pochválil jsem racka.
"A co uděláme teď, Robine?" zeptal se.
Ty hlídej venku, Kenny, a my zůstaneme na stráži uvnitř. Jakým dojmem na tebe podezřelý působí?"
"Na první pohled bych řekl, že ten chlap voní tak, že musí mít neuvěřitelně štědrý zdroj platýsů."

***

Uplynula řada a řada dlouhých hodin. Nemáme tu nic ke čtení, dokonce ani starý časopis. Všichni jsme samozřejmě zoufalí, že nemůžeme kouřit, ale netroufáme si do dodávky propašovat cigarety. Ani pod sedadly jsme nenašli jediného zapomenutého vajgla, ale oblevili jsme tam cosi, co se podezřele podobá dámské punčoše. Díky bohu za ten vydatný oběd na náměstí. Máme štěstí, že nás vedle ostatních tělesných potřeb aspoň netrápí hlad. Moc by mě zajímalo, co při takovémhle nudném hlídání podezřelých dělá Sam Spade. Má určitě tolik prozíravosti, že si s sebou vezme flašku. Umím si ho představit, jak se uvelebí, zapálí si cigaretu, vzpomíná na nepřítomnou Brigid a pomalu se zpije do němoty - a to všechno na účet klienta.
Abychom nějak zabili čas, uchýlili jsme se ke kratochvíli, která nikdy nezklame: k pomluvám.
"Jsem tady sice uvězněný v noze figuríny," poznamenal Petřík, "ale aspoň nemusím být na vlastní svatbě."
"Řekl bych, že to Fifi zase až tak nevadí," přihodil si Gadžo.
"Jak nevadí?" durdil se Petřík. "Samozřejmě, že jí to vadí. Puká jí z toho srdce, sakra."
"Ale nepuká, jen si to nenamlouvej," odpověděl Gadžo. "Stejně si tě nechce vzít."
"Jak to, že nechce?" začal Petřík ztrácet nervy. "Tak proč potom dělá ta svatební oznámení? A proč se navlíká do všech těch pitomých krajek?"

Gadžo ztišil hlas. "Slyšel jsem Julii, jak říká Darle, že Fifi jen chce, aby někdo začal žárlit."
"A kdo má být ten někdo?" chtěl vědět Petřík.
"No přece Janek. Že prý po něm Fifi pase od prvního okamžiku, kdy se objevil s těma dvěma dacanama."
"To by bylo skvělé," řekl jsem. "Janek se k Fifi dokonale hodí."
"Naprosto souhlasím," řekl Petřík. "A ani by mě nepřekvapilo, kdyby si Blanka brousila zuby na toho směšného Kašpara. Vysvětlovalo by to tu jeho věčnou nervozitu."
"Ale ne, Petříku, v tomhle jsi vedle," řekl Gadžo. "O tomhle vím taky svoje. Zaslechl jsem, jak Blanka říká Julii, že tě osobně sice nemůže vystát, ale odjakživa tě hluboce miluje."
"Tak v tomhle jsou mé pocity vůči ní naprosto stejné," řekl Petřík. "Akorát tam chybí ta láska."

***

Už je to hodinu, co padla noc.Konečně jsme se opět pohnuli. Ten zlotřilý Ted Trinello, nyní celý v černém, se po cestě zastavil pro spolucestující, jejíž vůni i hlas jsem znal z laboratoře. Je to ta ženská, které jsem málem amputoval křídlo - ta vražedná únoskyně, která tehdy žádala Teda, aby mě odbouchl.
"Zajedeme teď pro ty ostatní?" zeptala se.
"Ne. Měli bychom se s nimi setkat v Rupertově autě. Má totiž náhradní klíč."
"Nějak se mi nelíbí, Tede. Měla kolem té akce s holubama se ještě pořád neuklidnila."
"Já vím, ale tohle už nemůžeme odkládat. Podle Rupertova informátora začnou zítra cpát těm kočkám do mozku elektrody."
"Máš pravdu, musíme je zachránit, Tede," řekla.
"Proboha," vydechl Gadžo. "Tak oni jedou zachraňovat kočky!"
"Tušil jsem, že máme co do činění s kolosálními zločinci," odpověděl jsem, "ale ani ve snu mě nenapadlo, že se sníží až k takovéto hanebnosti."

***

O mnoho kilometrů později. Cítil jsem, že dodávka zahnula vlevo, přejela přes dva hrboly a pak zajela zpátečkou dolů z mírného kopce. Poté se zastavila, Ted vypnul brumlání a spolu se svou černou Mata Hari rychle opustili auto. Zvenku jsme zaslechli další přitlumené hlasy, pak se někde otevřely a opět zavřely dveře. V ten moment vlétl Kenny dovnitř.
"Jsme na jakési nakládací rampě," oznámil nám. "Přetáhli si přes hlavu punčochy a vstoupili do hlavní budovy. Někteří z nich mají pušku."
"Dobrá práce," pochválil jsem racka. "Jak daleko od Paláce výtvarných umění teď jsme?"
"Moc daleko ne, Robine. Je to jen přes park a dolů z kopce."
"Dobrá. Teď chci, aby ses tam vrátil, Kenny, a to co možná nejrychleji. A doveď sem ostatní. Budeme potřebovat Valdu mladšího i maličkou Inu. Ale Darle řekni, ať tam s Julií a miminkem zůstane."
"Rozkaz," zasalutoval racek a odletěl.
"Robine, a co teď budeme dělat my?" zeptal se Gadžo.
"Zatím nic, dokud vám neřeknu."
"Já jen doufám, že ty kočky jsou v klecích," zamumlal Petřík.
Byly. O několik minut později začaly černé postavy nakládat kovové klece s kočkami do zadní části dodávky. Klec za klecí mňoukajících, prskajících a vrčících koček. A pak další a další klece koček všech možných velikostí a barev. Netušil jsem, že je jich tolik. A další klece, až zaplňovaly dodávku k samému stropu.
"Panebože!" pípl Petřík. "To je katastrofa. Chtěl jsem říct neštěstí."
Za horou kočičích klecí se ozval mužský hlas: "A je to, Tebe. Jsme plní."
"Sakra, takže ten zbytek musíme naskládat do Rupertova auta."
"Ale tam není místo?" namítl mužský hlas.
"To vidím taky," vyštěkl Ted. "Budeme je muset vzít bez těch klecí."
"Myslíš, že je to dobrý nápad, Tede?" zeptal se ženský hlas. "Ty rozkošné kočičky jsou už tak strachy celé bez sebe."
"Nějak to zvládneme," odpověděl Ted a zabouchl zadní dveře. "Pomůžu vám naložit ten zbytek."
O chvilku později vlétli oknem Kenny a Zeb.

"Dobrá práce, Kenny," řekl jsem, když jsem se vynořil z nohy. "Chci, aby sem všichni okamžitě přišli."
"To je nesmysl!" zaprotestoval Zeb. "Tohle vozidlo je plné koček."
"To je úžasný poklad!" zvolal Norris a vletěl dovnitř druhým otevřeným oknem. "Máme z pekla štěstí, Robine. Budeme mít co jíst celé měsíce. Připadám si jako o Vánocích!"
Všiml jsem si, že kočky náhle zmlkly.

Kapitola 24

"Kde jsou ti dva papoušci Štísková a Květa?" zeptal jsem se, když jsem vyskočil až nahoru na opěradlo pro řidiče.
"Měli malou nehodu," odpověděla sestra Anděla a rychle zaujala určenou pozici na podlaze vedle Norrise.
"Ten vás pan Dulka snesl vejce," zachichotal se Janek.
"Pro Štískovou je otcovství velký šok," dodala Blanka a postavila se do řady vedle Fifi a jejích mrňat na pravý paprsek. "Snad si ten neposedný pták uvědomí, že nemůže chlastat šampaňské a vydávat se za samici."
"Rychle, Robine!" volal Gadžo ze své pozorovatelny na rantlu předního skla obloženého papíry. "Už jdou!"
"Tak jo, Kenny," nařídil jsem. "Zapni to."
Racek pootočil lesklým kovovým udělátkem. Ozval se mručivý zvuk a začalo mechanické brumlání.
"Dobře, Kenny," zavolal jsem na racka. "A teď tu páku!"
Racek skočil na páku a opřel se do ní celou svou vahou. Dodávka poskočila. Málem jsem spadl z opěradla.
"A teď Norris," křičel jsem. "Houpni na to!"
Sokol použil svou značnou váhu ke stisknutí pedálové páky u podlahy. V ten moment hluk zesílil a dodávka vystřelila hrozivou rychlostí vpřed. Mířila si to přímo na divoce gestikulující násilníky PZN. Jen jsem doufal, že stihnou zavčas uskočit. Podařilo se jim to, ale jen tak

tak. Narazili jsme do několika překážek, nejspíš šlo o tyč dopravní značky a betonový obrubník.
"Dobře, a teď skupina napravo!" křičel jsem z plných plic. "Skupina napravo!"
Přesně tak, jak jsem je instruoval, skupina vpravo uchopila šprušli volantu, zatřepetala křídly a stočila ho (a s ním i dodávku) doleva. Přehoupli jsme se přes obrubník a vjeli na cosi, co na můj detektivní instinkt zapůsobilo dojmem, že se asi jedná o silnici.
"A teď skupina vlevo. Ale jen kousek. A teď rovně. Teď zase skupina vpravo. Sakra, je tu tma jako v pytli. Vůbec nevidím, kam jedeme."
"Já to zkusím," řekl Kenny a vytáhl jakýsi knoflík u kovového spouštěcího mechanismu. v tom okamžiku byla silnice před námi ozářená mohutným proudem světla a já přímo před námi spatřil velikou budovu.
"Andělo! Andělo!" volal jsem. Sokolí jeptiška poslušně houpla na svou páku u podlahy, zatímco Norris pustil tu svou. "Levá skupina! Levá skupina!" Dodávka zpomalila, prudce zahnula vpravo a jen tak tak nenarazila do budovy. Po široké, rušné ulici před námi proudila oběma směry auta.
"Ach ne!" křičel Gadžo, který upřeně hleděl do zadního zrcátka. "jedou za námi v Rupertově autě!"
"Nic se neděje," řekl jsem a modlil se, aby mezi projíždějícími auty vznikla dostatečná mezera. "Norrisi, teď na to dupni!"
"Pozor!" zařval Kenny a jako datel postižený amokem začal mlátit hlavou do středu řídícího kola, což mělo za následek pronikavé přerývané troubení. Dodávka se hbitě prosmýkla právě vzniklou mezerou. Projíždějící auta se nám snažila vyhnout a objížděla nás všemi směry. Všiml jsem si, že se to neobešlo bez několika tupých ran, jak řidiči naráželi do svých sousedů. Přímo za námi se k nám velkou rychlostí blížili naši pronásledovatelé.
"Andělo! Pravá skupina! Pravá skupina! Dobře teď to vyrovnejte. Norrisi!"
Hnali jsme si to po rušné ulici, kterou bdělý Gadžo identifikoval jako Lincoln Way. Kenny stále bušil hlavou na klakson a já se snažil udržet ve směru pomocné žluté čáry, která byla pro pohodlí řidičů umístěna pěkně uprostřed. Většinou uznali mé právo začátečníka v řidičském

umění a stihli mi uhnout z cesty, ale i tak jsem musel pár zatvrzelých účastníků silničního provozu potrestat letmým šťouchnutím.
"Gadžo," volal jsem, "pořád nás ještě sledují?"
"Jo, Robine. Ale zdá se, že Ted má potíže s řízením. Celé auto je plné vyděšených koček. Hopla, právě mu jedna z nich skočila na hlavu."
"Máme před sebou policejní auto!" zaječel Kenny.
"Andělo! Levá skupina! Levá skupina! Norrisi!"
Vzali jsme to po dvou kolech vpravo a uháněli dál, zatímco se za námi řítilo auto s únosci koček a v patách nám kvílely policejní sirény. Nějak se nám podařilo vyjet z města do otevřené krajiny.
"Pravá skupina. Rovně. Levá skupina. Kenny, kde to jsme?"
"U parku Golden Gate, Robine."
"Aspoň že tu už není tolik aut. Tak teď pravá skupina. Rovně."
"Před námi blokuje silnici policejní auto!" křičel Gadžo.
"Sakra. Andělo! Levá skupina! Levá skupina! Norrisi!"
Další křivotočivá zatáčka nás dostala do úzké ulice vedoucí kolem jezera s koupelovou vodou, které se stříbřitě lesklo v měsíčním světle. Podél ulice byla zaparkovaná řada potemnělých aut s podivně zamlženými okny, jakoby zapařenými. Pár jsme jich neúmyslně škrábli, stejnou paseku nadělal i Ted a chvost policejních aut.
Když jsme dokončili okružku kolem jezera, navedl jsem naši otlučenou dodávku, z níž už se začalo kouřit, do další uličky, která končila širší ulicí s méně náročnými křivkami.
"Pravá skupina. Rovně. Norrisi. Rovně. Kenny, kde to teď jsme?"
"Myslím, že na ulici JFK Drive. Ta nás vyvede z parku."
"Dobře. Rovně. Norrisi."
"Ruka zákona nám vpředu zablokovala cestu!" volal Gadžo.
"Nema problema," řekl jsem a do žil se mi vlila nová důvěra v mé řidičské schopnosti. "Andělo! Levá skupina! Levá skupina! Norrisi!"
"Ach bože," vydechl Kenny.
Zachvátila nás panika. "Co se děje?" zjišťoval jsem.
"Robine, jsme ve slepé uličce."
"Hlavně, že vidíme, ne?"
"Tady ta cesta končí."
"Sakra!"
"Zastav!" křičel můj jednonohý navigátor.
"Andělo! Andělo! Co se to k čertu děje? Norrisi!"

Cesta končila, narazili jsme do obrubníku a náhle jsme se vznesli do vzduchu. Jako kdybychom uměli létat. Tak my přece letíme. Dodávka prudce stoupala, přátelé opustili svá stanoviště na šprušlích volantu, připravil jsem se na úder a deset tisíc koček spustilo ohlušující nářek. Předním sklem jsem zahlédl elegantní bílou budovu s třpytící se kopulí. Letěla proti nám neuvěřitelnou rychlostí. Přemohla nás. Prolétli jsme její tenkou skleněnou kůží, několikrát se otočili a přistáli uprostřed tmavé vlhké džungle plné podivných, nadpozemských rostlin.
"Vykliďte pozice!" křičel jsem a zvedl se odněkud, sám nevím odkud. "Padáme!"

***

"Nemůžu tomu uvěřit, že jsme nezachránili jedinou kočku," řekl Norris.
"Ale, bratře Norrisi, vždyť byly všechny v klecích," těšila ho sestra Anděla. "Měli bychom být vděční, že nikdo z nás není vážně zraněn. A co to vaše křídlo?"
"Je celé potlučené, sestro," odpověděl sokol. "Dnes ráno jsem s ním nemohl ani pohnout, ale je to asi vůle boží."
"Amen, bratře," doplnila ho. "nemám vám ho namasírovat?"
"Skvělý nápad, sestro."
Druhé ráno v naší střídmě honosné betonové škatuli jsme s Petříkem započali společnou cigaretou, zatímco Gadžo si chytil svou vlastní vajglovku a dychtivě pročítal noviny.
"Tak copak je dnes nového?" zeptala se slečna Andulková ze svého skromného hnízda postaveného na verandě maringotky.
"Takzvaní holubí zabijáci předali do rukou spravedlnosti teroristy PZN," předčítal Gadžo. "A ještě na boku je sloupek: ‚Zcela nezvladatelná dodávka poškodila zimní zahradu.´"
"Jak to myslí nezvladatelná?" vmísil se do toho Valda mladší. "Vždyť jsme ji se strýčkem Robinem dokonale zvládli!"
"To byl ale kopec legrace," připojila se malá Ina. "Ukradneme dnes další auto, strýčku Robine?"

"Myslím, že ne?" odpověděl jsem a unaveně se podíval na podivně zamlklou Darlu.
"Tady píšou, že státní prokurátor v nejbližší době obviní Teda a tu jeho bandu minimálně z deseti těžkých zločinů," pokračoval Gadžo.
"To není špatné," řekl jsem. "Mohli by je nechat bručet pěkných pár let."
"To určitě," řekla Darla zamyšleně.
"Tebe to nějak dvakrát netěší," všiml si Petřík.
"Já ti nevím," povzdychla si. "Jak Robin sám poznamenal, jsou to přátelé naší paní s holubím zobem a ta - pokud vím - měla vždy na srdci jen naše blaho."
"Ale oni se dopustili pokusu o osvobození koček," namítal jsem. "Byly jich celé stovky."
"Já vím, Robine," odpověděla. "Mně se to taky moc nelíbilo."
"Od samého počátku jsem byl vehementně proti tomuto bláznivému plánu," nechal se slyšet Zeb a poplácal Darlu po zádech.
Pan Štísko se snesl z hlavy jedné ze smutných kamenných žen.
"Tak jak se daří paní M?" zeptala se Julie a krmila své pištící miminko rozmačkanými baculáky.
"Tu dámu jsem dnes nezahlédla, tedy chci říct nezahlédl," odpověděl papoušek a pyšně se procházel po střeše maringotky. "Ale její dům je stále obležený bandou těch sentimentálních nekňubů. Jakpak se daří vajíčku, Květuško?"
"Pořád stejně," odpověděla jeho družka.
"Štísko, moc mě to mrzí, jak jsem tě zmátl v otázce tvého pohlaví," omlouval jsem se.
Papoušek vypjal celých jedenáct centimetrů své výšky. "S tebou si to vyřídím později," řekl. "Udělám z tebe prejt do jitrnic."
"To přece není Robinova chyba," protestovala slečna Andulková.
"Štísko, stal ses obětí vážného profesionálního přehmatu. Nevím, jak ti to mám vynahradit."
"Zatím se snaž vypadat k dobru, drahá," mrkl na ni. "Já už něco vymyslím."

***

Dlouho odkládaná svatba byla opět oznámena (kým jiným než Fifinou) na dnešní podvečer. Janek - k Petříkovu velkému zklamání - přijal tuto zprávu s dovedně zamaskovaným nebo upřímně nefalšovaným nezájmem. Obešli jsme Darlin zákaz a nenápadně vyslali sestru Andělu do jednoho z přístavních obchodů s lihovinami, aby pro ženicha sehnala flašku na posilněnou. Ti drzí zloději svačinek nám nabourali odpolední rozloučení se svobodou, které se konalo v čemsi, co Petřík identifikoval jako palebná postavení vykopaná v zarostlém útesu vysoko nad mostem Golden Gate.
"Skvělé taktické stanoviště," poznamenal Štísko a prohlížel si staré betonové podpěry děl. "Tak rád bych si zastřílel. Jó, mít tak pušku s pořádným teleskopem, vybral bych si pár těch zatracených surfařů a sejmul je."
"A proč bys to dělal?" zjišťoval Kenny.
Štísko si odplivl. Měl na sobě starý červený kožený řemínek od hodinek paní M, přehozený přes prsa jako pás s náboji. "Jen tak pro zábavu, jak jinak? Hele, nechceš si to se mnou rozdat?"
"S tebou určitě ne," pohrdavě si ho změřil racek.
"Tyhle vepřové škvarky nemají chybu," řekl Norris. "Sestro Andělo, musíme někde sehnat prase a sežrat ho."
"Dobrý nápad, bratře Norrisi. Můžeme postavit oltář a obětovat ho našemu pánu jako sice krvavý, nicméně podnětný rituál."
"Zvířecí oběť?" řekl Norris. "Úžasný nápad!"
"Takže, Petříku," ozval se Zeb, když si zhluboka lokl sherry, "konečně ses uvolil vstoupit do svazku manželského, co?"
"Asi jo," povzdychl si ten ubožák.
"Ale kdybys nechtěl, je tu ještě jedna možnost," pokračoval Zeb.
"Já vím," odtušil Petřík bezhlasně. "Můžu se taky vrhnout z tohodle útesu. Ale to jsem měl udělat dřív, než jsem se naučil létat."
"Ne," řekl Zeb, "měl jsem na mysli, že se můžeš vrátit do laboratoře."
"Kéž by to šlo," opáčil jsem. "Ale nikdo neví, jak se tam dostat."
"To není tak úplně pravda," opravil mě Zeb.
"Co tím chceš říct?" chtěl jsem vědět.
"Tak to vyklop, Zebe," vmísil se do hovoru Janek.

"Darla zná cestu," odpověděl Zeb. "Včera mi to řekla."
"Pak jsem zachráněn!" zvolal Petřík. "Zebe, podej mi tu flašku!"

***

"Zebulone, hluboce jsi mě zklamal. Neudržel jsi v tajnosti přísně důvěrnou informaci, kterou jsem svěřila jen tobě," řekla Darla, když rozzlobeně cpala nerozmačkaného baculáka Gadžovi mladšímu do krku. Zdálo se, že mu to vůbec nevadí.
"Nezlob se, Darlo," omlouval se Zeb. "Nějak mi to uklouzlo."
"Ty nás můžeš odvést zpátky do laboratoře?" obrátil se na ni Janek.
"Nevím to jistě, ale asi ano," odpověděla. "Ale je to pěkný kus cesty a je to přes vodu. Pro náruživé kuřáky je to příliš daleko."
"Ale, Darlo, říkals přece, že je tam most," trval na svém Zeb. "Mohou si na něm odpočinout, pokud se cestou unaví."
"Ten most Golden Gate?" zeptal jsem se.
"Ten ne. Je to most Bay Bridge," odpověděla. "Ale, Robine, snad by ses nechtěl vrátit zpátky do laboratoře, že ne?"
"Musíme se vrátit, Darlo. Jsme tím povinováni doktoru Milbreneovi. Ale kdo se nechce vrátit, může tady klidně zůstat."
"Já se nikam nehnu," prohlásila Blanka. "Ty nás snad chceš opustit, Petříku?"
"Jen s největší přemáháním, drahá."
"Kecy," zasyčela.
Fifi vyběhla s nedbale přehozenou bílou krajkou z maringotky, objala svými křídly Janka a rozeštkala se: "Můj milovaný, neopouštěj mě!"
"Mohl by mě někdo vysvobodit z tenat tohoto hysterického holuba?" odtáhl se štítivě Janek.
"Já musím zůstat tady," prohlásila Julie. "Musím se postarat o svého syna. Nechci, aby vyrost v kleci. Ty také odcházíš, Gadžo?"
"Musím," odpověděl. "Ale možná se vrátím, až doktor Milbrene skončí se svými pokusy."
"Já jdu s vámi," připojil se racek.
"To nepůjde, Kenny," řekl jsem. "musíš tu zůstat a postarat se o naše přítele. A co ty Zebe, jdeš?"

"Zcela určitě nikolivěk. A ani Kašpar nikam nepůjde."
Kostnatý zloděj svačinek sebou souhlasně zaškubal.
"Robine, já ti vážně radím, abys to nedělal," ozvala se ze svého hnízda slečna Andulková.
"Moudrý muž své sny zavře do klece," doplnil ji Štísko. "Ale o skutečné kleci může snít jen blázen."
"Moc mě to mrzí," odpověděl jsem. "nicméně jsme pevně rozhodnut. Dnes večer se musíme rozloučit."

Kapitola 25

Vydali jsme se hustou mlhou na východ. Přemýšlel jsem, jestli budeme mít dostatek sil na tak dlouhou a namáhavou cestu: musíme přeletět celé město, pak se dostat na druhou stranu dlouhého mostu, a kdo ví jak daleko to ještě budeme mít k vytouženému cíli. Kdysi jsem si myslel, že svět je nanejvýš tak desetkrát větší než naše laboratoř. Kdo mohl tušit, že se za jejími důvěrně známými zdmi nachází tak hrozivě rozlehlý prostor?
"Darlo, přece nepoletíme tak vysoko," volal Gadžo a zaostával za ostatními.
"Vždyť nejsme kosmonauté," přidal se dýchavičně Petřík. "Nejde nám o to, dostat se na oběžnou dráhu."
"No jak myslíte," zabručela Darla, zakroužila doleva a plachtila nízko nad okrajem středu města. "Ale snažte se nenarazit do stromů."
"Hele, támhle bydlí Effi," ukázal křídlem Gadžo.
"Ne aby vás to překvapilo, pokud nás někdo bude ostřelovat," supěl Petřík.
Pohlédl jsem dolů a zahlédl osamělou postavu ve vchodu, jak si nenuceně zapaluje cigaretu. Byl to vysoký muž v tmavém obleku. Zvedl hlavu, když vyfukoval první obláček kouře a zpod krempy klobouku na mě zíraly žlutošedé vodorovné oči. Projíždějící auto na moment

ozářilo jeho dlouhou, kostnatou čelist. Muž se otočil a rychlým krokem odcházel po chodníku.
"Panebože, to je on," koktal jsem a málem jsem spadl z oblohy.
"Kdo on?" chtěl vědět Petřík.
"No přece on! Pan Spade!"
"A kde?" vykřikl Gadžo.
"Támhle dole!" vyhrkl jsem. "Leťte za mnou!"
Pustil jsem se do toho nejstrmějšího sešupu svého života. Muž dole pode mnou se chvatně ohlédl, zahnul doprava a vstoupil do hlubokého stínu mezi dvěma budovami.
"Robine!" volala Darla z výšky. "Počkej na mě!"
"Co je to zase za hloupý nápad?" stěžoval si Zeb, který se uvolil letět s námi jako Darlin doprovod.
Doplachtil jsem mezi budovy a přistál na páchnoucí vlhké cestičce. Matné žárovky nad dřevěnými vrátky házely podivné stíny na vysokou cihlovou zeď. Studená koupelová voda padala po kapkách ze vzdálených střech, mrazivý vítr rozháněl chuchvalce bílé mlhy a odpadky pohozené ve škarpě.
"Kam zmizel?" zeptal se Petřík a těžce dosedl vedle mě.
Zoufale jsem se rozhlížel na všechny strany a všichni mí společníci postupně přistávali kolem.
"Kudy mohl jít?" zeptal se Gadžo.
"Já tu nikoho nevidím," divil se Zeb.
"Ani já ne," zabručel Janek. "Oč ti vlastně jde, Robine?"
"Tady nikdo není," tvrdila Darla.
"Někde tu musí být!" zvýšil jsem hlas. "viděl jsem, jak se vydal tímhle směrem."
Pozorně jsem naslouchal. Žádné kroky. Ulička byla zcela opuštěná.
"Ale, Robine, podívej se támhle!" řekla Darla a ukázala dozadu.
Všichni jsme se otočili.
Na zdi budovy byl připevněný kus matně lesklého kovu.
"Je to jakási plaketa," řekl jsem. "Co je na ní napsáno, Gadžo?"
Gadžo studoval vyražená písmena, která byla v nevýrazném osvětlení vzdálených pouličních lamp těžko čitelná. "Je to k nevíře," vydechl Gadžo.
"Co je tam?" chtěl vědět Petřík.

Gadžo se podíval na mě a pak se otočil zády k tabulce. "je tam napsáno: ‚Někde v těchto místech připravila Brigid O´Shaughnessyová o život Miles Archera, partnera Sama Spadea.´"
"Brigid zastřelila Milese?" nevěřícně zvolal Petřík.
"To není možné," řekl jsem. "Milese přece zastřelil Floyd Thursby. A potom někdo sejmul Thursbyho - byl to nejspíš Joel Cairo."
"Ale Robine, tak proč se tedy ta plaketa zmiňuje o Brigid?" zeptal se Darla.
"A není to jen pouhá zmínka," opravil ji Zeb.
"Nemám nejmenší tušení?" odpověděl jsem. "Pan Spade by se nikdy nemohl zamilovat do ženy, která zabila jeho partnera. Na to je příliš inteligentní."
"No jo," řekla Darla. "Ale někdy jsou lidé úplně jiní, než jak na první pohled vypadají. A dokonce i ti nejchytřejší se nechají oblbnout."
"Co tím chceš říct?" žádal jsem vysvětlení.
"Robine, doktoru Milbreneovi a Maryanně možná ... možná vůbec nemusí jít o naše blaho."
"Na Maryannu mi nešahej?" řekl Janek. "Ta by mi na mé pohledné hlavě nezkřivila ani pírko."
"A doktor Milbrene je už prakticky nositel Nobelovy ceny," připojil jsem se. "Ne, Darlo, tvé podezření naštěstí není ani v nejmenším opodstatněné. Už je pozdě. Poletíme dál?"
"Jak chceš, Robine," povzdychla si. "Ať je po tvém."

****

V jednom měla Darla pravdu. Cesta do Berkeley byla dlouhá a namáhavá. Letěli jsme vstříc vycházejícímu slunci, supěli z věže na věž velkého stříbrného mostu, propracovávali se ponurými průmyslovými čtvrtěmi směrem k naší laboratoři, která se - podle Darlina tvrzení - nacházela v zářivě bílé budově daleko na kopci. Když jsme konečně dorazili na římsu pod oknem laboratoře, byl už skoro večer. Hluboko pod námi vysílalo pohasínající slunce své dorůžova zbarvené paprsky přes záliv plný koupelové vody a zlatem orámované fialové mraky visely pod korálovým nebem.

"Tak a jsme tady," řekla Darla tiše.
"Ach ano, voní to tu domovem," zasnil se Petřík a jen stěží skrýval své dojetí.
"Zebe, je tvoje rozhodnutí definitivní?" zeptal jsem se.
"Já se tam nevrátím ani za nic," odvětil.
"Robine, ani já se s vámi nevrátím," řekla Darla.
"Ale Darlo, proč ne?" zeptal jsem se.
"Nečeká mě tam nic dobrého. A kromě toho mě ostatní potřebují."
"Darlo, opravdu nevím, co bych řekl..."
"Všechny je od nás pozdravuj," začal se lučit Gadžo.
"To ano," připojil se Petřík.
"Nechcete, abychom tady chvíli počkali?" zeptala se Darla. "Pro případ, že by se náhodou něco přihodilo?"
"Myslím, že to nebude nutné," řekl jsem. "Všechno bude v pořádku. A díky ti za všechno, Darlo."
"Doufám, doufám, že vám to vyjde," koktala Darla. "Bude se mi po tobě stýskat, Robine."
"Mně taky, Darlo," řekl jsem. "Budete mi všichni chybět."
"Darlo, už se začíná stmívat," přerušil nás netrpělivě Zeb. "Měli bychom už pomalu jít."
"Támhle vidím Maryannu!" vykřikl Janek a začal freneticky bušit do okenní tabulky. "Už k nám jde!"
Otočil jsem se a dychtivě nahlížel oknem, zatímco Darla se Zebem se vydali na zpáteční cestu. Bledé neochmýřené křídlo uvolnilo kliku, okno se otevřelo a já ucítil sladký závan vůně mé milované. Pohlédla na nás a usmála se. Pod jejím úsměvem jsem roztál a srdce mi zaplavila mohutná vlna radosti.
"Doktore Milbrene!" volala. "Vrátili se!"
"Co je to divný puch?" zašeptal Gadžo.
"Kočky," odpověděl Petřík. "Smrdí to tu po kočkách."

***

Naši laboratoř obsadily kočky. Klec vedle klece a v každé smrdutá chundelatá kočka bafající z naší automatické násavky, cucající sherry

z našich nápojovek a hlasitě chroustajícíc Jankovy vepřové škvarky. Je to naprosto nepochopitelná situace. A proč nás drahá Maryanna umístila do klece kontrolní skupiny? Dostáváme jen misku podivně zatuchlého patčího zobu, ale ani čouda z automsavky nebo hlta životadárného sherry.
"Bez cigarety umřu," řekl Gadžo. "A tyhle kočky mě znervózňují."
"Potřebuju se napít," připojil se Petřík. "Teď hned."
"Možná nám šla Maryanna nalít do nápojek od sherry trochu šampaňského," napadlo mě. "Taková chvíle si žádá skutečnou oslavu."
"Třeba nám každému dají doutník," navrhoval Gadžo.
"Ta ženská je opravdu k nakousnutí," tokal Janek.
v té chvíli vstoupil do místnosti předmět Jankových nízkých pudů společně s doktorem Melbrenem. Slavný biolog se však neusmíval.
"Takže ti proslulí zabijáčtí holubi se vrátili, co?"
"Jsou to oni, doktore Milbrene," řekla Maryanna vzrušeně. "Vidíte, Gadžo má místo nohy zlatý kolík."
"A kde je zbytek té vaší bandy?" obrátil se na nás slovutný vědec. "Pořád na svobodě, kde rozsévají zmatek, napadají vládní činitele a dělají mi další a další problémy s úřady?"
"Doktor Milbrene vypadá naštvaně," zašeptal Janek.
"co s nimi uděláme, doktore Milbrene?" zeptala se Maryanna.
"Zpracujte je, co jiného."
"Ale doktore Milbrene, vždyť naše testy jsou tím znehodnocené. Získané údaje nebudou vůbec k ničemu."
"V těchto otázkách rozhoduji já, Maryanno. Mě zajímá pouze to, že všechna pokusná zvířata se vrátila, promptně jsme je zpracovali a přešli na další kolo pokusů s jiným živočišným druhem, jmenovitě s kočkou domácí. Takhle to uvedete v dokumentaci. Zvířata zpracujete ještě dnes. Necháte mi nevyplněné jen datum. To si doplním sám."
"Ale, doktore Milbrene..."
"Údaje chci mít zítra ráno na stole," trval na svém vědec. "Už toho mám po krk. Do smrti už nechci vidět jediného zatraceného holuba."
Všichni čtyři jsme vydechli úžasem.
"Doktor Milbrene nás nazval holuby!" první se probral Gadžo.
Zatočil se mi hlava, mozek začal tančit čtverylku. Představa o mě samém se potácela sem a tam, pak se zastavila na úplném okraji propastného zmatku a upadla do hlubin těžké deprese.

"Co to znamená, že nás zpracují?" zeptal se Janek, kterého tato nečekaná změna identity naprosto nevyvedla z rovnováhy.
"Myslím, že nám změří teplotu," navrhoval Petřík. "To už přece znáte - vyšetří nás."
"Já jsem celý rozpálený," vychloubal se Janek. "Hořím touhou po Maryanně."

***

Po hodině nervózního čekání. Maryanna naplnila všechny automatické násavky a nápojky, utřela si ruce do ušmudlaného ručníku a přešla k naší kleci.
"Nezlobte se, kluci," řekla, když otevírala dvířka klece. "Který z vás chce jít jako první?"
"Já půjdu," řekl jsem odevzdaně, neboť jsem vytušil, že za nejasnými slovy doktora Milbrenea se skrývá nějaký nekalý záměr.
"Tak na to zapomeň, Robine," řekl Janek a skočil jí na neochmýřené křídlo. "U téhle pusy nemáš minimální šanci. Je moje!"
Maryanna zavřela dvířka klece na petlici, pohladila poťouchlého zloděje svačin jemně po hlavě a odnášela ho do vedlejší místnosti. Vítěz slavně si mě změřil samolibým pohledem.
Jeho triumf však netrval dlouho.
Ušetřím vás podrobností nahánějících hrůzu - zlověstného cinkání nástrojů, náhlého vypísknutí a pak ticha přerušovaného jen šustěním peří, drcením kostí, plácnutím masa o nerezový povrch laboratorního stolu, vyloupáváním orgánů, vrčením drtiče, kvílením centrifugy a nakonec úderem víka koše na odpadky, kam nešetrně dopadly zbytky ohlodané mrtvoly.
Ano, má láska je vražedkyně, stejně jako byla - a o tom teď už nemám nejmenších pochyb - i Brigid O´Shaughnessyová. Dokonce i Sam Spade mi dal znamení, které já pošetile ignoroval. Darla měla pravdu. Já i ten velký detektiv ze San Franciska jsme byli podvedeni. Oba dva nás dostal falešný úsměv krásné ženy. On za to zaplatil (alespoň předpokládám) samotou a depresí, já jsem měl za svou chybu zaplatit holým životem. A co je ještě horší - životem svých přátel.

Maryanna se vrátila a otřela si ruce do téhož ušmudlaného ručníku.
"Z toho ptáka jsem nikdy nebyla na větvi," poznamenala.
"Ano, i on to nejspíš na konci svého života pochopil," řekl Petřík.
Vražedkyně se blížila k naší kleci a odstrčila západku. Cítil jsem, jak se mě zmocňují mrazivé okovy hrůzy a v hrudi se mi divoce rozbušilo srdce. Naposled jsem se ještě rozhlédl po svých kamarádech. Učinil jsem jediné možné rozhodnutí: jsem další na řadě.
Maryanna se zastavila. "Vždyť na to mám celou noc," řekla a znovu naši klec zavřela. "Ještě musím vyčistit všechny ty klece. S kočkami je mnohem víc práce, než bylo s vámi, chlapci. Teď nemám ani čas na čtení."

***

Takže já nejsem člověk, ale holub. Jsem městský pták s přistřiženými křídly a problémy s vlastní identitou. Stejně jako Norris jsem se raději upínal k vlastním iluzím místo toho, abych si uvědomil svůj omyl. On dal své srdce kovové sošce, já zase vražedkyni. Žil jsem v chimérickém světě romantického sebeklamu. Ta iluze byla tak sladká, že jsem ignoroval občasné projevy svých fyzických potřeb. Odmítal jsem to, co mé oči viděly a co mé uši slyšeli. Mí přátelé museli celou tu krušnou pravdu vycítit. Přesto mě ochotně následovali zpět na toto nebezpečné místo. Proč? Nenapadá mě jiné vysvětlení než jejich nesobecká oddanost a láska.
"Jsem opravdu rozladěný, že tu není Kenny a neháže nám do okna macatého platýse," řekl Petřík.
"A kde je Norris, aby to zkusil s dobře načasovanou cihlou?" ptal se Gadžo.
"Je to všechno moje vina," sypal jsem si popel na hlavu. "Řekl jsem Darle a Zebovi, aby nečekali. Věřil jsem, že to bude v pořádku. Je to všechno jen a jen moje vina."
"Ale my jsme se chtěli vrátit," řekl Gadžo. "Nebylo to jen tvoje rozhodnutí, Robine. Teď je mi moc líto, že už nikdy neuvidím Gadža mladšího, jak roztahuje křídla před svým prvním letem. Mám pocit, že je to přece jen Juliino dítě."

"Asi jo," souhlasil jsem. "I v tomto jsem se mýlil. Ona je určitě holub, stejně jako my všichni."
"To jo, ale v každým případě jsme zcela mimořádní holubi," řekl Gadžo a pustil se do prosa.
"Ve světle současných událostí," spustil Petřík, "musím přehodnotit skutečnost, že jsem dal Blance košem. Sňatek s ní by přece jen byla o něco přijatelnější životní alternativa, než se nechat rozčtvrtit Maryannou."
"A víte, co mě mrzí nejvíc?" zeptal jsem se. "Že Darla skončí s tím darebákem Zebem. Zasloužila by si někoho lepšího."
"Víš, Robine, vždycky tě milovala," prohlásil smutně Gadžo.
"Teď už to vím. Jak jen jsem mohl být tak slepý?"
"Nikdo není tak slepý jako holub, který nechce vidět," zamudroval Gadžo.
"Ty tvoje šestákový moudra mi nepřestávají lézt na nervy," neodpustil si Petřík ani v tak tragických chvílích svého života.
"Sakra," řekl jsem. "Z té klece se musíme nějak dostat."
"Ty přece víš, Robine, že jsem se této variantě již kdysi aspoň teoreticky věnoval - čistě jen jako inteketuální kratochvíli, jako řešení technického problému," řekl Petřík. "Probíral jsem tu možnost při sklence sherry."
"Jó, to byly časy," zavzpomínal Gadžo. "A k čemus tenkrát došel?"
"Dospěl jsem k poznání, že dotyčný mechanismus je zámek s dvojitou zástrčkou. K otevření dveří je nutné odsunout západku a pak uvolnit jistící páčku. Přístup k oběma zařízením je pouze zvenku. Zevnitř tomu brání velký kryt z nerezové oceli. Nakonec jsem dospěl k názoru, že únik je naprosto vyloučen."
"Hm, to je ovšem smůlu," zabručel Gadžo.
"Teď je však situace úplně jiná," připomněl jsem svým přátelům.
"Opravdu?" zeptal se Petřík. "Nejsem si jist, co může extrémní zoufalství změnit na objektivní skutečnosti, že zámek zevnitř prostě neotevřeme?"
"Teď přece máme nástroj," řekl jsem.
"Jaký nástroj?" chtěl vědět Gadžo.
"No přece tvou nohu."

Kapitola 26

"Kdepak je teď Maryanna?" zeptal jsem se.
Gadžo se rozhlédl. "Pořád čistí kočičí lejna o tři uličky dál. Hoď sebou, Robine, nemůžu tady balancovat na jedné noze celou věčnost."
"Neboj," řekl Petřík. "Celou věčnost na to stejně nemáš."
Uchopil jsem Gadžovu zlatou protézu do zobáku a nad kovovým krytem jsem ji vrazil směrem k posuvné západce. Zaoblený konec leskléhо kovu se tak tak dotkl jejího kulovitého držátka. Ze všech sil jsem se do protézy opřel z boku. Západka se posunula o pár milimetrů. Opět jsem zatlačil.
"Nechápu smysl tvého počínání, Robine, ale jen ji prosím tě neupusť na zem," zašeptal Gadžo. "Potřebuju svou protézu jako sůl."
Znovu jsem zatlačila. Západka se posunula tak, že k jejímu uvolnění chyběl jen ždibíček, ale držátko se nyní ocitlo mimo můj dosah. Prodloužil jsem páku tak, že jsem opatrně posouval zobák co nejdál k druhému konci, až se mi podařilo vsunout ho do otvoru, a znovu jsem vší silou zabral. Zaoblený konec opět jen tak tak dosáhl na držátko. Zatlačil jsem na stranu a západka se uvolnila. Pak se otevřely dveře laboratoře a já v úleku upustil lesklý uzávěr na zem.
"Čau, Maryanno!" zaslechli jsme známý hlas.
Maryanna vzhlédla od řady klecí. "Eldone! Tys přišel o tři hodiny dřív! No to se ještě nestalo."
"Nemohl jsem spát," řekl, pověsil svůj umolousaný ruksak na věšák vedle dveří a lehce vplul do místnosti. "Tak mě napadlo, že tě vystřídám vo něco dřív, protože sem si vzpomněl, že máš přece psát ten slavnej elaborát."
"Je to od tebe velice milé," řekla. "Konečně jsem si ujasnila název své práce: Projevy úzkosti z kastrace v sexismu Hammettova odcizeného antihrdiny Sama Spadea."
"Už jenom ten název by člověku rozdrtil koule," odpověděl. "Sem rád, že dřív, než mě vyrazili, sem studoval hudbu."
"Chtěli bychom se někdy s Tomem přijít podívat na tu tvou slavnou kapelu, Eldone. Jakže se jmenuje?"

"Ufňukaní idioti. Slavní ještě moc nejsme, ale už máme první vystoupení. V pátek vo půlnoci v Dupárně."
"Mám pocit, že tento pátek nemám službu. Možná přijdeme."
Takže Maryanna má přítele, napadlo mě. To je teda rána. Ten chudák by si měl dát majzla, až s ní někdy bude o samotě.
"Fajn," pokračoval Eldon. "Hele, slyšel jsem, že se vrátili holubí zabijáci."
"Jo, doktor Milbrene je chce mít dnes v noci zpracované."
"Už se do toho pustila?" zeptal se.
"Stihla jsem jen jednoho," odpověděla po cestě k naší kleci. "ti zbývající jsou támhle."
"A jaký byly výsledky?" chtěl vědět Eldon, když jí následoval.
"Normální: zvětšená játra z alkoholu, vážně poškozené tepny z přemíry tuků v potravě a samozřejmě pokročilá degenerace plic z kouření."
"Panebože!" vykřikl Gadžo. "Takže naše životospráva je přímo životu nebezpečná!"
"Jo, to jsou voni," řekl Eldon, když si nás pozorně prohlédl. "Támhle je ten bílej, ten tlustej a támhle v rohu ten červenej. Ale tomu bílýmu chybí jeho zlatá protéza."
"Ale měl ji," řekla Maryanna a rozhlížela se kolem klece. "Je tady na podlaze. Asi mu vypadla."
Maryanna zastrčila drahocenná kolík mřížemi klece a Gadžo si ho hned nasunul na svůj pahýl.
"Hele, tak už běž domů, Maryanno," řekl Eldon. "Já ty blby zpracuju místo tebe."
"A tobě by to nevadilo, Eldone?"
"Né, Ten červenej pruďas mě často poštípal. Já mu to teď všechno voplatím."
Polkl jsem naprázdno. Tak takhle vypadá v praxi Eldonovo věčné blábolení o lásce a míru.
"Díky," řekla Maryanna a oblékla kabát. "Tyhle jsem měla nejraději. Nějak se mi do toho ... hm, zpracování nechtělo."
"Tak si to tak neber, puso," uklidňoval ji Eldon. "Voni přece vůbec nic necejtí."
"Tak ahoj, kluci!" zamávala nám, sbalila kabelku a odcházela.
"Ahoj, vražednice!" zašvitořili jsme jednohlasně.

Odešla. Eldon si nás změřil pohledem. Jeho široký úsměv nebylo možné charakterizovat jinak než jako ďábelský.
"Jo, jo," zpěvavě pronesl. "Strýček Eldon přišel akorát za minutu dvanáct."

***

"Beatles měli Briana Epsteina," řekl Eldon a sklonil se k nám tak blízko, až se jeho zanícený nos málem dotýkal drátů klece. Nemohl jsem se rozhodnout, co je horší: jeho jebáky, nebo pach z pusy. "A Ufňukaní idioti budou mít holoubky zabijáky."
"O čem to mluví?" zbystřil pozornost Gadžo.
"Možná chce, abychom dělali manažery jeho skupině," navrhl Petřík s nadějí v hlase.
"Tak se na to mrknem, kluci," pokračoval Eldon. "Můžu vás vzít do vedlejší místnosti a zpracovat vás tam za mzdu vosmi dolarů a pětačtyřiceti centu za hodinu. Nebo ty vaše vopeřená zadnice můžu vodvést na policii do San Franciska a střelit vás za deset tisíc. Co myslíte, že bude výhodnější?"
"To je velké etické dilema," souhlasil Petřík.
"Vím, co si myslíte," řekl Eldon. "Určitě asi přemýšlíte, k čemu by strejček Eldon potřeboval deset táců."
"Aby se nechal ostříhat," osmělil se Gadžo.
"Tak já vám řeknu, co s nima udělám. Budeme za ně mít své první cédéčko. Je to zaručenej způsob, jak Ufňukaní idioti vykročí po cestě k podzemní proslulosti."
"Co to k čertu je?" zeptal se Gadžo.
"Po tom mladí lidé Eldonovy generace touží místo úspěchu," vysvětloval jsem.
"Ale to není všechno," pokračoval Eldon. "Taky si za to pořídím novej zesilovač k baskytaře. Kdo ví, třeba mi ještě zbyde pár floků na pořádnou porci koksu. A za to všechno vděčím třem malejm holubům, kteří se vrátili k svýmu tatínkovi."
"Aspoň urážet by nás nemusel," postěžoval se Gadžo.

"Gadžo, připrav se na to, že budu potřeboval tvou umělou nohu," řekl Petřík. "Jestli se ještě o kousek přiblíží, vypíchnu mu oko."

***

Jsme na cestě do san Fanciska. Není jasné, kde se právě nacházíme, protože Eldon nám přes klec hodil jakousi smradlavou deku. Podle toho, jak je klec nakloněná, podle zvuku mechanického chrčení a podle Eldonovy bezprostřední blízkosti (její prostorové vymezení odhalil jeho hlasitý "zpěv") jsem vydedukoval, že naši klec umístil vedle sebe na sedadlo spolujezdce.
"Co je to za strašné krákorání?" zeptal se Gadžo a dychtivě inhaloval cigaretový kouř vyfukovaný Eldonem.
"Zní to jako pankáčské verze toho hitu ‚Kdybych byl v balíku´,"odpověděl Petřík. "Hele, nevydejchej nám to tady!"
"Přestaň už konečně buzerovat. Vždyť já jen normálně dýchám."
"No dobře, Gadžo," uklidňoval jsem je oba. "Půjč mi zase svou nohu."
"Tady máš," řekl a sundával si protézu. "Jen se snaž ji tentokrát neupustit."
"Nech si ty svý kecy," vyštěkl jsem na něho. "jako bych toho už neměl dost, že musím pracoval v tomhle stresu. Mám nervy úplně nadranc."
"Promiň, Robine," omlouval se Gadžo. "Klidně tu mou protézu hoď na zem. Vždycky jsem si přál hopkat po vězeňských chodbách o jedné noze."
Stejně jako předtím jsem se pevně chytil drátů klece a vrazil uzávěr do západkového mechanismu.
"Škoda že Eldon tu zástrčku zase zatáhl," vzdychl Petřík.
"Normálně je to lajdák až na půdu, ale zrovna dnes musí být tak pečlivý," souhlasil Gadžo.
Plně jsem se soustředil na odtlačování západky, přestože auto sebou při jízdě neustále házelo a udržet Gadžovu nohu vyžadovalo nadlidské úsilí. Konečně jsem ucítil, jak západka povolila. Protáhl jsem protézu dráty zpět do klece a musel jsem si na chvíli odpočinout, abych uklidnil splašený tep svého srdce.
"Dobrá práce, Robine," pochválil mě Gadžo. "Půl je hotovo."

"A co budeme dělat, až se nám podaří klec otevřít?" zeptal se zvědavě Petřík.
"Vylétneme oknem ven," odpověděl jsem.
"A co když je má Eldon všechny zavřené?" napadlo Gadža.
"Pustíme se do Eldona. To pak bude tanec, jaký ještě nezažil."
Druhý uzavírací mechanismus měl bohužel příliš drobnou závlačku, než abych se o ni mohl Gadžovou nohou pořádně opřít. Znovu a znovu jsem se pokoušel vyháknout ji z drobného očka, ale zaoblený konec uzávěru vždy sklouzl mimo. Napadlo mě vyzkoušet to tím druhým, otevřeným koncem. Šlo to! Cítil jsem, jak se páčka pomalu vysouvá z oka. Rychle jsem Gadžovu nohu zase otočil, zatlačil zaobleným koncem dolů a ucítil jak se dvířka klece hýbou v pantech. Odhodil jsem protézu a zatlačil na dveře. Ty se o pár centimetrů pootevřely, až kam jim to dovolila přehozená deka.
"Tak, chlapi,ů řekl jsem. "až vám dám znamení, opřeme se do toho vší silou. Jedna. Dvě. Tři. Teď!"
Strčili jsme do dveří, ty se pohnuly a objevila se mezera, kterou jsme se jeden po druhém protáhli. Začali jsme zápasit se záhyby zatuchlé deky a hledat škvíru ven.
"Co to má k čertu znamenat?" slyšeli jsme, jak Eldon překvapením zvýšil hlas. Cítili jsme, jak auto náhle změnilo směr jízdy a Eldonova ruka prudce odhodila deku. Do očí nás uhodilo denní světlo! Seskočili jsme na podlahu a schovali jsme se pod předním sedadlem.
"Kurva!" zařval Eldon.
Auto opět vybočilo ze svého směru. Začala se po nás sápat čísi ruka. Pak se objevila i druhá, a obě ruce pak zoufale šmátraly pod sedadlem. Auto sebou zaškubalo a začalo klouzat. Všude kolem nás se roztroubily klaksony. Auto doslalo další smyk, divoce se roztančilo a několikrát udělalo kotrmelec. A znovu. A ještě jednou. Kov skřípěl, sklo se sypalo, silná rána a další klouzání a další rány. Když to pak všechno ustalo, uviděl jsem světlo a ucítil závan mrazivého vzduchu.
"Chlapi!" zakřičel jsem. "Tudy!"
"Abys věděl," zaslechl jsem Gadža, "já jsem náhodou holub."

Kapitola 27

Posnídali jsme holubí zob na mohutném klíně naší laskavé ochránkyně z Union Square a pak vzhůru do Paláce výtvarných umění.
"Robine, tak vy jste se vrátili!" vykřikla Darla celá šťastná, že nás zase vidí.
"I ty, Gadžo," přizvukovala Julie.
"Dokonce i Petřík je zpátky!" notovala Blanka.
"Mělas pravdu, Darlo," vysvětloval jsem. "Z Maryanny se vyklubala chladnokrevná vražedkyně."
"Ale to je strašné!" zalomila křídla Darla. "Co se stalo?"
"A kde je Janek?" volala Fifi od vchodu do své maringotky.
"No, víš ... Byl to on, kdo osobně prokázal, že Maryannu lze nadevší pochybnost označit jako vražedkyni," vysvětloval Petřík.
"On je ... mrtvý?" zeptala se žalem bez sebe Fifi.
"Projevil se jako velký hrdina," lhal Gadžo ve snaze utěšit ji.
"Mám já to ale krutý osud!" kvílela Fifi a odebrala se štkát do své maringotky.
"To není jediná špatná zpráva," prohlásil jsem. "Musím vás informovat o skutečnosti, že jsme holubi."
"Mluv za sebe, jo?" ofrkl Štísko.
"Za to, že jste holubi, se přece nemusíte stydět," řekla sestra Anděla laskavým tónem.
"To tedy určitě nemusíte," souhlasila slečna Andulková a dál seděla na vejci. "Robine, musím ti pogratulovat k úspěšnému překonání krize identity a k definitivnímu přijetí sebe sama. Je to rozhodující krok na cestě k dosažení trvalého duševního zdraví."
"Samozřejmě, že jsme holubi," smála se Darla.
"Moc se mi líbí být holubem," připojil se Valda mladší z maringotky. "Škoda jen, že se nevyrábí ferrari v naší velikosti."
"To chceš říct, Darlo, že ty už dávno víš, že jsme holubi?" zeptal jsem se.
"No, abych řekla pravdu, Robine, zpočátku jsem také prodělal období jistých zmatků. Velmi silně jsem se identifikovala se svými lidskými ošetřovateli. A taky doktor Milbrene o nás vždycky hovořil jako o

dámách. Dnes vím, že ten zlý člověk jen nejapně vtipkoval. Ale hluboko v srdci jsem vždycky přesně věděla, co jsem. A navíc lidé neumějí lítat."
"To tedy neumějí," souhlasil jsem. Nejednou se to všechno zdálo tak logické.
"Nechci se tím nějak vychloubat," řekl Julie, "ale mám pocit, že naše schopnost létat, hledat si potravu a žít pospolu v přelidněném světě za často obtížných podmínek z nás dělá výjimečný živočišný druh. Je opravdu krása být holubem."
"A ty jsi obzvlášť nádherný exemplář," řekl Gadžo.
"Ach, Gadžo!"
"A ty taky, drahá Darlo," řekl jsem.
"Ach, Robine!"
Blanka pohlédla s určitou nadějí na Petříka.
"Sakra," řekl Petřík a třel si záda. "Mám pocit, že jsem si při té bouračce nějak narazil páteř."

***

"Moc mě mrzí, že jsem tě nechal na holičkách, Robine," řekl Kenny."Chtěl jsem tě jít do Berkeley navštívit a zjistit, jak se ti vede, ale Zeb tvrdil, že bys byl strašně naštvaný, kdybychom se tam ukázali."
"Nenechals nás na holičkách, Kenny," utěšoval jsem ho. "Mimochodem, kde je Zeb?"
"Odletěl s Kašparem na flám," hlásil Norris, "Je tam nový sud s pivem."
"To je ale úžasná zpráva," řekl Petřík.
"Péťo, mysli na svá játra," připomněl jsem mu.
"Teď nemůžu, Robine. Veškerá moje mozková kapacita se nyní vyčerpává tím, že si s nesmírným vypětím sil odepírám cigaretu."
"Tak tedy mysli na to, jak se o nás bude psát v novinách. Gadžo, copak tam dnes stojí?"
"No, hlavní titulek říká: ‚Prchající holubí zabijáci způsobili dopravní kalamitu.´"
"Jsme opravdu slavní. Není snad dne, aby se o nás nepsalo."

"Gadžo, a co tam píšou o Eldonovi?" zeptal jsem se.
"Že prý leží ve Všeobecné nemocnici v San Francisku se středně těžkým zraněním. Oslavují ho jako hrdinu. Starosta se nechal vyfotografovat u jeho nemocničního lůžka, jak se mu podepisuje na sádru. Věhlasní hudební producenti neustále telefonují a předhánějí se v nabídkách na vydání cédéčka Ufňukaných idiotů."
"Bude to možná velký zlom v Eldonově životě," řekl jsem.
"Chceš říct, jeho třetí velký zlom," opravil mě Gadžo. "První dva jsou komplikované zlomeniny horní a dolní končetiny."
"A je tam ještě něco o nás?" zeptal se Petřík.
"Novináři citují doktora Milbrenea, který popírá, že by o našem návratu do laboratoře cokoli věděl."
"To je ale lhář," řekl jsem
"Ale dnešní nejdůležitější zprávy se týkají přemnožení baculáků," pokračoval Gadžo. "Píšou tady, že turistika klesla o osmdesát procent. Turisti se brouků štítí a ruší objednané noclehy v hotelích. Cestovní kanceláře bankrotují, restaurace zejí prázdnotou."
"Všimla jsem si, že popelnice jsou v poslední době jako vymetené," řekla Darla. "Naštěstí tady máme zásobu baculáků."
"To chceš říct, že se jimi živíte?" podivil jsem se.
"Samozřejmě Robine. Jsou docela chutní. A velmi výživní. Gadžo mladší po nich roste jako z vody."
"To jsem si všiml," odvětil jsem. Gadžův adoptivní syn už není růžové ochmýřené nic, ale dostává se do období nemotorného rozježeného pubescenta. Škoda, že holubí krása je vyhrazená jen dospělým jedincům.
"Tu máš," řekla a nabídla mi baculáka. "Nechceš ho ochutnat?"
Uchopil jsem do zobáku svíjející se chlupaté tělíčko, přemohl nechuť a polkl. Čekal jsem, že se mi obrátí žaludek, ale ono nic. S překvapením jsem zjistil, že baculák není špatný. Dokonce je skvělý. Na patře mi zůstala příjemná chuť uzené zvěřiny kořeněné rozmarýnou a zemitostí žampiónů.
"To je ale lahůdka," rozplýval jsem se.
"Já vím," pokývala hlavou Darla. "Kéž by i další holubi vyzkoušeli baculáky."
"Drahá Darlo, díky tobě mě právě teď něco napadlo."

***

Rozlétli jsme se po celém městě. Na Union Square i ke středisku Civic Center. Navštívili jsme nábřeží Fisherman´s Wharf a přístaviště Pier 39. Kamkoli jsme přišli, svolali jsme ostatní holuby a dali jim ochutnat baculáky. Chlupatí brouci na ně zapůsobili nesmírně příznivým dojmem. Zasvěcenci zase odletěli dál informovat své holubí přátele, kteří tu zvěst rozšířili mezi další holuby, a tak to pokračovalo dál a dál. Když jsme měli své spojence po celém středu města, vydali jsme se do Brisbane, San Matea i na poklidné hřbitovy Colmy. Letěli jsme do East Bay. A také do Marin County. Dokonce i dolů do údolí Silicon Valley a k San Jose. Netrvalo dlouho a nebe nad San Franciskem bylo černé miliony hladových, občansky uvědomělých holubů. Obrovská hejna se snášela na parky, zahrady i dvorky, na Marina Green, na svahy kolem Twin Peaks, na pláže a dokonce i na stříhané trávníky Sealiffu. Kamkoli naši holubí přátelé dosedli, dychtivě se pustili do konzumace baculáků.

Po celou tu dobu usilovného zápasu stála Darla věrně po mém boku a ze všech sil se snažila jít příkladem ostatním.

"Je to velice zajímavé," sdělil jsem jí jednoho dne, když jsme likvidovali vysoký stav baculáků v zeleni Washington Park. "Od té doby, co se cpu baculáky, jsem ztratil chuť na cigarety."

"To ráda slyším, drahý Robine. A také máš mnohem větší svaly."

"Abych řekl pravdu, vůbec nechápu, jak mohou lidé kouřit."

"I Kenny toho už nechal, drahý. Kouří už jen ten chudák Zeb. Ono je to jistě tím, že má tak slabošskou povahu."

"A já myslel, že ho máš ráda, Darlo."

"Jistou dobu mi jeho pozornost dělal celkem dobře, Robine. Ale nikdy bych nemohla milovat někoho, kdo je takový ničema, že krade dětem svačiny. Zrovna včera jsem s ním mluvila. Rozhodl se, že se nastěhuje k Fifi do maringotky."

"Opravdu? Netušil jsem, že ji má rád."

"K jeho rozhodnutí do značné míry přispěl Norris."

"Ach ano, ten sokol umí být velmi vemlouvavý."

Náhle se den změnil v noc, jak v překotné panice vzlétly k nebi tisíce holubů. Otočil jsem se a pozdravil Norrise s Andělou, kteří se sem dostavili, aby slavnostně požehnali Svátku sběru baculáků.
"Drahý Robine, celé tohle žehnání příliš nepomáhá," řekla Darla. "Plaší nám dělníky. Náš pracovní harmonogram se tak dostává do skluzu."
"Já vím, Darlo, ale co s tím mám dělat? Byl to nápad sestry Anděly a já se opravdu nechci nějak nešetrně dotknout jejích citů."
"My lovíme baculáky a sestra Anděla se modlí. Možná by raději ulovila Norrise, než se modlila za brouky, kteří jí beztak dvakrát nelezou, nemyslíš?" zaskočila mě Darla svým nečekaným závěrem. Zůstal jsem stát s otevřeným zobákem.
"Jen mě tam napadá, že sestra Anděla možná není žádná jeptiška," pokračovala Darla.
"Ale vypadá tak zbožně. Proč by to jinak dělala?" nemohl jsem se pořád ještě vzpamatovat.
"No, mohlo by to být třeba jen proto, že Norrise miluje," navrhovala Darla. "Ve jménu lásky se často dělají věci, které jednomu nejsou zrovna po chuti. No tak, Robine, netvař se prosím tak ustaraně. Já s tebou baculáky sbírám opravdu ráda. Ale chtěla jsme jen říct, že by možná nebylo od věci promluvit si s Norrisem."
"To není špatný nápad," řekl jsem. "Možná by mu ta možnost, že Anděla není jeptiška, docela vyhovovala. Můžeme očekávat vskutku zajímavý vývoj událostí."

***

Den poté, co jsme se osobně věnovali silně zamořenému okolí domu paní M, svolal tato dáma do své poničené, ale nyní již vyčištěné zahrady tiskovou konferenci. Vedle ní stála naše dobrá víla z Union Square, Effi Perinová a další významní občané. Paní M poukázala na to, že ze všech koutů města přicházejí zprávy o hrdinském boji holubích zabijáků s ďábelskými baculáky.
"Už bychom jim neměli říkat holubí zabijáci, ale holubí osvoboditelé," prohlásila paní M. "Zachraňují naše město do finančního úpadku."

Poté paní M hodila mezi novináře informaci, která měla průraznost dělostřeleckého granátu. Prozradila, že představitelé města jí soukromě sdělili, že kusy těla nalezené na stromě nebyli lidské, ale umělohmotné.
"Tito ptáci nejsou žádní vrahové!" hřímala naše patronka Union Square. "Jsou to hrdinové!"
"A také skvělí tanečníci!" doplnila ji Effi.
O dvě hodiny později svolal starosta mimořádnou tiskovou konferenci, na níž oznámil, že stahuje všechna obvinění proti holubům.
"Nejsem si jist, co mě vlastně oné noci přepadlo," vysvětloval. "Mohli to být klidně netopýři." Dále prohlásil, že městská rada právě vydala nařízení, podle něhož všem, kdo by jakýmkoliv způsobem narušoval činnost holubích osvoboditelů, hrozí trest vězení nebo pokuta ve výši deseti tisíc dolarů.
Celé záležitosti se vehementně ujal tisk. Lidé po celém městě vycházeli ze svých domovů a provolávali slávu holubům. Zpočátku nám nabízeli nejrůznější lahůdky, přišli na to, že tato chvályhodná, leč nemístná velkorysost brzdí celou protibaculáčskou kampaň.
Veřejné mínění se ostře postavilo proti Eldonovi. Úvodníky označily našeho únosce za "dlouhovlasého oportunistu" a "heavymetalového vydřiducha". Ufňukaní idioti přišli o svou exkluzivní smlouvu na cédéčko. Je zvláštní, že kapele to naopak získalo značnou popularitu mezi hrstkou vášnivých fanoušků, čímž se našemu bývalému laboratornímu zřízenci přece jen splnil sen o jisté podzemní slávě.

***

Poté co byl poslední baculák sezobnut z německého turisty na Nob Hill, dali jsme valem kamenným dámám (zdálo se, že po našem odchodu ještě více zesmutněly) a vrátili se zpět do našeho státem velkoryse zrekonstruovaného panelu reklamy na Zlaté sherry. V mnoha prostorách, včetně rozlehlého apartmánu s nádherným výhledem, v němž bydlím společně s Darlou, se brzy objevila nová hnízda. Norris i Anděla odložili diskuze o věrouce a společně se slavnostně zavázali opustit celibát. Kenny se seznámil s roztomilou raccí slečnou Nikol-

kou, která právě usilovně pracuje na tom, aby překonala rasistické předsudky vůči holubům. Štísko se i nadále chová jako drsný chlap, ale jeho družka mu poskytuje i několikrát denně bezplatnou domácí terapii. Společně dospěli k závěru, že jejich čerstvě narozené miminko by mohla být samička.
Valda mladší a Ina (která už dávno není malá), konečně opustili svou maringotku, ale často se za námi staví na kus řeči. Ina i nadále ignoruje Kašparovy roztoužené nemravné nabídky, protože ji postarší holub, který ještě ke všemu kouří a škube krkem, samozřejmě fyzicky nepřitahuje. Fifi má starost o Zebovo zdraví, protože k jeho vlastnímu tuberáckému kašli se mu přidalo ještě pelichání způsobené roztočem, kterého chytil právě od ní. On i Kašpar jsou častými návštěvníky zvláštního holubího baru, který na okně horní terasy hotelu Mark Hopkins nedávno otevřelo vděčné vedení podniku. Dostanete tam tolik sherry, kolik jen vypijete, a denně čerstvé vepřové škvarky. A samozřejmě je tam spousta kuřiva, pokud s ovšem chcete vážně poškozovat zdraví. My tam zajdeme jen málokdy.

***

"Už jste slyšeli, co se v poslední době povídá?" zeptal jsem se, když jsem si tak hověl v teplých paprscích jarního sluníčka. "Že prý Sam Spade byl ve skutečnosti holub."
"A kdopak na tenhle nehorázný výmysl přišel?" chtěl vědět Petřík, který právě obědval studený rozšlápnutý kuřecí nugget z Mekáče.
"No, abych řekl pravdu, tak já," odpověděl jsem. "Všechny indicie tomu nasvědčují. Proto taky nemohl skutečně milovat Brigid."
"Ale kdo potom byl ten chlap tenkrát v té setmělé uličce?" vrtalo hlavou Petříkovi.
"Kdo ví," zamyslel jsem se. "Mohl to být kdokoliv. Vždyť tam byla tma."
"To by do jisté míry dávalo smysl," připustil Gadžo. "Péťo, to máš v plánu schlamstnout to kuře sám?"
"Jo. To už je jediný zlozvyk, o který mě Blanka doposud nepřipravila. A kdes ostatně byl?"

"Pracoval jsem," řekl Gadžo. "Někdy byste to mohli taky zkusit. Pomáhal jsem Julii sbírat listí pro baculáky."
Pěstujeme si kolonii baculáků jednak pro případ, kdy nás honí mlsná, jednak jako dětskou výživu, ale i jako nouzové řešení, kdyby se náhodou opět ve městě rozmnožily projevy protiholubího rasismu. Moje drahá Darla myslí na všechno.
"Tak jsem přemýšlel...," začal jsem.
"Ach bože, co zas?" ptal se Gadžo.
"Je tu teď nějakej moc velkej poklid."
"Řekl bych, že to hraničí až s nudou," přidal se Petřík. "Co s tím chceš udělat, Robine?"
"Vzpomněl jsem si na Teda Trinella."
"Ale Ted je přece ve vězení," namítal Gadžo a ocitoval poslední krátkou zmínku z novin: ‚Poté co se jeho zdravotní stav po dlouhém a takřka smrtelném zápase s kočičí vzteklinou stabilizoval, čeká nyní ve vazbě na soudní pojednávání sedmnáctibodové obžaloby z těžkých zločinů´. Snad bys nechtěl..."
"Přesně to bych chtěl," řekl jsem a nížil hlas. "Vysvobodíme Teda. Aspoň tohle bychom pro něho mohli udělat. Mám následující plán..."

K O N E C

Upravil a do PDF pre www.bookz.sk previedol cUCo